

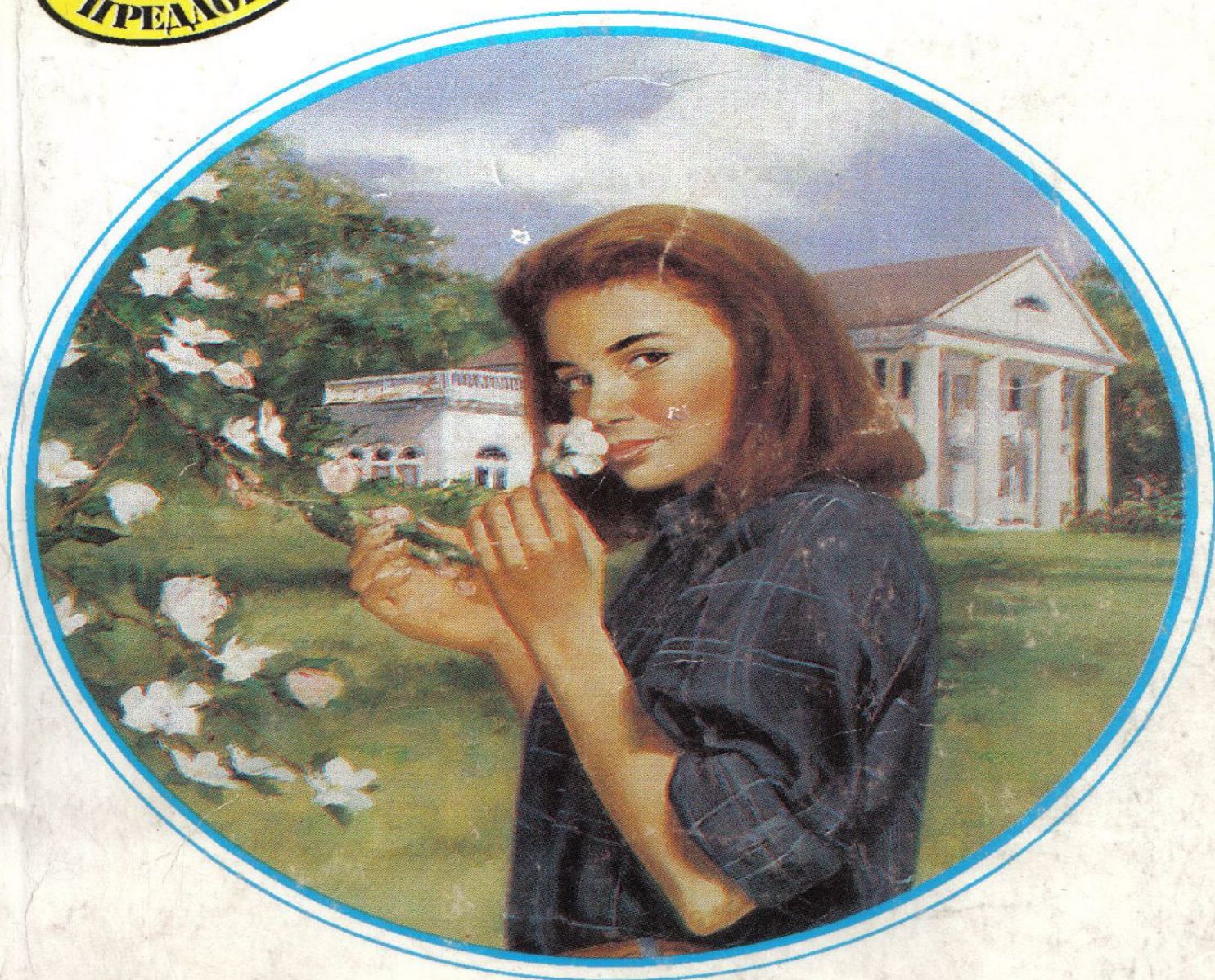


HARLEQUIN™

Романс™ 46

СТЕФАНИ

Деби МАКОМБЪР



ДЕБИ МАКОМБЪР СТЕФАНИ

Превод: Милена Минчева

chitanka.info

Повикана спешно от сестрите си у дома, Стефани Блумфийлд се завръща в Орчард Вали. Баща ѝ е получил инфаркт, но когато Стефи пристига, той вече се възстановява. Чакат я обаче неподозирани изпитания. Среща се с журналиста Чарлз Томазели, заради когото преди три години е избягала от родния си град в Италия... Двамата подновяват старите си пререкания, ала заедно с това се съживяват и забравените чувства... Дали любовта на Чарлз ще я задържи у дома?

ПЪРВА ГЛАВА

Стефани Блумфийлд дотътри тежкия куфар до края на стълбите при портала на голямата къща с бели колони. Стъпваше тихо и внимателно, за да не събуди двете си сестри, но през ума ѝ мина, че може и да са в болницата.

Преди около седмица Нора, по-малката ѝ сестра, успя да се свърже с нея по телефона в Италия и съобщи, че баща им е получил сърдечен удар. Бил в тежко състояние и Стефи трябваше бързо да се прибере у дома. Оказа се обаче, че е по-лесно да се каже, отколкото да се осъществи.

Тя живееше в Рим и посещаваше лекциите в университета. Специализираше история на Ренесанса и учеше италиански език. За три години бе пропътувала страната надлъж и шир. А сега, когато отчаяно се налагаше да отлети за дома, транспортна стачка бе парализирала Италия и летищата бяха затворени. Отгоре на всичко, по това време Стефи имаше ваканция и бе отишла на гости у семейството на приятелка. Бе отседнала в едно малко, почти изолирано селце, на стотици километри от Рим.

Необходими бяха няколко дни, за да уреди пътуването до дома, но те ѝ се сториха цяла вечност. Последната седмица бе най-напрегнатата през живота ѝ. Поддържаше връзка със сестрите си и последния път Нора бе съобщила, че баща им бавно се възстановява. Не бе трудно да вникне в думите ѝ и да долови страха в гласа на сестра си. Дявол да го вземе, по-малката ѝ сестра никога не можеше да скрие истината. Беше се опитала да говори спокойно, ала Стефи разбра, че състоянието на баща им се е влошило. И тогава направи най-отчаяния ход в своя живот. Свърза се с някакви хора със съмнителна репутация, продаде всички ценни лични вещи и си набави средства за напускане на страната през Япония с престои на места, които никога не бе предполагала, че ще посети. Несъмнено маршрутът до Орегон беше доста заобиколен, но сега вече си беше у дома.

След цял ден чакане на летището в Токио и след дългия полет Стефи очакваше да чуе новини за баща си със свито от страх сърце.

Отвори вратата и тихо влезе в потъналата в сън къща. Часовникът ѝ вече отмерваше местното време, ала мислите ѝ още се рееха някъде между Италия и Токио. Умората се бе превърнала в изтощение. Безпокойство потискаше глада ѝ, макар че не помнеше кога е яла за последен път.

Остави неимоверно тежкия куфар на пода в антрето и пое дълбоко дъх, за да се наслади на мириса на полирано дърво и топлината на домашния уют. Беше у дома.

Кабинетът на баща ѝ се намираще вдясно и някаква сила я тласна натам. Спря на вратата и се огледа — всичко напомняше за него. Огромна каменна камина заемаше цяла една стена, а други две бяха заети от библиотеки. Погледна към люлеещия се стол, тапициран с мека кожа. Затвори очи и с наслада вдъхна смесения мирис на стари книги и тютюн... Кабинетът на баща ѝ... Никога досега не ѝ бе липсвал толкова много.

Кабинетът сякаш бе изпълнен с присъствието му. Не ѝ бе трудно да си го представи, седнал зад бюрото от черешово дърво пред разтворените счетоводни книги.

Снимката на майка ѝ привлече нейния поглед. Дейвид Блумфийлд не би могъл да остави по-добро наследство на дъщерите си от любовта, споделена с майка им. Как само го промени смъртта на Грейс! Стефи забеляза промяната още преди да напусне Орчард Вали. Но когато миналата пролет той ѝ гостува в Италия, се убеди в това напълно. Баща ѝ бе загубил страстта към живота.

С всеки изминат месец за нея ставаше все по-трудно да чете писмата му. В тях прозираше униние и апатия. Жена му я нямаше и Дейвид Блумфийлд се чувстваше отчаяно самотен.

Погледът ѝ се плъзна към оставения на дивана вестник. Имаше чувството, че баща ѝ всеки момент ще влезе през вратата, ще се настани в стола и ще продължи да чете. Но това бе само илюзия.

Стефи осъзна, че съществува вероятност той никога повече да не влезе в кабинета. Сърцето ѝ се сви от болка. Баща ѝ можеше никога повече да не се пресегне към някоя от любимите си книги и да запрелиства старателно страниците до желаня пасаж. Никога повече

да не седне до камината с лула в ръка. Да не вдигне поглед при нейното влизане и да не се усмихне — на нея, неговата „принцеса“.

Изпита силно желание да изплаче завладялата я мъка, но се овладя, както бе правила хиляди пъти. Да не е оплаквачка! Три дълги години бе потискала чувствата си стоически. Още от онази нощ с Чарлз Томазели, когато той...

Прогони мисълта от съзнанието си. Чарлз бе една болезнена част от миналото. Добре забравена или поне — игнорирана. С месеци не бе мислила за него и се отказа да мисли и сега. Рано или късно щеше да бъде принудена да си размени любезности с него, но тогава щеше да се престори, че ѝ е трудно да си спомни за него, все едно, че е бил случаен познат, а не мъжът, разбил сърцето ѝ. Това, изглежда, бе най-добрият начин да излезе от ситуацията — да се престори, че е забравила последната унизителна среща...

Ако той настоеше да се срещат отново, което бе малко вероятно, щеше да се представи като зряла, изискана и космополитна жена. Тогава той щеше да съжали за жестокостта и безразличието, проявени към нея.

Откъм коридора се чу шум и когато Стефи излезе от кабинета, видя Нора в подножието на стълбището.

— Стефи? Боже мой, значи си дойде! — възкликна Нора и се втурна да я прегърне.

После Валери, най-голямата от трите сестри, с радостен възглас се понесе надолу по стълбите, а дългата памучна рокля затанцува около нозете ѝ.

— Стефи, толкова се радвам, че си у дома! — Обви ръце около двете си сестри. — Кога пристигна? Защо не ни съобщи да те посрещнем на летището?

— Пътувах непрекъснато и не бях сигурна кога ще кацна. Наех носач на летището, а после взех такси. — Пое дълбоко дъх. — Просто съм доволна, че съм тук.

— Аз също — каза Валери и, странно, без да прикрива чувствата, изтри сълзите от страните си. Обикновено Валери бе пример на резервираност и самообладание. Разстроеният ѝ вид ясно разкриваше колко безнадеждно е било състоянието на баща им.

Трите сестри мълчаливо се пренесоха в кухнята. Валери се зае с приготвянето на чая. Часовникът на микровълновата фурна показваше

малко след единайсет. Стефи не бе осъзнала, че е станало толкова късно. Вече не помнеше кога за последен път бе спала в легло. Преди четири дни може би.

— Как е татко? — Копнееше да зададе този въпрос от момента на пристигането си. Въпрос, от чийто отговор се страхуваше.

— Добре е — отвърна Нора и мекият ѝ глас прозвуча по-силно в знак на задоволство. — За малко да го загубим, Стефи. Двете с Валери изпаднахме в паника, защото нещата изглеждаха зле и доктор Уинстън не можеше повече да отлага хирургическата намеса. А татко прескочи трапа! Но...

— Но той... — поде Валери, когато Нора се поколеба.

— Какво „той“? — попита нетърпеливо Стефи. Макар новината, че баща им е преодолял кризата, да я развълнува приятно, недоумяваше защо сестрите ѝ сякаш не желаеха да продължат.

— Кажете ми — настоя тя. Не искаше да ѝ спестяват истината.

— Явно татко е имал преживяване близко до смъртта — най-накрая довърши Нора.

— Това не е ли съвсем нормално? Особено при такъв вид операции? От години чета за хора, които пътуват през някакъв тъмен тунел към светлината.

— Не знам колко е нормално да говориш с някого от отвъдния свят — отсече Валери.

— Татко твърди, че е говорил с мама — съобщи Нора.

— С мама?! — Стефи онемя, не знаеше как да реагира.

— А всички знаем, че е невъзможно.

Валери прекоси кухнята, за да налее заврялата вода в чайника. Постава три чаши, три чинийки и захарницата върху табла, а когато чаят се запари, го наля в чашите, видимо вгълбена в задачата си. Отнесе таблата до масата и отскочи да донесе чиния с домашни бисквити, приготвени от Нора.

— Татко трябва да се посъветва с психоаналитик — заяви тя.

— Валери — въздъхна Нора, сякаш това бе банален довод, — прекалено много се вживяваш.

— И ти би направила същото, ако татко ти каже същите неща, които каза на мен. — Разбъркваше чая, без да вдига поглед.

— Татко искрено вярва, че е говорил с мама — въздъхна Нора. — Ако това го кара да се чувства по-добре, няма смисъл да

омаловажаваме преживяването му.

— Какво се предполага, че му е казала мама? — попита Стефи, заинтригувана от диалога на сестрите си и взе две бисквити.

— Точно това ме притеснява най-много. — Валери повиши тон, явно раздразнена. — Внушил си е някаква глупава идея, че всички ще се омъжваме.

— Виж, това вече е прекалено. — Стефи не успя да сдържи смеха си. И трите бяха на възраст за женене. Рано или късно щяха да се задомят.

— Но той твърди, че знае за кого ще се омъжим — каза Нора и смутено се засмя.

— От два дни не сваля тази нелепа усмивка от лицето си — простена Валери и притеснено потърка чело. — Говори също и за къща, пълна с внуци. Тези, с които се предполага, че ще го дарим. И всичко това ще стане през следващите няколко години. Ако не беше толкова нелепо, щях да се разплача.

— Споменавал ли е за кого евентуално ще се омъжа? — попита Стефи, любопитна да узнае своето бъдеще.

Валери вдигна глава и гневно я изглежда, а Нора се изкикоти.

— Това е другото нещо, от което Валери се дразни — обясни тя. — Татко не е казал на никоя от нас, поне не директно. Засега.

— Той се държи така, сякаш знае тази чудна тайна и я пази само за себе си, като от време на време отправя по някой намек. Кълна се, това ме влудява.

— На мен ми е все едно — заяви Нора. На някой друг думите биха прозвучали самодоволно, ала Стефи усети съчувствения тон в гласа на по-малката си сестра. Знаеше, че тя има основание. — Татко си възвърна усмивката. Вълнува го бъдещето и дори да се държи странно с нас, честно казано, нямам нищо против. Радвам се, че е жив.

Валери кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че и аз мога да приема някои негови изявления.

— За първи път не прекарваме цялата нощ в болницата — обясни Нора и нежно се усмихна. — Доктор Уинстън настоя, че вече не е нужно.

— С този човек шега не бива — промърмори Валери. — Може да има вид на посредствен, мекушав провинциален лекар, обаче е железен до мозъка на костите си.

Внезапно Стефани помисли, че *онова* сигурно е вярно, щом Валери реагира така. От думите на сестра ѝ пролича, че най-накрая е срещнала мъж с воля, силна като нейната. Значи или Валери бе променила нрава си, или — възможно ли бе? — таеше топли чувства към доктор Уинстън.

— С други думи — заключи Стефани, — пропуснала съм най-лошото. Татко е въвн от опасност и с времето ще се възстанови, нали така?

— Да — отвърна весело Нора. — Всичко ще си дойде на мястото.

— Не точно — възрази Валери. — След няколко седмици татко ще бъде в цветущо здраве, а ние трите ще си скубем косите, като слушаме приказките му за женитби, съпрузи и внуци!

Ярките слънчеви лъчи струяха през отворения прозорец в спалнята. Когато Стефи се събуди към два часа, в къщата бе тихо, а навън кипеше живот. Весело чуруликаха птички. Пролетният бриз поклащаше звънциите на задната врата и играеше със завесите. Работните бригади пръскаха ябълковите дървета в градината.

След онези безкрайни дни борба да се добере до дома, сега сърцето ѝ пееше от радост, че е вкъщи. Баща ѝ щеше да живее и светът изглеждаше по-светъл, по-хубав, по-щастлив.

С неохота се измъкна от леглото, взе от куфара спортен панталон и лек пуловер и се облече. На кухненската маса намери бележка, в която пишеше, че Валери и Нора са в болницата. Щели да запазят пристигането ѝ в тайна за баща им, за да го изненада, така че тя можеше да отиде по всяко време, щом се приготви. Нямахше нужда да бърза.

Избра един банан от фруктиерата и го изяде. Докато чакаше да се стопли кафето в микровълновата печка, отиде в кабинета и взе вестника с намерение да го отнесе в болницата. Реши да прочете местните новини, макар че едва ли щеше да ѝ остане време за тях. Всъщност защо да се самозалъгва? Взе вестника поради единаединствена причина. Чарлз Томазели! Отгърна на трета страница. Вестник „Апел“ на Орчард Вали. Бегло прегледа заглавията на статиите.

Чувствата заприиждаха на вълни. Първо опасението. После гнева. Би дала всичко, за да предотврати срещата с Чарлз. Бе я унизил. Бе ѝ се присмял. Никога нямаше да му го прости. Никога! Горчивината от унижението се усещаше дори и сега, години по-късно. И все пак, въпреки усилията, не можа да намрази Чарлз. Вече не го обичаше. Всичко бе свършило, край. Бе я излекувал от любовта по най-ефикасния начин. Не, успокои се тя, не го обичаше, но не можеше и да го мрази.

Щеше да го преживее. Налагаше се. Освен това, вероятно той също се стараеше да предотврати срещите с нея...

Тя пхна вестника под мишница и грабна от кухненската маса ключовете за колата, предвидливо оставени там от Нора. Устреми се навън с чашата димящо кафе в ръка.

Щом пристигна пред Градската болницата на Орчард Вали, спря, обладана от внезапен пристъп на печал. За последен път мина през тези врати в деня, когато майка ѝ почина. Сърцето ѝ се сви от съкрушителната сила на мъката. Нужни ѝ бяха няколко минути, за да дойде на себе си. После продължи към асансьора.

В чакалнята Нора говореше с една от сестрите, а Валери четеше седнала. Така се изненада, че по-голямата ѝ сестра върши нещо в седнало положение, че едва не падна.

— Стефи! — възкликна Нора и лицето ѝ грейна. — Наспа ли се?

— Да, много добре — отвърна тя, макар че едва ли можеше да се съвземе от изтощението за една нощ.

— Закуси ли нещо?

— Да, малка мамичко, разбира се. Сега мога ли да видя татко или ще ме питаш и нещо друго? — Радостно възбудена, обгърна с ръка тънката талия на сестра си. Чудесно бе, че си е у дома, при близките.

— О, вече си тук — присъедини се и Валери. — Татко вече ме пита кога сме се чули за последен път. Казах, че е било тази сутрин.

— Утре ще го местят от интензивното хирургическо отделение — щастливо отбеляза Нора. — Ще можем да го виждаме всички едновременно. А сега само една от нас може да влиза при него.

— Нора, да заведе ли сестра ти да види баща ви? — подкани ги една закръглена медицинска сестра.

— Да, моля — нетърпеливо отвърна Стефи вместо Нора.

Медицинската сестра я поведе по коридора. Спряха пред една стая и сестрата ѝ направи знак да влезе.

Баща ѝ седеше в леглото. Усмихна се и протегна ръце към нея.

— Стефи — гласът му беше отпаднал, — ела тук, Принцесо.

Тя забеляза, че е свързан към няколко устройства с монитори. Потопи се в прегръдката му, като внимаваше да не се оплете в жичките и тръбите. Господи, болестта бе изцедила силите му до краен предел! Сестрите ѝ твърдяха, че си е възвърнал блясъка в очите. Обсъждаха колко добре изглеждал. Стефи обаче не можеше да се съгласи. Порази я бледият, призрачен вид на баща ѝ. Ако сега беше много по-добре, как ли е изглеждал тогава?

— Радвам се да те видя! — Гласът му бе дрезгав от вълнение. — Липсваше ми, Принцесо.

— И ти ми липсваше! — Изправи се и изтри сълзата в крайчеца на окото си.

— Ще си останеш ли у дома, в Орчард Вали?

Не знаеше какво да му отговори. Родният дом значеше много за нея, дори повече, отколкото бе предполагала, но обичаше и Италия. Все пак, като погледна овощните градини сутринта, осъзна колко много ѝ бе липсвал живота в Орчард Вали. Бе заминала наранена и уязвима, а сега се върна силна и уверена в себе си. Престоят в Италия бе излекувал раната ѝ. Вече нямаше причина да не остане. Точно се опитваше да реши какво да предприеме, когато получи вестта за сърдечния удар на баща си. Лекциите бяха приключили, но се изкушаваше да остане в Италия. Известно време щеше да пътешества, да продължи образованието си или да преподава. Можеше да се премести някъде в Бостън или в Ню Йорк. Или да се върне в Орчард Вати. Още не бе решила.

— Ще си бъда у дома, докато имаш нужда от мен.

— Ще останеш — настоя той с непоклатима убеденост. — О, да.

— Защо си толкова сигурен?

— Майка ти ми каза — прошепна с тайнствена усмивка той.

— Майка?! — Стефи разбра безпокойството на Валери.

— Да. Предполагам, че и ти като сестрите си ще предложиш да се прегледам при някой измислен доктор. Наистина говорих с майка ти. Между другото, изпраща ти много поздрав.

Стефи не знаеше какво да отвърне. Дали трябва да ѝ предаде някакво съобщение по него?

— Какво ти каза мама? — престаши се да попита.

— Главното беше, че са ми останали още няколко години живот, при това обещаващо добри. — Спря, за да се засмее закачливо. — Майка ти знае, че си падам по бебетата. А през следващите няколко години в семейството ще се родят куп бебчета.

— Бебчета?!

— Цяла дузина. — Страните му се обляха в бледа руменина. — Представи си само! Моите малки момиченца ще ме направят дядо дванайсет пъти!

— Тъ...

— Знаем, звучи налудничаво, сякаш дъската ми хлопа, обаче...

— Татко, мисли каквото си искаш, щом това те прави щастлив.

— Не е въпрос само на мислене, Принцесо. А е сигурен факт, както е сигурно, че аз лежа тук. Нека не говорим за това сега. Я да те поразгледам. Боже мой — захили се гордо, — станала си дори похубава, отколкото те помня.

Стефи засия от щастие. Вярно, не беше очарователна красавица, но външността ѝ бе приятна. Имаше дълга, права черна коса. Носеше я сресана назад, за да подчертае издадените скули и правилните черти на лицето. Очите ѝ бяха тъмнокафяви.

Точно се зае да развеселява баща си с приключенията от миналата седмица и същата сестра, която я доведе при него, се появи, готова да я отведе обратно в чакалнята. Стефи искаше да се възпротиви. Не ги оставиха и пет минути заедно! Все пак се въздържа — не желаше да разстройва баща си. Целуна го по бузата и обеща скоро да дойде отново.

Валери я чакаше, а Нора беше отишла някъде.

— Е? — попита Валери, като вдигна поглед от списанието. — Спомена ли ти нещо за разговора с мама?

— Явно копнее за внуци — кимна Стефи развеселено. — Не искам да го виждам разочарован, а ти?

— Моля? — измърмори Валери.

— Тъй като ти си най-голямата, логично е ти да си първата. — Доставяше ѝ удоволствие да се шегува със сестра си и да гледа каменното ѝ изражение.

— В какво? — попита Валери.

— Да дариш татко с внук. Доколкото си спомням, в последното писмо разказваше много за Роуди Касиди. Можеш да се прицелиш високо — да се омъжиш за мултимилionер, дори и да ти е шеф.

— Роуди... — Валери повтори името му, сякаш го казваше за пръв път. — Аа... Роуди. Да, бе. Как не се сетих! — и продължи да чете списанието.

Стефи смаяно поклати глава. Разходи се до кафемашината, наля си кафе и седна до сестра си. Посегна към вестника, който донесе, и зачете статиите поред. С облекчение позна няколко имена — явно в нейно отсъствие не бяха станали много промени. Като отгърна на втора страница, погледът ѝ се прикова на малката черно-бяла снимка на Чарлз Томазели. Сърцето ѝ за секунда сякаш спря да бие. Не беше променен. И тази негова привлекателност! Никой мъж нямаше правото да бъде толкова красив. Тъмна коса и живи тъмни очи... Най-много я подразни въздействието на снимката върху нея. Това не биваше да става. Би следвало да е освободена от емоционалната обремененост на спомена. Да гледа снимката, без да изпитва нищо. А вместо това бе толкова обърквана и смутена, че дъхът ѝ секна.

Реши да насочи вниманието си в друга посока и зачете статия, писана от Чарлз. Беше в проучвателната рубрика — явно част от цяла поредица — за нездравословните и често опасни условия, при които много от работниците живееха и работеха в района на ябълковите овощни градини.

Цели два абзаца с подобно съдържание! Стефи престана да чете. Бе стигнала до името на баща си заедно с името на овощната им градина. Очевидно Чарлз не бе направил проучването си както трябва! Тя знаеше колко труд бяха положили родителите ѝ, за да облекчат положението на работниците. Майка ѝ бе основала и клиника. А за разлика от други собственици на овощни градини, Дейвид бе построил прилични жилища за работниците и полагаше грижи да бъдат хранени добре, както и да им се плаща справедливо. Опита се да продължи четенето, но гневът замъгли погледа ѝ. Изправи се. Стомахът ѝ болезнено се сви на топка.

— Валери, какво правеше татко, когато получи сърдечния удар?

— Нора спомена, че седял пред портата. Защо питаш?

— Четял е вестника, нали?

— Не съм сигурна, но не мисля така.

— Трябва да е било точно така! — заяви Стефи на път към асансьора. Рязко натисна бутона. Всички факти сочеха едно. Бе намерила вестника отворен в кабинета. Баща ѝ явно бе взел „Апел“, бе прочел статията и ужасен едва бе стигнал до портата.

— Какво има, Стефи?

— Чела ли си това? — Тикна вестника пред сестра си. — Видя ли какво е написал Чарлз Томазели за баща ни?

— Не, не съм, но...

— Виж датата! — Отгърна на заглавната страница.

— Е, и? — недоумяваше Валери.

— Не е ли това денят, в който татко получи сърдечен удар?

— Да, обаче...

— И ти би се разстроила, ако цял живот си работила за подобряване условията на живот на работниците, а някой се подиграе с усилията ти пред цялата община!

— Стефи — сестра ѝ нежно я стисна за ръката, — това не е за вярване. Чарлз е приятел на татко. Обажда се няколко пъти да пита за него. Та той беше тук дори в нощта на операцията!

— Вероятно се е почувствал много виновен.

Изглежда прекрасно бе осъзнал какво е сторил. Баща ѝ бе получил удар в деня на публикуването на статията. Следователно, Чарлз трябва да е знаел, сам да се е досетил. Затова се е обаждал, беше убедена в това.

След като изложеше фактите пред Чарлз, възнамеряваше да се отбие в кантората на Джоан Линд. Макар да беше стара като света, Джоан бе дяволски добър адвокат.

Асансьорът пристигна и Стефи влезе в него.

— Къде отиваш? — заинтересува се Валери, когато вратите започнаха да се затварят.

— Да влея на Томазели малко мозък!

Когато Стефи стигна до Мейн Стрийт и намери място за паркиране, от гняв и болка ѝ се виеше свят. Страните ѝ пареха, а стомахът я свиваше. Чарлз я мразеше и си го изкарваше на баща ѝ. Да, но тя щеше да му го върне!

Влезе в офиса на вестника, после се поколеба. Нямахме рецепция, а полирана дървена преграда разделяше пространството за посетители от помещението за работа с компютърни терминали, телекс и звънящи телефони. Отвъд преградата две редици с репортерски бюра разделяха стаята и образуваха по средата пътека, която водеше право към бюрото на редактора.

Веднага забеляза Чарлз. Като редактор на „Апел“ работното му място заемаше цялата площ в дъното на стаята. Говореше по телефона, ала погледите им се срещнаха веднага. Гледаше я с изненада, възхищение и удоволствие. Някога това би я накарало да литне от щастие. Някога, много отдавна, но не и сега!

Смело отвори летящата врата и тръгна право към бюрото му. Явно Чарлз вече бе разбрал, че посещението ѝ не е случайно.

— Brent, нека да ти звънна по-късно. — Рязко постави слушалката. — Виж ти, това не е ли Стефани Блумфийлд? На какво дължа честта за вашето посещение?

Небрежната фамилиарност я вбеси и Стефи хвърли вестника на бюрото.

— Наистина ли мислиш, че това ще ти се размине? — Бе учудена от спокойствието на собствения си глас.

— Не знам за какво говориш — недоумяващо я погледна Чарлз.

— Ти си написал този материал, нали?

— Кой материал имаш предвид? Публикувам много статии.

— За живота на работниците в овощната градина. Питам те, кой притежава най-голямата овощна градина в три области? Първият абзац е пълен с обвинения, после минаваш към същината на въпроса и намесваш името на баща ми! Мислил си, че никой от нас няма да забележи, нали?

— Какво да забележа? — Скръсти ръце пред гърдите си, сякаш все повече се отегчаваше от тирадата ѝ.

— Датата на статията — подчерта тя — съвпада с деня, в който баща ми получи сърдечен удар!

— Стефани...

— Не ме наричай така! — За нейна изненада по страните ѝ потекоха сълзи. — Всички ми казват Стефи... — Ненавиждаше тази проява на слабост, и то точно пред Чарлз. — Не мога да проумея как можеш да бъдеш спокоен!

— Щом искаш да узнаеш истината, няма никакъв проблем.

— Както и да е, ще получиш известие от Джоан — процеди презрително тя и избърса сълзите си.

— Джоан Линд се пенсионира миналата година.

— Тогава ще наема някой друг! — Тя се обърна, прекоси работното помещение и блъсна летящата врата. За нейна изненада, конфликтът с Чарлз не облекчи болката ѝ.

На излизане от паркинга гумите остро изсвистяха. Внезапно я обхвана срам. Не смяташе да си тръгва толкова драматично. Неудовлетворението ѝ се засили, когато в огледалото за обратно виждане съзря, че Чарлз я бе последвал и навън...

ВТОРА ГЛАВА

Тласната от обидата, Стефи забърза към вкъщи. Бе в лошо настроение и не смееше да се върне в болницата. Не й беше до учтиви разговори със сестрите ѝ или до среща с лекаря на баща ѝ. Не и когато изпитваше отчаяна нужда да се освободи от ужасното усещане за предателство и безсилие.

Измяната на Чарлз я нарани дълбоко. Двамата имаха известни разминавания, ала Стефи не бе предполагала, че той умишлено ще навреди на семейството ѝ. Каква заблуда! Той бе отмъстителен и не прощаваше. Това ѝ причини повече болка, отколкото присмеха му през онзи ужасен ден, когато ѝ се бе подиграл.

Бе ужасена, че три години по-късно журналистът събуждаше у нея същите чувства. Сякаш времето, прекарано далеч от дома, времето, отдадено на забрава, бе напълно заличено. Сега тя се чувстваше не по-малко уязвима...

Чарлз я очарова още при първата им среща. В началото Стефи се надяваше на взаимност. Тогава учеше в Портландския университет и всеки ден пътуваше по седемдесет километра до там. Майка ѝ бе починала преди няколко месеца и Стефи бе решила да не се нанесе в общежитие. Съкрушена от мъка, търсеше утеха и спокойствие сред познатите места и хора. Безпокоеше се за сломения си от мъка баща, който бе заприличал на сянка. Нора учеше за медицинска сестра и двете със Стефи всеки ден пътуваха заедно до Портланд.

Ако се наложеше, Стефи би изминавала разстоянието по два пъти на ден и сама, само за да вижда по-често баща си. Тя с ужас си спомни как непрекъснато бе търсила повод за срещи, което неведнъж я бе поставяло в неудобни положения. Руменина обля страните ѝ при мисълта как го следваше по петите, как попиваше всеки ред, написан от него. Боготвореше Чарлз от момента, в който любовта ѝ се разгоря с буйни пламъци.

Споменът за онези времена навяваше тъга. За сетен път го прогони. Нямахше сили отново и отново да изживее унижението.

Десетте километра път от Орчард Вали до семейното имение охладиха гнева ѝ. Нямаше обаче никакво намерение да се затваря вкъщи. Трябваше да се разведри и да се освободи от напрежението.

Конюшната се намираше зад къщата. Валери и Нора никога не се бяха прехласвали по конете, но Стефи, лудата глава на семейството, ги обожаваше. Усещането за свобода и сила я опияняваше и бе истинско удоволствие да язди с баща си.

От писмата на Нора знаеше, че напоследък Дейвид не ходел и поверил на работниците грижите за конете.

Конюшната се състоеше от шест отделения и четири от тях бяха празни. Отзад имаше килер с принадлежности за оседлаване. Щом влезе в конюшната, Вихър и Принцеса изпръхтяха.

Преди шест години Дейвид Блумфийлд бе купил кобилата специално за Стефи и я бе нарекъл с прякора на дъщеря си — Принцеса. Вихър — едър, черен и буен, беше неговият жребец.

— Как я караш, млади момко? — Стефи погали муцуната на нетърпеливо риещия с копита кон. — Не те пренебрегвам, Принцесо. Само имам нужда от сериозна тренировка.

След като Вихър свикна с присъствието ѝ, тя отиде да вземе седло и юзда от килера. Сложи юздата на коня, отвори отделението и го изведе навън. Докато оправяше стремената, животното припряно пристъпваше, като едва се сдържаше на едно място.

Стефи тъкмо бе сложила крак в стремето и се канеше да възседне Вихър, когато забеляза малка червена спортна кола да се носи с бясна скорост по шосето. Веднага разпозна колата на Чарлз.

Тя не възнамеряваше да говори с предател! Изобщо не искаше да го вижда! Бе намислила да се посъветва със сестрите си, а после да потърси добър адвокат. Чарлз щеше да плати скъпо за причиненото зло! Дори да беше разочарован от нея, нямаше право да тормози близките ѝ!

Хвана се за седлото и възседна жребеца. Трудно се намести, защото почти не бе яздила, откакто напусна Орчард Вали. Леко се приведе напред, за да заеме удобна стойка, а Вихър отскочи встрани.

— Всичко е наред, приятелю — увери го тя със спокоен тих глас. Желаше час по-скоро да избяга от Чарлз.

Престори се, че не го вижда и съвсем по детински му обърна гръб. Ех, какво удоволствие изпита! Пришпори Вихър и препусна с

гордо вдигната глава.

Не след дълго разбра, че журналистът я следва, и препусна в стремителен галоп. Вихър полетя като стрела. Рязката смяна на скоростта я завари неподготвена.

Здраво вкопчена в юздите, Стефи се друсаше неудобно. Не можеше да влезе в ритъма на Вихър. В Италия бе яздила рядко и само на английски тип седло, а това бе каубойско. Бе загубила форма и нямаше достатъчно сила да овладее такъв буен кон като Вихър. Трябваше да помисля за това по-рано, простена тя. Слава богу, че конят познаваше терена. Първо — препускаше в галоп по черния път между ябълковите дръвчета. Стефи се обърна, но след коня се вдигаше такъв облак прах, че не успя да види нищо. Дано Чарлз се е отказал от преследването, мерна се през ума ѝ.

Едва когато Вихър зави рязко наляво през неравен участък, тя успя да различи колата отзад. Опита се да дръпне юздите, за да премине в умерен тръс. Никакъв ефект! Опита с думи да възпре коня, но увитата около лицето коса ѝ попречи и от устните ѝ се отрониха тихи несвързани думи.

Мисълта за Чарлз избледня и остана на заден план, защото Стефи бе обхваната от други, много по-страшни опасения. Всеки момент можеше да загуби контрол върху коня, а неравният терен криеше риск както за Вихър, така и за нея.

Добре помнеше местността. Носеха се към отвесната скала с изглед към долината. Там свършваха границите на имението и се намираше нейното кътче на усамотение. Вихър знаеше къде да я отведе, но нямаше нужда да препуска толкова лудо!

Успокои я мисълта, че Чарлз едва ли би могъл да я последва с колата през каменистата местност. Той нямаше избор — или трябваше да се откаже от преследването или да я изчака. Нека чака! Стефи щеше да се прибере по друг път.

Щом доближиха скалата, Вихър премина в лек тръс. Стефи дръпна назад юздите, смъкна се от седлото и с голямо усилие на волята успя да се задържи на крака. Избърса потта по врата на коня, разтри го със сноп суха трева и го отведе до потока с бистра студена вода. Нещо я накара да се обърне. Съзря облак прах и различи очертанието на червената спортна кола.

Не вярваше на очите си. Местността бе твърде неравна и камениста. Чарлз се е побъркал, помисли Стефани. Та той можеше да разбие колата си!

Повдигна рамене и се обърна в негова посока. Бе твърдо решена да го посрещне хладно и с достойнство. Чарлз изскочи като пружина от колата. Суровият и сърдит израз на лицето му едва не я стъписа.

— Какво, по дяволите, правиш? — Като че ли някой му бе дал право да пита!

Стефи не отговори и продължи да разтрива коня.

— Можеше да се пребиеш — и себе си, и проклетия кон! Глупачка такава! — изкрещя той извън себе си от ярост.

Не беше глупачка, но отказа да се надвиква с него. Освен това, наистина бе виновна, че дръзна да язди буйния Вихър. Беше се надценила. А Чарлз беше предател, дори по-лошо. Следващия път щеше да говори с него само чрез адвокат, гневно се самонавиваше тя.

За миг ѝ се стори, че Чарлз възнамерява да я хване за раменете и да я разтърси. Ала той просто затвори очи и рязко се отдръпна от нея.

— Изобщо не си се променила, нали? — Прекара пръсти през косата си и тръгна към колата.

Стефи стоеше с безразличен вид, макар че с мъка се сдържаше да не изкрещи някаква обида. Той умишлено бе оскърбил семейството ѝ и нея. Думите бяха излишни.

Чарлз рязко отвори вратата на колата и Стефи се изненада от неочакваното му оттегляне. Не знаеше какво е наумил да прави, но неговата бърза капитулация я стъписа. Престори се, че не му обръща внимание, а всъщност не искаше да издаде вълнението си. Завърза юздите на Вихър за клона на близкото дърво и на свой ред се отдалечи. Краката ѝ трепереха. Покачи се на любимата си скала и зарея поглед в изумително красивата гледка на долината и величието на зеления простор.

Чу стъпките на Чарлз зад гърба си. Явно не бе заминал.

— Чети! — заповяда той и хвърли върху скута ѝ дадения му от нея вестник. — Този път прочети статията докрай!

Стефи тежко въздъхна, прехапа устни и наведе глава, за да не срещне погледа му.

— Добре. Продължавай да упорстваш. Но ако ти не прочетеш статията докрай, ще го сторя аз!

Сграбчи вестника и зачете с твърд глас. Стефи не искаше да слуша, обаче би било твърде детинско от нейна страна да си запушва ушите. Началният абзац я изкара от нерви. Сега думите звучаха още по-враждебно. Чарлз направо бе потъпкал смисъла на живота на Дейвид Блумфийлд.

Стигна до мястото, където в действителност се споменаваше името на баща ѝ. Дотук — нищо ново. Познатите безпочвени лъжи и обвинения. Раздирана от болка и гняв, затвори очи.

Слушаше и стоически се сдържаше да не го наругае, статията продължаваше с цитат на Дейвид Блумфийлд за промените, които той бе правил в течение на дълги години, за облекчаване състоянието на работниците. Изведнъж Стефи осъзна своята заблуда. Наистина ужасна заблуда! Обърна се към Чарлз със свито сърце. Как да му повярва! Журналистът спокойно можеше да импровизира текста в момента, а не да го чете. Сграбчи вестника от ръцете му.

Бързо намери последното изречение. Не беше импровизация. Цитатът на баща ѝ бе подчертан с дебел шрифт, а после следваха два дълги абзаца за прогресивните промени в имението на Дейвид Блумфийлд.

Светът около нея се завъртя с шеметна скорост. Имаше чувството, че седи на палубата на „Титаник“. Това усещане се засили, когато дочете статията докрай. Баща ѝ бе цитиран няколко пъти, а семейната овощна градина бе посочена като пример за подражание...

Тя пое дълбоко дъх. Не смееше да вдигне поглед към Чарлз. Пак се озова в неловко положение пред него! Искаше да потъне вдън земя от срам. В този момент тя искрено се ненавиждаше. О, Господи, каква глупачка се оказа! Абсолютна глупачка!

Срещата с Чарлз бе неизбежна. Все пак Стефи бе таила надежда, че след завръщането си ще го впечатли със зрялост и изисканост. Искаше да му се представи в светлината на космополитна и образована жена, да заличи спомена за онова влюбено до уши двадесет и една годишно момиче, което напусна Орчард Вали преди три години...

Представяше си първата им среща. Щеше да пристъпи напред с усмивка и изискано да подаде ръка. С най-учтив тон щеше да изрази колко ѝ е приятно да го види, но за жалост не може да си спомни името му. Май беше... Чарлз еди-кой си, нали?

— Изглежда ти дължа извинение — промълви с леко разтреперан глас, въпреки усилието да запази спокойствие.

— Дяволски права си! Наистина ми дължиш извинение! — Гневно я стрелна с очи. — Предполагах, че си се променила за тези три години. Вместо това си се превърнала в още по-голяма напаст!

Думите му сякаш я удариха през лицето и тя неволно потръпна. Какво можеше да каже в своя защита? Как да преглътне срама? Най-демонстративно бе нахлула в редакцията и бе направила сцена пред целия екип

— Така изглежда — додаде тя с привидно равен и спокоен глас.

— Изплаши ме до смърт. Можеше да се пребиеш!

Той имаше право. В нормално състояние на духа Стефи би осъзнала, че с жребец като Вихър се впуска стремглаво към опасността.

— Ти си луда! — продължи да вика Чарлз, без да прикрива гнева си. — Как, според теб, щях да се чувствам, ако се беше наранила? Не помисли ли за баща си? А обвиняваш мен, че съм бил причина за сърдечния му удар! Какво щеше да се случи с него, ако се беше пребила?

— Аз... Аз... — Прехапа устни, за да прикрие вълнението си.

— Да върви всичко по дяволите! — Внезапно той се наведе и я изправи на крака. Обви ръце около раменете ѝ и я притегли в обятията си.

Преди да се опомни, тя се озова в обръча на прегръдката му и усети тежкото му дишане. Чарлз прокара пръсти през дългите ѝ коси и прошепна:

— Представи си какво изпитах! Какво ли не ми мина през ума!

Сърцето пърхаше в гърдите ѝ като уплашена птичка. Трябваше да се откопчи от прегръдката му, да го помоли да я пусне, да заяви, че няма право да я прегръща... Обаче остана безмълвна. Коленете ѝ се подкосяваха и беше безсилна дори да помръдне.

Не се опита да го спре и когато понечи да я целуне. Беше сърдит и явно възнамеряваше да я накаже с яростна целувка. Но отново не позна. Устните му докоснаха нейните с безкрайна нежност. От изненада Стефи отвори очи.

Чарлз я целуна още веднъж, този път по-продължително и по-чувствено. Неусетно тя обви ръце около врата му, а той я притисна по-

плътно към себе си. Но всичко трая само миг.

— Не, Стефи! — внезапно прошепна той, хвана я за китките и се отдръпна от нея като опарен.

Погледите им се срещнаха за миг, после Чарлз се обърна и отдалечи. Замина си тъй неочаквано, както се бе появил. Спортната кола изчезна от погледа ѝ, като остави след себе си гъст облак прах. Стефи въздъхна и се приготви да възседне Вихър за дългото пътуване към дома.

Тя спа непробудно цял следобед. Когато отвори очи, слънцето вече клонеше към залез, а овощните градини се къпеха в приказното бледорозово сияние на здрача.

Стефани слезе долу и чу Нора да си тананика в кухнята.

— Здравсти — поздрави я сестра ѝ с приветлива усмивка. — Започнах да се съмнявам дали изобщо някога ще се събудиш. Сигурно си била капнала от умора.

Стефи кимна.

— Вечерята ти е във фурната, Стефи. Обзалагам се, че си прегладняла.

Стефи си спомни, че освен банана на закуска, цял ден не е слагала зальк в уста. Промърмори нещо в знак на благодарност, прекоси стаята и извади чинията от фурната. Сестра ѝ готвеше превъзходно и като гледаше апетитно приготвените пилешки гърди и леко препечените картопки, Стефи примираше от удоволствие.

— Къде ходи? — попита Нора, като продължаваше да мие чиниите. — Валери каза, че си била разстроена заради Чарлз Томазели.

— Трябваше да го питам нещо. — Стефи придърпа стол и седна да вечеря.

— Изясни ли си всичко?

— Да — сведе поглед тя.

— Добре. Той наистина се държа превъзходно през цялото време. Татко остана доволен, че статията за работниците получи добър отзив сред читателите на вестника. Прочете я, нали? Двамата седмици наред събираха данните, а татко дори се впусна в нелегална дейност. Той проявява интерес към нещо за първи път, откакто мама почина. Мисля,

че Чарлз изобщо не разбра колко много баща ни се вживя в тази статия. Сигурно се е връщал към всяка подробност поне по десет пъти.

— Стефи тъкмо започваше да вечеря, обаче апетитът ѝ се изпари.

— Аз... Не знаех това.

— Мислех да ти изпратя статията по пощата, но татко получи удар и всичко останало отиде на заден план — обясни Нора, като бършеше ръцете си.

— Къде е Вал?

— В кабинета. Работи. Нали знаеш, че е най-заклетата бизнесдама, която някога си виждала. Няколко дни след като пристигна, поръча факс, за да получава документи и материали от офиса. Все пак трябва да призная, че напоследък не мисли за работа много-много.

— Така ли? — Стефи се насили да опита ястието. Пилето бе крехко и вкусно.

— В случай, че не си забелязала, между Вал и доктор Уинстън пламва любов. — Нора вдигна вежда заговорнически.

— Наистина ли? — Стефи задържа вилицата във въздуха. — Ами шефът на Валери? Във всяко нейно писмо разказваше за Роуди. Роуди това, Роуди онова...

— Не знам за Роуди, но лично видях в нощта на операцията на татко, че...

— Какво видях? — прекъсна я нетърпеливо Стефи.

— След като ни пуснаха да видим баща ни, Валери беше направо смазана и искаше да остане сама. Беше много разстроена. Самата аз още не бях виждала татко, но когато влязох при него, проумях нейното безпокойство. Той беше на прага на смъртта. Не знам кой и какво ти е разказвал за състоянието му, но истинско чудо е, че оживя след сърдечната операция. Както и да е. Като го видях, не бях сигурна, че ще изкара до сутринта. Колби не даваше никакви надежди. Както и всички останали хирурзи от екипа. Те не казваха нищо определено, обаче съм работила достатъчно дълго в хирургията, за да разбера кой ще оживее и кой не. Макар операцията да приключи успешно, от пръв поглед ми стана ясно, че ще имаме късмет, ако татко остане жив още няколко часа. Той имаше усложнения.

— Кажи ми за Валери — подкани я Стефи.

— А, да, Валери. Ами, след като видя татко, тя излезе от чакалнята пред хирургията и отиде във вътрешния двор. Плачеше, което е рядкост за нея, както знаем и двете с теб. Нуждаеше се от подкрепа. Посетих на свой ред татко и я потърсих навън да се успокоим взаимно, но Колби бе с нея и не ѝ се обадох...

Стефи бе слушала само хубави неща по адрес на доктор Уинстън и проявеното състрадание потвърждаваше казаното.

— Стояха един до друг и той я бе прегърнал — продължи Нора. — Не знам как точно да го изразя с думи, но лекарят изглеждаше някак особено. Готов бе да направи всичко възможно, за да облекчи страданието ѝ. И тогава реших, че е влюбен в нея.

— А Валери?

— Според мен Вал първа осъзна, че се влюбват. Знаеш колко е стабилна и как не позволява друг да ѝ върши работата. За първи път в живота си тя изпита остра нужда от някого и Колби се оказа насреща...

— Валери и доктор Уинстън... — изрече замислено Стефи.

Винаги се бе питала как ли ще изглежда по-голямата ѝ сестра, когато се влюби. Валери беше прекалено прагматична и здравомислеща и не се впускаше в романтични приключения по време на следването си в колежа. Бе заявила, че е отишла там да учи, а не да се занимава с момчета.

— Тогава татко започна да се оправя и подхвана всичките приказки за сватби и внуци — обясняваше Нора. — Страхувам се, че Валери приема всичко твърде на сериозно и се безпокои напразно. Но сега се влюбва за първи път през живота си и е изплашена до смърт, че Колби не е подходящият за нея мъж. Или по-точно, че тя не е подходящата жена за него.

— Любовта си е любов, но ако и двамата изпитват взаимни чувства, не виждам какъв е проблемът.

— Колби дълбоко почита традициите и е консервативен. — Нора се усмихна тъжно. — Трябва му много повече от съпруга. Мисля, че направо си търси жена от петдесетте години.

— Валери знае ли това?

— Разбира се. А и Колби ясно осъзнава какъв тип жена е Валери. Призванието ѝ не е в кухнята, а в заседателната зала.

— Бих ѝ поверила повече от властта във фирма. — Стефи бе убедена, че Колби Уинстън ще оцени вродените таланти на сестра ѝ.

— Именно! — съгласи се Нора. — Но ако Валери се омъжи за Колби, вероятно ще се наложи да напусне работа. По простата причина, че софтуерната компания „ЧИПС“, в която работи, няма клон в тази част на страната.

— С други думи, никой от двамата не може да направи компромис.

— Точно така. Не знаех, че любовта е толкова сложна. Жалко за тях. Какво по-голямо нещастие от това!

— Какво смяташ за преживяването на татко? — Стефи лапна последно картофче и се опита да прикрие любопитството си към „разговора“ му с починалата им майка.

Нора притегли една табуретка и седна срещу сестра си.

— Не знам. Той вярва, че наистина е говорил с мама и това е важното, не мислиш ли?

Стефи вече не беше сигурна в нищо. Някога имаше цел в живота. После всичко пропадна. Времето в Италия ѝ помогна да стъпи на крака. Или се лъжеше? И изведнъж осъзна с ужас, че три години бе учила и пътувала из Европа с една-единствена цел — да впечатли Чарлз Томазели, когато се завърне у дома! И действително успя да го впечатли — изпадна в още по-нелепа ситуация!

— Цял следобед татко говори за внуците си — продължи Нора и изтръгна Стефани от замисленото състояние.

— Внуци... — повтори бавно. — От вас двете, нали?

Не можеше да си представи Валери като майка, да не говорим, че тя самата нямаше никакво намерение да се омъжва. Когато баща ѝ се възстановеше достатъчно и се прибереше у дома, Стефи възнамеряваше да намери апартамент в Портланд, да кандидатства аспирантура и да защити докторат. В Италия учеше ускорена езикова програма и получи степента магистър, а по време на третата година посещаваше курсовете за напреднали. Не беше за вярване, че образователна личност като нея се лута в лабиринтите на живота.

— Татко твърди, че ще го даря с шест внучета. — Нора едва сдържаше усмивката си. — Как ме виждаш с шест деца?

— Което означава, че Валери ще има грижата за останалите шест.

— Не. Само за три, а останалите три създания ще бъдат твои.

Въпреки депресията, Стефи се разсмя от сърце. Семейната идилия на пълна с деца къща ѝ се стори забавна. Бе обичала само един мъж, но той беше разбил сърцето ѝ...

— Ще видим — каза през смях тя и стана от масата.

Макар да бе спала цял следобед, два часа по-късно сънят отново започна да я оборва. Извини се, върна се в спалнята, взе душ и с истинско удоволствие се пъкна в леглото. Седеше в него с опряна на коленете брадичка като разсъждаваше върху разговора със сестра ѝ. Много от приятелките ѝ се бяха омъжили вече и имаха деца. В Италия нямаше време да се впуска в такива ненужни размишления. Бе пътувала много, бе учила и работила упорито. Съобщенията за сватби и новородени я разнежваха. Дали живееше пълноценно? Докато се грижеше за очарователния син на хазайката в Рим, Стефи неволно рисуаше в представите си картината на своето бъдещо семейство. Сега обаче разговорите за сватби и бебета я потискаха. Чувстваше се излишна. Накрая Валери сигурно щеше да се омъжи за доктор Уинстън, а и Нора щеше да си намери очарователен съпруг...

А Стефи не смееше дори да мечтае за подобен щастлив изход.

ТРЕТА ГЛАВА

Стефи не можа да заспи от изтощение. Непрекъснато се въртеше и усукваше в чаршафите, докато накрая седна на ръба на леглото и отметна дългите си коси назад. Защо да се оправдава със следобедния сън, като отлично знаеше причината за безсънието!

Не я свърташе на едно място. Глождеше я чувството за неудобство и срам. Сълзите напиреха в очите ѝ. Спомни си първия път, когато срещна името на Чарлз Томазели. Бе прочела уводната статия в „Апел“ и остана поразена от проникателността на автора и стила на изложение. Не можеше да отрече журналистическия му талант. Текстът бе увлекателен и провокираше мисленето. Чарлз прецизно подбираше думите, стилът му беше лаконичен, изчистен от подробности и наситен с оригиналност. Пишеше по най-разнообразни проблеми — от тенденциите в развитието на обществото до местните политически събития.

От статията лъхаше зрялост, увереността на изказа и стила предполагаха житейски опит. Запознаха се няколко седмици по-късно. От вълнение Стефи не успя да каже нищо смислено и ужасно се смути. Искаше да изрази своето възхищение от рубриката на редактора, но думите заседнаха в гърлото ѝ и прозвучаха странно неестествено и наивно. Чарлз учтиво благодари за комплимента.

Тя не се изненада, че вижда красив мъж на около двайсет, а не на петдесет години. Но я порази внезапното ѝ влечение към него.

За разлика от Валери, която рядко ходеше на срещи в гимназията и колежа, Стефи бе обградена с много внимание от страна на момчетата. Всички я възприемаха добре — дори бе избрана за кралица на бала през последната година в гимназията. Имаше много приятели, но никога не се беше влюбвала. Бе преживявала само моментни увлечения. На двайсет и една още не бе имала сериозна връзка. Не се чувстваше подготвена. Тогава срещна новоназначения редактор на местния вестник „Апел“.

В мига, в който видя този мъж, разбра, че ще го обикне. Не знаеше защо е толкова сигурна, просо предусети неизбежното.

След срещата Стефи бе карала като замаяна до дома. Не сподели своето вълнение дори със сестрите си. Боеше се, че думите ѝ ще прозвучат глупаво. Любовта от пръв поглед си беше запазена марка за сладникавите филми и любовните романи.

Измъчваше я въпросът дали и Чарлз е изпитал същото влечение. Беше по-голям от нея, на двадесет и седем години, поразително зрял и изискан, а тя учеше трета година в колеж. Сигурна бе, че ще срещне взаимност!

Заживя в очакване на следващото издание на „Апел“. Веднага отвори страницата с рубриката на Томазели и попи всяка написана дума. От време на време той пишеше статии, които Стефи настървено изчиташе. Скоро разбра, че много хора следят неговите публикации с жив интерес. Бе дошъл в града преди по-малко от два месеца и вече се бе превърнал в знаменитост и гордост за всички жители...

Стефи се изправи и запали нощната лампа. Явно тази вечер нямаше да заспи, но каква полза да седи в стаята и да се отдава на спомени за Чарлз?

В къщата цареше мрак и тишина. Валери и Нора спяха. Стефи заслиза по тъмното стълбище тихо и предпазливо, за да не ги събуди. Първо реши да си направи чай, после се отказа. Влезе на пръсти в кабинета на баща си. Запали нощната лампа и взе португалски сонети — красивото специално издание, което Дейвид бе подарил на майка ѝ, преди да се оженят. Стефи се настани в люлеещия се стол и се успокои.

Усети допира на хладната кожа. Вълненото одеяло, плетено от майка ѝ още когато бяха деца, беше грижливо сгънато и поставено на кушетката. Стефи го взе, зави се и отгърна на едно от любимите стихотворения. Едва прочете две-три страници и мислите ѝ отново се върнаха към Чарлз...

Не я беше забелязал. Не бе изпитал силата на първото привличане. Дори не помнеше името ѝ. Тя бе съкрушена. Всяка нощ заспиваше с мисълта за него и сънуваше прекрасни сънища. Как се разхождат двамата с Чарлз, хванати за ръце из ябълковата градина, и споделят планове за бъдещия им съвместен живот...

Стефи се оказа изправена пред ново предизвикателство — трябваше да накара Чарлз да ѝ обърне внимание! Преди да го срещне, доста момчета я търсеха и молеха за срещи. За първи път през живота си тя се озова в неизгодно положение. Имаше една-единствена възможност — да загатне по най-деликатен начин за своите чувства. Едва ли това щеше да бъде особено трудно за кралицата на бала. Освен ако...

Първо му написа писмо, в което изрази своето възхищение от неговия журналистически талант и стил. Бе обмислила всяка дума. Но той не благоволи да ѝ отговори. Стефи бе покрусена. И понеже не се отказваше лесно, посети редакцията и сподели с него някои свои хрумвания за разширяване тематиката на вестника.

Чарлз бе обяснил учтиво и недвусмислено, че оценява предложенията ѝ по достойнство, но има ентузиазизиран екип, чиято работа е да следи и отразява местните събития.

Възнамеряваше да впечатли Чарлз със своите „безценни“ идеи за местните проблеми, а той я покани на вечеря да ги обсъдят заедно. Тогава тя вярваше в успеха на плана си.

Господи, колко наивна съм била, мислеше Стефани и стискаше томчето със стихотворения толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Явно доста бе досаждала в редакцията, защото една сутрин Чарлз я покани на кафе. Стефи не можеше да си намери място от възлнение. Бе обнадеедена още повече, когато той избра сепаре в най-отдалеченото и усамотено кътче на кафенето.

Дори сега, след като бяха изминали три години оттогава, споменът за трепетното ѝ очакване още бе жив.

Бе се настанила срещу него, убедена, че той ще забележи обожанието в очите ѝ. Но остана горчиво разочарована от срещата. Чарлз се държа учтиво, ала твърдо. Каза, че не можело да му убегне многото време, прекарвано от нея в редакцията. Това обаче сигурно се отразявало на учебните ѝ задължения. Бил получил писмото ѝ и всички нейни бележки за работата на вестникарския екип. И макар да бил поласкан от вниманието, бил прекалено зает, за да започне връзка с нея...

Когато Стефи настоя за повече обяснения, ѝ бе отговорил, че е твърде млада за срещи. Нещо повече, смятал я за доста наивна.

Стефи бе ужасена от липсата му на такт. Съвсем скоро бе навършила двайсет и една. Беше зряла жена и шест години разлика във възрастта нямаха никакво значение за нея. Щом тя нямаше нищо против, и той не би следвало да има!

Бе посещавала курсовете на Клуба на знаещите в гимназията и беше научила как да води спор. Приложи всички усвоени похвати. Никакъв резултат!

Накрая той заяви, че за него тя е симпатично дете, обаче не проявява интерес към нея. Бил зает човек и нямал нито време, нито търпение да се прави на бавачка... Къде се бе дянала неговата учтивост? А, и още нещо, нямал намерение да я кани на срещи. Ама какво!

Току-що им бяха сервирали кафето. Чарлз едва отпи от него, хвърли петдоларова банкнота на масата и излезе. Стефи се вцепени от болка и ужас. Не бе в състояние да преглътне поражението. Не помнеше колко време е седяла в сепарето. Накрая реши, че Чарлз Томазели лъже и въздъхна с облекчение.

— Стефи — долови нежен глас и една топла ръка я докосна по рамото. — Защо спиш тук?

Стефи повдигна глава и премигна. Облечена в дълга домашна роба, Валери стоеше до нея.

— Колко е часът?

— Вече е сутрин. Откога си тук?

Не помнеше кога е заспала. Раздвижи се и неочаквано потрепери от неудобната поза. Краката ѝ бяха изтръпнали, а книгата бе в скута ѝ.

— Преди да тръгна към болницата, реших да си направя кафе и препечена филийка. Искаш ли да приготвя и за теб?

— Да, ако обичаш, Вал.

Стефани разкърши рамене с надежда да раздвижи скованите си мускули. Мислите ѝ бяха напълно обсебени от историята с Чарлз и не помнеше кога е заспала. Интересно дали размишленията бяха нахлули и в съня ѝ. Не би било желателно.

— Не мога да ти опиша колко добре изглежда татко сега, за разлика от предишната седмица — каза Валери, когато Стефи се присъедини към нея в кухнята. — Станало е истинско чудо.

— Щях да полудея, ако стачката ми бе попречила да напусна Италия.

— Знаеш ли — Валери взе чаша за кафе, — донякъде се радвам, че не успя да се върнеш веднага. Затова вероятно татко остана жив. Беше решил да те види, преди да склопи очи.

Стефи не можа да схване думите на сестра си.

— Искаш да кажеш, че татко е можел да реши по собствена воля кога да си отиде от този свят?

— Нещо такова. Беше си примирил със смъртта и я очакваше. Но от преживяното научих, че човешката воля и желание са способни да извършат чудеса.

Стефи се зае да приготвя филиите, извади от хладилника маслото и домашното сладко от ягоди.

— Не мога да проумея смисъла на казаното от теб.

— Как да ти обясня? Знам само, че дни наред баща ни е бил на прага на смъртта. Когато пристигнах за първи път, Колби обясни, че може да се наложи хирургическа намеса. Искаше да започне операцията незабавно, ала бе възпрепятстван поради редица усложнения. Ако те интересуват медицинските термини, попитай Колби или Нора. Всичко в общи линии се свеждаше до едно. Татко бе изгубил желание за живот. Беше крайно нещастен без мама. Всички знаем това, макар че едва ли някой бе осъзнал неговата безгранична самота.

— Не биваше да го напускам...

Валери й вдъхна увереност, но не успя да разсее чувството за вина. Стефи изпитваше угризения за влошеното здравословно състояние на баща си. Миналата година, когато я посети в Италия, той се бе държал някак странно. Бе предприел пътуването до Европа не по собствено желание, а защото Нора и Валери искали да съживят духа му. Просто използвали удобния претекст, че неговата Принцеса се намира там.

Стефи бе в стихията си. Гореше от желание да разведе баща си из страната, която бе започнала да обиква, да го запознае с новите си приятели. Внимателно избягваше всички разговори за Орчард Вали и за майка си. Още тогава той я бе подканил да се върне у дома, ала тя вече се бе записала на нови курсове, бе платила наема предварително и бе запланувала да ходи на екскурзия. В действителност си търсеше

оправдания да остане там, защото изпитваше панически страх да се прибере у дома. Стефи Блумфийлд, лудетината на семейството, да се бои! Смелата и дръзка Стефи Блумфийлд да се притеснява от някакъв мъж! По-точно, ужасяваше я мисълта да разговаря отново с Чарлз, да го погледне в очите и да се престори, че раната е зараснала и не го обича повече. Да преглътне унижението.

Не можеше с лека ръка да отхвърли миналото, още повече, когато бе толкова по-лесно да остане в Европа. Харесваше часовете по история, с удоволствие пътуваше из Италия, привърза се към семейството на хазайката си и имаше много нови приятели. Освен това откри, че притежава дарба към усвояване на чужди езици. Владееше италиански, ходеше на курсове по френски и немски. Беше категорична, че няма да се върне в Орчард Вали. И наистина остана в Европа...

— Искаш ли да те закарам до болницата? — попита Валери, явно унесена в мислите си.

— Разбира се.

— След това може да се наложи да свърша някоя и друга работа, но ако не се върна да те взема, Нора ще те докара обратно вкъщи.

— Не се притеснявай. И без това още не съм имала възможност да се видя с татко на спокойствие. — Чувстваше се гузно. Онзи ден изхвърча от болницата и не се върна повече да го види.

Оказа се, че малко по-късно са го преместили от интензивното хирургическо отделение. Бе престоял там само четири дни и бързото подобрене на състоянието му учуди всички. Самият доктор Уинстън бе искрено удивен от такова възстановяване след тежката операция.

— Умът ми не го побира. Как е възможно да си станала толкова красива! — Баща ѝ се събуди от леката дрямка с тези думи на уста.

Стефи седеше до леглото му и решаваше кръстословицата в Ню Йорк Таймс, доволна от себе си — бе успяла да попълни повече от половината отговори.

— Знаеш ли каква съм станала? Превърнала съм се в италианка. На летището в Рим спокойно минавах от английски на италиански език и обратно, без дори да се усетя. Стоях на митницата за проверка много

по-дълго от всички останали просто защото служителят недоумяваше как да се оправи с мен.

— Ето кой ще ми приготви истински италиански спагети!

— Ако знаеш само какви спагети ще направя! Обзалагам се, че ще си оближеш пръстите.

— Нали сосът ще бъде с много лук?

Стефи шумно целуна върха на пръстите си и облиза устни при мисълта за божествения вкус на спагетите.

— Ще има достатъчно лук, за да прогони всички насекомо-кръвопийци поне за сто години напред. А и, доколкото чувам, лукът бил полезен за сърцето.

— Да, но е противопоказан за любовни срещи...

— Едва ли някой от нас може да се притеснява от това.

Дейвид Блумфийлд поклати отрицателно глава.

— А, тук не си права, Принцесо. Скоро ще откриеш какво означава да се влюбиш.

Сърце не ѝ даде да му каже, че вече знае всичко, което я интересува по въпроса. Не, татко, благодаря, отвърна на ум. Нямахше намерение да се влюбва отново.

— Нали няма да спориш с мен като Валери?

— Има ли смисъл да го правя?

— Не — отвърна той и широко се усмихна. — Не вярваш, че съм говорил с майка ти, нали?

— Ами...

Не че не му вярваше. Той беше сигурен в истинността на своето преживяване и нейното мнение беше без значение. Твърдеше, че провел дълъг и приятен разговор с майка ѝ, докато се разхождал покрай някакво божествено красиво езеро. Така бе споменала Валери непосредствено след като Стефи пристигна. И Нора ѝ разказа същата история. Техните думи предизвикаха жив интерес у нея. Дали баща ѝ вярва, че наистина се е случило? По-склонна беше да приеме, че е бил изпаднал в някакво откровение. Дотук добре, но дали то е било свръхестествено, както си мислеше той, или е било просто сън, плод на неговата фантазия?

— Не си първата, която не ми вярва, обаче аз наистина говорих с майка ти.

— Не става въпрос за това, татко.

— Не се притеснявай. Времето ще покаже, че съм прав.

— Че си прав? За какво? — Разнесе се ясен мъжки глас зад гърба ѝ, Стефи застина и усети как страхът я залива като огромна вълна. Чарлз Томазели!

— Как се чувстваш, Дейвид? — попита той.

— Бил съм и в по-добра форма.

— Не се съмнявам.

Стефи се изправи, обзета от нетърпение да напусне стаята, и с престорена веселост каза:

— Ще ви оставя да си поговорите насаме.

— Не си отивай — помоли баща ѝ и протегна ръка към нея. — Усмивката ти озарява като слънчев лъч. Нали, Чарлз?

Сърцето ѝ трепна и тя стисна ръката на баща си, преди Чарлз да успее да отговори.

— Според мен не е разумно при теб да има едновременно толкова много посетители.

— Права е, Дейвид. Освен това искам да обсъдя с теб нещо. Предполагам, любопитно ти е да узнаеш резултата от статията за работниците.

Дъхът ѝ замря, но скоро разбра, че Чарлз няма намерение да занимава Дейвид с нейното скандално посещение в редакцията. А когато чу журналистът да споменава как комисарят О'Дел усърдно работел по програма за проверка на фактите, Стефи се успокои. Въпреки това още стоеше с гръб към Чарлз и не смееше да срещне погледа му. Отлагаше момента колкото се може по-дълго. Наведе се и нежно целуна баща си по бузата.

— Ще се прибера вкъщи заедно с Валери и Нора, но довечера пак ще дойда и тогава ще продължим разговора.

— Добре, Принцесо.

Тя кимна и се отдели от леглото на баща си със свито сърце. Хвърли плах поглед към Чарлз. За нейно най-голямо учудване, очите му се впиха в нейните така, сякаш никой от двамата не можеше да устои на взаимното привличане. Радостна тръпка премина по тялото ѝ. Дали и той изпитваше същото?

— Довиждане, Стефи.

— Довиждане, Чарлз. — Гласът ѝ прозвуча тихо и приглушено. — До скоро, тате.

— До довечера, Принцесо.

Тя излезе и се озова в коридора. Изгаряше от нетърпение по-скоро да се махне оттук! Като стигна края на коридора, сърцето ѝ вече биеше лудо и бе останала без дъх — и всичко само заради случайната среща с Чарлз Томазели! Явно трябваше да се подготви психически за подобни ситуации.

С огорчение си спомни, че дори преди три години не се бе държала толкова плахо с него...

Тогава, когато я бе поканил на кафе, той се отнесе с нея като с дете. И тя се почувства длъжна да му докаже противното. Не беше трудно да открие къде живее. В Орчард Вати никога не бе имало сериозни проблеми с престъпността, а Чарлз се бе оказал достатъчно любезен да остави входната врата отключена.

Когато той се върна няколко часа по-късно, в дневната се носеше благоуханна миризма от запалените свещи, а в кухнята се изстудяваше бутилка шампанско.

— Ти ли си, скъпи? — бе извикала Стефи от банята.

Беше престояла във ваната с пяна повече от час и кожата ѝ бе започнала да се сбръчка. Притесняваше се да не изгорят свещите и да не се стопли шампанското, но не смееше да мръдне, защото нямаше да може да нагласи отново пяната във ваната. Важно бе да създаде впечатление у Чарлз, че няма никакви дрехи по нея, макар в действителност да бе по бикини.

Чарлз не отвърна. Влезе наперено в банята и рязко спря на прага, смаян от гледката.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— За мен бе важно да разбереш, че не съм дете.

— Тогава какво си? Да не би да си морска сирена?

Тя се засмя и вложи страст и убедителност в гласа си:

— Не, глупчо. Жена съм и ако дойдеш при мен, ще се увериш сам.

— Излез навън.

— Да изляза? Но... Очаквах да се присъединиш към мен.

— Това няма да стане, миличка. Или сама напусни дома ми, или ще се обадя в полицията.

Стефи пъкна палеца на крака си в крана за вода.

— Май че ми се е заклешил палецът.

— Чудесно. Ще извикам водопроводчика.

— Чарлз, скъпи...

— Никакъв „скъпи“ не съм ти аз! — отсече той, хвърли се към нея, сграбчи я за ръката и рязко я дръпна.

Стефи бе принудена да се изправи във ваната в цял ръст. Чарлз ѝ хвърли хавлия и заяви, че ѝ дава пет минути да напусне къщата му.

Стефи си бе тръгнала много бързо, но все пак бе успяла да съзре блясъка на мъжкото обожание в очите му. Затова нито за миг не беше загубила кураж. Точно обратното, кроеше нов план...

Тя обикаляше чакалнята и търсеше Валери. Някой от санитарите спомена, че сестра ѝ отишла да вземе някакво офис оборудване. Обаче Стефани не си спомняше дали сестра ѝ щеше да се връща в болницата, или щеше да отиде направо вкъщи.

О, господи, накъде без Нора?

За пет минути успя да я открие в съблекалнята. Сестра ѝ се готвеше да встъпи в дежурство. В болницата не достигаше персонал и сега, когато баща им бе започнал да се съвзема, Нора се върна на работа. Стефи реши изобщо да не я занимава с въпроса за прибирането.

Върна се в хирургическото отделение с надеждата, че Чарлз вече си е заминал. Но късметът отново ѝ изневери. Срещнаха се пред асансьора.

— Мислех, че си се прибрала.

— Налага се да изчакам Валери — готова бе да го подмине — или ще се опитам да хвана такси.

— Няма нужда. Ще те откарам до вас. — Препречи пътя ѝ.

— Не, благодаря — отвърна му сухо.

— Така или иначе искам да говоря с теб. А няма по-подходящ от настоящия момент.

— Не се налага да си правиш труда, Чарлз.

— Напротив, налага се.

На излизане от болницата забеляза на паркинга същата червена спортна кола, която журналистът бе карал и предния ден. Съвестта ѝ се успокои. Добре, че колата бе останала невредима след онова безсмислено надбягване през градините!

Той ѝ отвори кавалерски вратата. Стефи тъкмо закопчаваше предпазния колан, когато Чарлз се настани на шофьорското място до

нея. Стори ѝ се, че светът се смалява и губи реалните си очертания. Седяха един до друг с опрени рамене, бедра и ръце. За миг тя престана да диша.

— Спомена, че искаш да говориш с мен — каза Стефани, като се притискаше колкото може по-плътно до вратата, по-далеч от него.

— Смятах да обсъдим въпроса на чаша студен чай, но едва ли имаш намерение да ме поканиш у вас, нали? — Обърна се към нея и се усмихна ведро, по момчешки. Винаги бе харесвала тази усмивка!

— Само ако имаш желание — неуверено промълви тя.

— Имам.

Изминаха десетте километра до дома ѝ за цели петнайсет минути! Стефи можеше да се закълне, че Чарлз умишлено проточва времето, като кара твърде бавно. В колата беше съвсем тясно и въпреки усилията ѝ, бе невъзможно да не се опира до него. Опита се да прокуди спомена за вчерашната споделена целувка, но напрежението не намалю.

Затвори очи. Как искаше той да побърза! Поне да беше повел някакъв неангажиращ разговор. Щом обаче Чарлз нямаше намерение да говори, тя щеше да стори това. Само да се разведри потискащата атмосфера.

— Баща ми изглежда твърде весел, не намираш ли?

— Наистина е така.

— Сега той открива смисъла да живее, а така се променя и цялото му отношение към света. Не знам какво да си мисля за неговото видение, но...

— Какво видение?

— Ами... Не е важно. — Как можа да изрече това? Както беше изнервена и решена да наруши мълчанието, бе изтърсила нещо, което не биваше да издава за нищо на света!

Щом Чарлз спря колата на алеята пред къщата, Стефи изпита облекчение. Тя не го изчака, а направо изскочи от колата, като държеше ключовете от входната врата в ръка. Той успя да я настигне едва когато вече бе отключила.

Влязоха в кухнята.

Още сутринта Нора бе приготвила чай. Стефи мислено благодари на сестра си за съобразителността и извади от хладилника изстудената кана с чая. За няколко минути намери две високи чаши, сложи лед и нарязан лимон. Само след минута напитките бяха готови.

— За какво искаше да говорим, Чарлз? — подхвана Стефи, както бе облегната на тезгяха.

— За това, което се случи вчера. — Той отиде до прозореца с изглед към задния двор. Там се намираше и конюшната. — Или поточно за това, което не биваше да се случва...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сега не съм в настроение — твърдо отсече Стефи.

Нямаше желание да слуша лекции за своите безпочвено отправени обвинения и прибързани действия. Още повече да се измъчва от самообвиненията на Чарлз, че я е целунал.

— Ако някой дължи някому извинение, това несъмнено съм аз. Защо просто не спрем дотук? Не бях права.

Той стоеше с гръб към нея и гледаше втренчено към обора.

— Никой и никога не ме е изкарвал така от нерви — прошепна Чарлз. Обърна се, остави настрана чашата с чая и пъкна ръце в джобовете си. — През живота си не съм срещал друга жена, която да ме е нервирала повече от теб.

Стефи изтръпна.

— Вече се извиних за прибързано направените заключения. Признах си грешката. Мога единствено да се оправдая с онази адска седмица, през която се опитвах стоически да се добера у дома. Не бях спала нормално с дни и...

— Недей — прекъсна я той. — Не ми трябва твоите оправдания... Всъщност дойдох да се извиня. Държа да знаеш, че съжалявам за онова преследване. Беше прекалено рисковано. Можех така да изплаша Вихър, че да те хвърли на земята.

— Да не говорим, че имаше вероятност и да си изпотрошиш колата.

— Така е.

— Нека забравим това — предложи Стефи с усмивка. — Не трябваше да бягам. Беше чиста детинщина.

— Ти също беше сърдита.

— През живота си не съм срещала друг мъж, който да ме е нервирал повече от теб. — Думите ѝ прозвучаха като заглъхващо ехо на изреченото от него преди малко, ала тя съзнателно се стремеше да влезе в стила му.

— Явно взаимно си лазим по нервите, не съм ли прав? — Усмивката му бе топла и нежна.

Също както и вчерашната целувка, помисли Стефани. Странно, обаче намираще усмивката му не по-малко завладяваща.

— Вярно, до този момент всеки от нас е вбесявал другия по някакъв повод.

Трябваше ѝ повече кураж от обикновено, за да спомене и миналото. Изведнъж ѝ се стори, че и то може да бъде на свой ред забравено.

— Как щях да намеря покой, ако нещо се беше случило с теб?

— Нямаше никаква опасност Вихър да ме хвърли от гърба си.

Е, това бе малко пресилено, но нали бе успяла да се задържи на седлото?

— Страхотна среща излезе, няма що. — Гласът му бе приглушен и пресипнал. Приблужи се към нея. Тя сведе поглед, но успя да долови, че цялото му внимание е насочено към устните ѝ. — Не съжалявам само заради едно нещо. — Пристъпи още крачка към нея и докосна с ръка бузата ѝ. Отметна настрани един непокорен кичур коса. Стефи застина на място. Не бе в състояние да мисли свързано. Едва дишаше. — Не съжалявам, че те целунах — прошепна той.

Чак тогава тя излезе от вцепенението. Разтреперана, отстъпи назад и се стрелна към другия край на стаята.

— Стефани?

— Наричай... Наричай ме Стефи... — Ръцете ѝ така трепереха, че се принуди да ги скрие зад гърба си.

— Предпочитам да те наричам Стефани. Вече не си малко момиченце.

Усмивка озари лицето ѝ. Сега беше подходящият момент да блесне пред него като изискана и зряла жена — резултат от тригодишния престой в Италия. Точно такъв тип жена би харесал той.

— Що се отнася до целувките, наистина ми беше приятно — съгласи се тя с надменен тон. Дали не преиграваше? — Ти вложи в тях нежност, което ме изненада. Както знаеш, повечето мъже не са такива. Те се целуват горещо и пламенно, а момичетата направо остават без дъх.

— Разбирам — леко повдигна вежди Чарлз.

Стефи постави ръце на бедрата си с маниер на манекенка, отметна назад глава и леко разлюля дългите си кафяви коси.

— Тези три години ме промениха много. — Тук имаше основание. — Вече съм пораснала.

— Така изглежда.

— Признателна съм ти, че ме докара до нас — каза тя на излизане от кухнята. Надяваше се Чарлз да я последва, защото не знаеше още колко ще издържи на този театър.

— А горещите и пламенни мъже научиха ли те на нещо друго? — В гласа му се долавяше униние. Посегна към студения чай с явното намерение да не си тръгва толкова скоро.

Тя се обърна с усмивка и решена да му даде заслуженото, разпалено продължи:

— Ще останеш изненадан. Както предполагаш, имах възможност да се срещна с мъже от всички националности — студенти от цяла Европа — и да разбере как се целуват.

Това бяха обикновени целувки при посрещане и изпращане, но той нямаше как да научи. И естествено, да не забрави жизнерадостните прегръдки на Марио! Марио бе само на четири години, ала Чарлз не биваше да узнае и това!

Тогава той се навъси и рязко остави чашата на тезгяха, като разплиска чая. Мина покрай Стефани и през рамо изрече със студен глас:

— Довиждане, Стефи.

Едва когато трясъкът от хлопването на входната врата стигна до съзнанието ѝ, усети оскърбителната нотка в последните му думи. Той бе размислил и бе дошъл да каже, че си е променил мнението. Но устроеното от нея представление явно го е убедило в обратното — беше същата наивна и самонадеяна хлапачка!

Тя вървеше между две редици напъпили ябълкови дървета и разсъждаваше за стълкновението с Чарлз. На фона на залязващото слънце градината бе озарена в розов блясък. Като малка Стефи често идваше тук, за да размишлява. Мястото я успокояваше. А от последната среща с Чарлз ѝ се бяха струпали доста проблеми. Да не говорим за стаената обида. Не се бяха виждали няколко дни и това до

някъде помагаше, но също ѝ причиняваше и много болка. Разделяха ги безброй незададени въпроси и несподелени мисли.

Стефи чу шум от стъпки зад гърба си и се обърна. Нора вървеше към нея.

— Трябва да направиш нещо! — изстена Нора.

— Какво да направя? — попита Стефи, когато сестра ѝ се приближи.

— Трябва да помогнеш на Валери! — Бе развълнувана и напрегната. — Ти си по-голяма от мен и имаш опит с мъжете.

Стефи успя да потисне спонтанния изблик на смях. Каква ирония! Мислеше за нелепия театър, който бе разиграла пред Чарлз.

— Какъв проблем има Валери?

— На път е да допусне най-голямата грешка в живота си — заяви тъжно Нора.

За жалост, Стефи не бе в състояние да влезе в ролята на идеалната наставница на Валери в любовта.

— Вече ти казах, че Валери и доктор Уинстън са влюбени. Това не може да убегне на никого. А когато са заедно, не откъсват поглед един от друг.

— Тогава какъв е проблемът?

— Те вече не се виждат.

— Какво искаш да кажеш?

— Странят един от друг. Вече дни наред не са обелили и дума помежду си.

Нора докосна болезнена струна в душата ѝ. Стефи много добре разбираше какво прави Валери, защото самата тя бе изпаднала в подобно положение. Не бе виждала Чарлз от деня, в който я бе откарал от болницата до дома ѝ. И двамата полагаха старателно усилия да не се виждат — също както Валери и доктор Уинстън.

— Не виждам какво мога да направя — промълви Стефи.

— Говори с Вал.

— И какво да ѝ кажа?

Нора се намръщи.

— Не знам, все ще измислиш нещо. Опитах вече всичко, но нали познаваш Валери... Думите ми изобщо не стигнаха до нея. Обаче има вероятност ти да постигнеш успех.

— Радвам се, че ми гласуваш такова доверие — бодро заяви Стефи.

— Наистина вярвам в теб! — Сините очи на Нора гледаха сериозно. — Сега си съвсем различна от преди.

— Три години в Италия са достатъчни да променят някого.

Както по време на разговора с Чарлз, така и сега Стефи се стремеше да говори като човек с голям житейски опит, издигнал се над дребните проблеми.

— Нямам това предвид. Вече си по-улегнала. Според мен си станала... по-зряла. Преди да напуснеш Орчард Вали, изглеждаше твърдо решена да се изявиш пред очите на целия свят. Но явно си се осъзнала, защото напоследък не съм те виждала да вършиш обичайните си лудории.

Само че Нора нямаше как да узнае за нейното „улегнало“ поведение през последните дни. И, слава богу, никой в семейството не беше в течение на нелепите номера, които бе погодила на Чарлз преди три години, когато се бе опитвала да привлече вниманието му.

— Не съм забравила времето, когато се метна на неоседланата Принцеса и препусна из двора. Голям късмет извади, Стефи, че не си строши врата.

Помнеше добре този инцидент. Съвсем наскоро бе починала майка им и Стефи бе изпаднала в горчива скръб, но опасното приключение ѝ помогна да излее болката и скръбта си. Нора имаше основание. Тогава беше извършила истинска лудост.

— Добре, Нора. Ще се опитам да поговоря с нея, но не знам дали ще има някаква полза...

Тя удържа на дадената дума, макар че разговорът със сестра ѝ не протече според предвижданията. Стефи нямаше опит, но от пръв поглед разпозна симптомите на любовната мъка. Въпреки че се държеше, Валери изглеждаше направо сломена.

Впуснаха се в дълги излияния за любовта и накрая стигнаха до извода, че нито едната, нито другата е в състояние да дава съвети. Мислиха да извикат и Нора да се включи в обсъждането, ала предложението предизвика неочакван изблик на смях. Как да се

допитат до Нора, като тя непрекъснато ходеше на срещи и не можеха да я видят?

От разговора Стефи научи интересна подробност — Чарлз изглеждал доста угрижен, докато тя се бе опитвала да се добере до Орчард Вали. А когато не пристигнала навреме, се обаждал на няколко места с надеждата да я открие...

Макар да не бяха обсъждали открито отношенията с Чарлз, Валери явно бе наясно с чувствата на сестра си. Не че Стефи се бе опитала да ги прикрие. Напротив, веднага си бе признала за неловката ситуация заради статията във вестника. После бе насочила разговора към темата за влюбването. Валери бе достатъчно проникателна да се досети за останалото...

Дейвид Блумфийлд вече се възстановяваше у дома и състоянието му се подобряваше. Стефи още не бе виждала Чарлз. Възможно бе да намине край тях да посети баща ѝ. Неговото изписване от болницата се бе превърнало в малък празник.

Тя остана доволна, когато видя Валери и Колби да се усамотяват за кратко, но се съмняваше, че срещата им ще протече резултатно. Бяха излезли на разходка в градината и на връщане Валери изглеждаше бледа и тъжна, а по време на вечерята, посветена на завръщането на Дейвид, Колби упорито мълча.

Срещата с Чарлз бе неизбежна и Стефи се опита мислено да се настрои за нея.

Едва ли обаче можеше да предположи, че ще се засекат на местната бензиностанция.

— Я виж ти, Стефани Блумфийлд — поздрави я Дел от „Дел — кафе и бензиностанция“, когато влезе вътре да плати сипания бензин и да купи бутилка газирана вода. — Кълна се, ти си като балсам за моите болни очи.

Тя се разсмя. Дел приближаваше шейсетте и имаше бирено шкембенце, но из града се носеше славата му на зевзек.

— И аз се радвам да те видя отново. Колко ти дължа за бензина?

— Ако бях богаташ, щях да ти кажа, че бензинът е безплатен. Щеше да ми стигне само да видя красивото ти лице. Така ли е, Чарлз?

Винаги се срещаха ненадейно, когато Стефи най-малко очакваше това.

— Да, прав си — отговори Чарлз без каквато и да било нотка на ентузиазъм в гласа.

— Здравей, Чарлз — обърна се да го поздрави тя, като се опита да се държи колкото може по-сдържано. Усмихна се, твърдо решена да не му позволи да я смути, както бе ставало винаги досега.

— Стефани...

— Не знам дали си чул, че татко вече си е вкъщи — прекъсна го тя.

— Разбрах това онзи ден. — Извади портфейла от страничния джоб на панталона си и плати бензина.

Стефи отвори бутилката с газираната вода и отпи.

— Очаквах да се отбиеш на гости, Чарлз.

По-точно казано, бе се надявала в мислите си.

Чарлз не отговори и я последва навън. Обслужващият бензиностанцията миеше предното стъкло на колата ѝ и Стефи забави ход. Искаше ѝ се да каже нещо, каквото и да е, само да постави ново начало в отношенията им.

— Доколкото си спомням, една от първите ти статии бе за бензиностанцията на Дел, нали?

— Имаш добра памет. — В гласа му се прокрадна нотка на искрено възхищение.

Момчето бе измило предния прозорец и Стефани вече нямаше причина за протакане. Тя отвори вратата на колата с нежелание.

— Радвам се, че те видях. Между другото, Валери ми разказа, че си се опитвал да ме откриеш, когато се мъчех да се прибера у дома от Италия. Оценявам помощта, която си оказал на семейството ми.

Той сви рамене. Стефи понечи да влезе в колата, но изведнъж спря и погледна към него.

— Чарлз!

Той се обърна с нескрита изненада.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Чувствам се задължена към теб за твоето приятелско отношение, проявено спрямо мен и моето семейство. — Мушна се в колата с разтуптяно сърце и потегли, без дори да се обърне назад...

За жалост, този ден вечерята беше ужасно мъчителна. Час преди нея Нора бе съобщила на Стефи новината, че вече три поредни вечери Колби се среща с някаква медицинска сестра, приятелка на Нора. Нора се колебаеше дали да каже на Валери и помоли за съвет.

Най-добре беше да запазят неприятната вест в тайна, докато не се убедят със сигурност.

Подозираха, че Валери е почувствала всичко със сърцето си. И макар да не бе уведомила семейството, явно по-голямата им сестра тайно се подготвяше за завръщането си в Тексас, за да заеме поста си на вицепрезидент на софтуерната компания „ЧИПС“.

Никой не отрони дума по време на вечеря. Възцари се тягостна атмосфера. Всички се държах сковано, сякаш се намираха сред непознати. Това само увеличи напрежението.

Баща им се извини, че е уморен и с помощта на Нора се оттегли да си почива веднага след вечеря.

Очевидно Валери също нямаше настроение за разговори, защото се извини и на свой ред се прибра в стаята си, като остави Нора и Стефи да правят каквото си искат.

Щом измиха чиниите от вечерята, Нора отиде на сватбено празненство на приятелка, на което, съгласно обичая, щели да даряват младоженката с подаръци.

И понеже нямаше друга работа, Стефи внимателно се огледа в кухнята. Съвсем спонтанно реши да приготви сос за спагети, както бе обещала на баща си. Измъкна възможно най-големия съд и започна да вади продуктите. Пресни домати, лук, доматино пюре, чесън... Нямаше пресни подправки, но и сухите щяха да свършат работа. О, чудесно, бутилка калифорнийско червено вино...

Като си тананикаше, Стефи пусна касета със запис на „Аида“ от Верди и така усили звука, че музиката закънтя. Емоционалната наситеност и драматичност, характерни за италианския композитор, напълно съответстваха на настроението ѝ.

Тя изнамери отнякъде старата бяла престилка, с която баща ѝ преди години печеше месо на скара. Опаса я около кръста, издърпа дългите връзки отпред и ги завърза.

Половин час по-късно вече разбъркваше последната доза доматино пюре в съда. Обилно наля червено вино и през цялото време пееше с цяло гърло. Някой думкаше по задната врата и силният шум я върна към действителността.

Изтича боса през кухнята, отвори вратата и видя Чарлз, застанал със саксия азалии в ръце.

— Чарлз! Какво правиш тук?

— Никой не отвори предната врата — отвърна сухо.

— О, извинявай! — Отиде до тезгяха и спря музиката. — Заповядай, влез.

Настъпи оглушителна тишина.

— Нали каза, че са изписали баща ти от болницата и вече си е у дома... — Подаде ѝ саксията, сякаш се стесняваше да я държи в ръце.

Стефани пое цветето и го остави настрана.

— Той е тук. Сигурна съм, че ще му хареса. Колко мило!

— Цветето не е за Дейвид.

— Как така?

— Ами... Аз... Точно получихме цяла рекламна страница за рубриката „Това е моята домашна градина“ и реших, че няма да е лошо, ако в знак на добри чувства купя нещо. Предположих, че азалията повече подхожда на теб...

Стефи не знаеше как да реагира и затова само благодари.

Чарлз сви рамене. Очевидно проявяваше нетърпение да си тръгне и пристъпи към вратата. Тя трескаво започна да мисли как да го задържи.

— Вечерял ли си? — попита го бързо, въпреки че сосът току-що бе започнал да ври и най-вероятно щеше да стане готов едва на следващия ден.

— Защо питаш?

— Точно приготвих сос за спагети. Татко ме помоли да направя някакво италианско ястие и... Ами, ако нямаш нищо против да почакаш, ти предлагам да го опиташ. Редно е да поври по-дълго време, но от опит знам, че може да става за ядене и след час.

Всичко това бе изречено на един дъх.

— Вече съм вечерял. Все пак благодаря за поканата. Бих изпил само чаша кафе. — Той кимна към полупълната кана, оставена на тезгяха.

— Разбира се... Чудесно. Бих повикала татко, обаче той легна да спи — поясни тя, докато сипваше кафето в две чаши.

— При тази силна музика? — Чарлз кимна към касетофона.

— Да. Двамата с татко харесваме една и съща музика. Освен това стаята му се намира чак в другия край на къщата. Съмнявам се, че изобщо е чул нещо.

Не спомена, че трагичната музика би паснала и на настроението на Валери. Но тъй като спалнята на сестра ѝ се намиреше точно над кухнята, най-вероятно бе устроила серенадата на нея...

Чарлз обгърна чашата с ръце и отиде да провери произведението на нейното кулинарно изкуство.

— Значи, докато беше там, си се научила да готвиш?

— Малко — отвърна тя.

— Не съм и предполагал, че се занимаваш с домакинство. — Разбърка соса с дървена лъжица, извади я от съда, опита с пръст и повдигна вежди. — Вкусно е.

— Не се прави на изненадан.

— Сигурно си искала да направиш добро впечатление на някой италианец.

Единственият мъж, когото някога бе искала да впечатли, беше този, който в момента се намиреше с нея в кухнята!

— Прекалено много имах да уча, за да ходя на срещи — призна, като изхвърляше празните консервени кутии от доматеното пюре в боклука.

— Онзи ден останах с друго впечатление.

Стефи се поколеба и остана с гръб към него.

— Знам. Изглежда ми стана навик да се правя на глупачка, когато сме заедно.

— Понякога и аз имам същия проблем. — Гласът му прозвуча мрачно.

Това неочаквано признание я извади от равновесие. Обърна се и впи поглед в него.

— С никой не съм излизала повече от два-три пъти — прошепна тя с пресъхнал глас.

— Вероятно е имало някой.

Стефи поклати глава отрицателно. Погледите им се сляха мълчаливо и тя напълно загуби представа за времето.

Чарлз пръв се съвзе от унеса.

— Твоята тенджера сякаш завря.

— По дяволите, забравих да изключа котлона!

Прекося на бегом кухнята, завъртя копчето на печката и чевръсто заразбърква соса. Молеше се да не е загорял.

Стоеше до печката и непознато радостно усещане стопляше сърцето ѝ. Душата ѝ пееше! Беше заедно с Чарлз, без да е нужно да напада или да се отбранява, без да се държи като съкрушена от любов девойка. За първи път бе истински спокойна в негово присъствие.

— Сигурна съм, че сосът ще стане чудесен — измърмори тя и взе чашата с кафето.

Той придърпа стола и седна.

Точно вземаше сметана, захар и малки лъжички, когато смътно долови някакъв шум на горния етаж. Погледна угрижено към тавана и се смръщи.

— Да не би нещо да не е наред?

Стефи се присъедини към него на масата, сложи само сметана в своето кафе и избута захарницата пред Чарлз.

— Притеснявам се за Валери — заговори открито. — Нора също се тревожи. Виж, татко приема нещата много спокойно. Това е добре. Достатъчно е да мисли как да се грижи по-добре за здравето си след операцията. Защо да го обременяваме и с нашите проблеми?

Чарлз сложи лъжица захар в кафето си, после спря и задържа лъжицата над чашата.

— Откъде знаеш, че пия кафето със захар?

— Веднъж, преди години, пихме заедно кафе, не помниш ли? — Избягна погледа му.

— Не — последва светкавичен отговор.

Стефи предпочиташе да остави неприятните спомени в миналото. Нима Чарлз бе забравил всичко?

— Тогава за първи път ме помоли да те оставя на мира.

— За първи път... — повтори той като ехо след нея и смутено поклати глава.

Стефи се вгълби в мислите си. Господи, та той не помни онзи случай, който се бе врязал болезнено в съзнанието ѝ до най-малката подробност!

— Вчера Нора изпече курабийки. Искаш ли да ги опиташ? — смени темата тя.

Чарлз поклати глава отрицателно и отново погледна към тавана.

— Кажу какво става със сестра ти.

Стефи се колебаеше как точно да представи дилемата на Валери пред него. Нора бе споменала, че Чарлз е бил в болницата по време на операцията на баща им. А значи би следвало да е в течение на отношенията между Вал и Колби.

— Влюбена е.

— В доктор Уинстън, нали?

Стефи кимна.

— Явно работата е сериозна, Чарлз.

— Тогава какъв е проблемът?

Стефи започна да търси подходящите думи, обаче се озова в задънена улица. Как да обясни нещо, с което самата тя не е наясно?

— Според мен Колби иска от нея невъзможното. Валери е преуспяваща бизнесдама. А той има нужда от жена, която с удоволствие би стояла у дома и би вършила домакинската работа. В това, разбира се, няма нищо лошо, но просто не приляга на Валери. Изглежда никой от тях няма намерение да отстъпи.

— Ако Валери истински го обича, то би трябвало първа да направи компромис. — Чарлз отпи от кафето. — Нека тя предприеме първата стъпка.

— Ами Колби? Защо винаги жените трябва да отстъпват? Недей, знам какво ще отговориш. Жените били принуждавани да издържат капризите на мъжете поколения наред, така че това се приема като нещо естествено. Не съм ли права?

— Не съм дошъл тук да спорим за сестра ти.

— Знам, но изявлението ти...

Стефи млъкна по средата на изречението, защото нямаше никакво желание да влиза в пререкание с Чарлз. Стига толкова! А и не искаше срещата да завърши като всички останали.

— Извинявай. Притеснена съм и не мога да не се застъпя за сестра си. Напълно съм убедена, че се кани да замине за Тексас. А това изобщо не ми харесва.

— Не сте били дълго време заедно, нали?

Стефи гледаше утайката на кафето и монотонно почукваше с лъжичка по чашата.

— Това не е истинската причина, поради която искам да остане тук. — За момент се умълча. — Човек не може да разрешава проблемите си, като бяга от тях. Не и преди да е опитал всички възможности за постигане на компромис. Според мен заминаването на Вал само би усложнило нещата. За съжаление не мога да я накарам да осъзнае истината. Странно, ние хората сме склонни да издигаме бариери помежду си и после болезнено да ги преодоляваме. Ще поговоря пак с нея, но едва ли ще има полза...

В черните очи на Чарлз се четеше съчувствие.

— Надявам се да те послуша.

Стефи благодари за разбирането с усмивка.

— И аз искрено се надявам на това, макар че и трите сме опърничави.

Чарлз разтри очи и тя за първи път осъзна, че вероятно е капнал от умора.

— Отказвам се да го коментирам — засмя се той с усилие.

— Още ли работиш толкова много?

— Около петдесет часа на седмица. Сега вестникът излиза два пъти седмично, но в бъдеще вероятно ще се превърнем във всекидневник. Има дни, когато мисълта, че съм женен за вестника, започва да ме гнети.

Думата „женен“ увисна във въздуха. Едно време нищо не бе в състояние да разубеди Стефи, че съдбата е отредила двамата с Чарлз да се оженят. Именно това непоколебимо самовнушение бе станало причина за последвалите пререкания между тях. Колко наивно бе постъпила! Бе си наумила да му докаже, че двамата са създадени един за друг. Сега вече знаеше, че в живота и любовта действат други закони.

— Още ли изпълняваш ролята на момче за всичко във вестника?

— попита тя с разбиране.

Чарлз работеше къртовски. През него минаваше цялостния цикъл от работата — от написването на материалите и редактирането им до художественото оформление и разпространението на тиража.

— Донякъде. Сега обаче сме включени в компютърна мрежа и се спестява много време. Слава богу, вече се свърши с лепенето и

рязането.

— Пак ли имаш стажант?

Чарлз се облегна удобно и кимна.

— Да. Казва се Уенди. Остават й само две години в университета в Портланд.

На Стефи започна да й причернява.

— Какво стана с Лари? Смятах, че работиш с него.

Представата, че Чарлз прекарва дълги часове с някаква симпатична млада колежанка, я изпълни с мрачни опасения.

Тогава я осени мисълта, че вече няма нужда да се бори за чувствата му.

Беше въвн от играта!

ПЕТА ГЛАВА

— Има ли някой тук?

Стефи чу баща си още преди да е влязъл в кухнята. Бе облечен в кариран домашен халат, пристегнат в кръста, което ясно подчертаваше колко много е отслабнал напоследък. Бялата му коса бе разрошена от съня.

— Дейвид, здравей! — Чарлз се изправи да се ръкува с него.

Баща ѝ бавно се придвижи до масата.

— Мислех, че вече си заспал. — Усмивка озари лицето на Стефи. Бе пропуснала най-страшното от кризата, но сестрите ѝ често напомняха колко близо е бил до смъртта. Можеше да го загубят завинаги. Благодареше на Бога, че баща ѝ бе прескочил трапа.

— Как очакваш да заспя, когато от кухнята се носят такива апетитни аромати? — оплака се Дейвид.

— Ароматът е от моя италиански сос за спагети.

— Но нали вече вечеряхме... — Баща ѝ премигна недоумяващо.

— Знам. Сосът трябва да поври няколко часа, а е най-добре да престои една нощ. Надявах се да те изненадам утре вечер.

— Звучи чудесно, Принцесо. — После се усмихна на Чарлз. — Радвам се да те видя, млади момко.

— Аз също, старче.

Тази закачка беше в реда на нещата. Възцари се задушевна атмосфера на привързаност и разбирателство.

— Бил си някъде наблизко и си решил да наминеш, така ли? — попита Дейвид.

— Отбих се, за да видя как я караш — отвърна Чарлз, но погледът му неволно се спря върху Стефи.

— Само това ли те води насам? — упорстваше баща ѝ.

— Аз... Донесох това за Стефи. — И посочи саксията с азалията.

— Сигурно има причина да си толкова мил със Стефи, нали?

— Татко — намеси се бързо тя, — искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Дойдох само да се уверя дали наистина ми се присънва миризмата на чесън и босилек, или е действителност. Сега ще ви оставя насаме. — С мъка опита да се изправи, сякаш краката отказваха да го държат.

Стефи инстинктивно понечи да му помогне, но по-важно бе той да свикне да се справя сам. Тя пристъпи назад, за да му се притече на помощ в случай на нужда. Явно и Чарлз беше на същото мнение, защото застана до нея със загрижен вид.

— Ще те изпратя до стаята, татко — предложи Стефи.

Усилието от ставането и няколко направени стъпки сякаш изцедиха цялата енергия на баща ѝ.

— Глупости — възпротиви се той. — Имаш гости. Чарлз не е дошъл тук заради мен. Чух да го казва. Било е само удобен претекст да ти поднесе красивото цвете.

— Недей да спориш с мен, татко.

Баща ѝ промърмори нещо, но се остави тя да го подхване с ръка през кръста за опора. Стефи погледна през рамо към Чарлз.

— Веднага се връщам.

— Не се притеснявай.

Едва бяха излезли от кухнята и баща ѝ спря. На лицето му грееше най-самодоволната усмивка, която някога бе виждала.

— Какво толкова смешно има? — попита дъщеря му.

— Нищо. Просто майка ти отново се оказа права.

— За какво?

— За теб и Чарлз.

— Татко, между нас няма нищо! Ние сме само приятели.

— Възможно е, но всичко ще се промени, дъще. При това скоро.

С неприкрито задоволство баща ѝ продължи да си мърмори нещо под носа. Явно пак говореше за времето, когато вероятно се е разхождал из откъдното и весело си е бърлил с духове.

— Чарлз не е дошъл да види мен — настоя тя. — Донесе ми цвете и какво от това? Сигурна съм, че възнамеряваше да го поднесе на теб, обаче ти спеше.

— Щом твърдиш така, Принцесо...

Каква полза да спорят? Не искаше да оставя Чарлз да чака дълго. Така или иначе, той сигурно щеше да си тръгне скоро. Баща ѝ седна на ръба на леглото и я изгледа с любопитство.

— Трябваше да се досетя. Не знаех какво да мисля, когато майка ти спомена за теб и Чарлз. Каза, че си била влюбена в него от доста време. Права е, нали?

Стефи го целуна по челото и се престори, че този въпрос изобщо не я вълнува.

— Искаш ли да ти подпъхна одеялото?

— Не. Връщай се при своя момък. Чака те. Чака те от години.

— Лека нощ, татко.

— Майка ти е била права — чу го да мърмори, когато напускаше стаята. — Грейс, прости ми за съмнението.

Пред вратата на спалнята Стефи се разтрепери. Макар и косвено, баща ѝ засегна нещо, от което едновременно се бе страхувала и което бе желала повече от всичко на света. Независимо дали си въобразяваше, предчувстваше или съдбата имаше пръст в цялата работа, той си бе втълпил, че Стефи ще се омъжи за Чарлз. По същия начин твърдеше, че знае какво ще се случи с Валери и Колби Уинстън. А сегашните им отношения не даваха кой знае какви надежди...

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак — отбеляза Чарлз, когато Стефани се върна при него в кухнята.

Тя вдигна поглед към него, смутена от неговата наблюдателност. Трябваше да седне. Той имаше право, наистина беше страшно да слуша приказки от рода на това как те двамата с Чарлз щели да се оженят.

— Какво има? Баща ти добре ли е?

— О, с всеки изминал ден си възвръща силите...

— Радвам се да го видя отново усмихнат.

Стефи кимна и отклони поглед към тенджерата със соса.

— Кажки какво не е наред, Стефи? — В тона му се долавяше загриженост, която я трогна.

Би разказала на всеки друг какъв умел сватовник е баща ѝ, би се присмяла над бащините думи за „отредения ѝ от съдбата“ съпруг. Но не можеше да каже на Чарлз. Той щеше да реши, че не се е отказала от старите си номера.

— Няма нищо — отвърна тя и се усмихна с усилие.

— Убедена ли си, че всичко е наред? — изгледа я той.

— Разбира се. — Опита се гласът ѝ да звучи убедително.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Няма нужда. Вече направи достатъчно за нас. Всички сме ти безкрайно задължени... Ти наистина беше чудесен.

— Говориш така, сякаш съм светец. Повярвай ми, никой не би ме канонизирал, особено за това, което ми се върти сега в ума.

Преди Стефи да разбере какво става, Чарлз се озова зад нея. Нежно я притегли към себе си за раменете и обви с ръце талията ѝ. Притисна устни към шията ѝ, а Стефи затвори очи и примря от блаженство. Мислеше, че сънува и всеки момент магията ще се развали. Можеше с лекота да се обърне и да се пренесе в блаженството на обятията му. Колко дълго бе копняла за този миг! И сега, когато той настъпи, изпита страх.

Обви ръце около ръцете на Чарлз.

— Аз... Цветята са... — успя само да изрече тя.

— Жест на добри чувства. — Думите му я объркаха. Явно бе усетил колко несигурно се бе почувствала, защото поде отново с тих уверен глас. — Нека започнем всичко отначало, искаш ли? От самото начало.

— Аз... Не знам какво имаш предвид...

Нежно я целуна по шията, после я обърна с лице към себе си.

— Здравейте, името ми е Чарлз Томазели. Разбрах, че вие сте Стефани Блумфийлд. За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас. — Протегна ръка и Стефи я пое.

Ако погледът му не беше толкова сериозен, тя сигурно щеше да избухне в смях.

— Чарлз ли казахте? Някой някога да ви е наричал Чарли?

— Не помня. Някой някога да ви е наричал Стефи?

— Само когато бях дете.

— Разбрах, че скоро сте се завърнали в града. Може би не сте имали време да обърнете внимание на новите промени в Орчард Вали. Какво ще кажете за една разходка с колата?

— Кога?

— Сега.

— Та ние току-що се запознахме!

— Дано това не е пречка. Можете да ми се доверите напълно.

— Тогава приемам поканата.

Щастливи и безгрижни, двамата се спуснаха надолу по стълбите. Чарлз отвори вратата на колата, настани Стефи и се наведе към нея.

Устните им се сляха в продължителна целувка...

— Къде беше снощи? — попита на другата сутрин Нора. — Дойдох си от сватбеното празненство на Джули, а теб те нямаше.

Стефи намаза кифличката си със сладко от ягоди.

— Излизах. — Не се впусна в подробности, защото баща ѝ седеше край масата и пиеше кафе. Би могъл да стигне до грешни заключения, ако научеше, че е излижала с Чарлз.

Почти два часа бяха обикаляли града и околностите му с колата. Чарлз я бе развел покрай редица нови забележителности — заведения за бърза закуска, бутици, киното, жилищния комплекс и търговския център. Пътуването бе съпътствано от непрестанен коментар, в който влизаха и последните клюки. Стефи отдавна не се бе забавлявала така. Чарлз бе находчив и занимателен и се стараше да не споменава за предишните им разминавания. Закара я вкъщи късно през нощта, но останаха да говорят в колата около половин час...

— Снощи Стефи беше с Чарлз — съобщи баща ѝ, без да вдига поглед от вестника, който четеше. — Прибра се късно.

Стефи трескаво започна да размазва сладкото по кифлата.

— С Чарлз Томазели? — Нора сякаш не вярваше на ушите си.

— Две момиченца и едно момченце — несвързано отвърна Дейвид.

— Моля? — втрещи се Стефи.

— Ти и Чарлз. Скоро ще се ожените и ще имате три деца.

Стефи не се впусна в спор. Само погледна сестра си.

— Имам малко работа в града, а после заминавам за Портланд. Някой да поръча нещо? — попита Стефи.

— За Портланд? — повтори недоумяващо баща ѝ. — Какво ще правиш там?

— Крайно време е да кандидатствам за аспирантура, да защита дисертация и да подам молба за почасова работа като преподавател в университета. Имам необходимата квалификация.

— За какво ти е притрябвало да започваш работа точно сега? Ще се омъжиш преди края на лятото. Не си усложнявай живота.

Стефи усети как кръвта ѝ кипва. Баща ѝ беше толкова сигурен в брачния ѝ съюз с Чарлз, че направо я изкара от нерви.

— Татко, моля те, чуй...

— Няма смисъл да започваш работа, да се записваш на курс и веднага след това да си вземаш отпуска за меден месец.

Кога ли търпението ѝ щеше да се изчерпи? Не знаеше какво да прави. Не ѝ беше до шегги. Баща ѝ надмина всички допустими граници. Освен това твърдеше, че нещата между Валери и Колби ще потръгнат. Бледото и изпито лице на сестра ѝ тази сутрин не очертаваше подобни изгледи. Как би могла да повярва...

— Едва ли ще свърша много работа в Портланд, защото повечето учреждения са затворени в събота. Надявам се поне да проуча обстановката, да открия библиотеката, да запиша няколко имена... Може да срещна трудности при намирането на преподавателско място, особено за есенния семестър. Но бих искала да се заловя с дисертацията.

— С други думи, заминаваш за Портланд въпреки това, което ти казах, така ли?

— Да.

— Тогава, като свършиш, обиколи магазините. Пробвай няколко сватбени рокли. Двете с Валери ще имате нужда от тях. И то съвсем скоро.

Нора внимателно наблюдаваше сестра си и заговори още щом баща им излезе от кухнята.

— Какво смяташ да правиш?

— Нямам никаква представа — отвърна Стефи загрижено. — Ако татко продължава да държи на своето...

— Не става въпрос за татко — припряно отсече Нора. — Говоря за Валери.

Желанието да помогне на Валери моментално изпари гнева ѝ.

— Какво можем да направим?

На лицето на Нора се изписа притеснение и отчаяние.

— В това се състои целият проблем. Откъде да знам. Не можем просто да я оставим да замине. Тя слезе рано тази сутрин и... Реших да ѝ кажа, че Колби излиза с Шери Уотърман.

— Как реагира Валери?

— Не знам. Понякога е много трудно да я разбере човек. Имах чувството, че знае. Откъде ли е научила? — Нора се намръщи. — Не

можеш ли да поговориш с нея? Толкова се притеснявам! Вал призна, че е влюбена в Колби, но явно е решила да се откаже от него.

— Стефи напълно влизаше в положението на по-голямата си сестра.

— Като капак на всичко — продължи Нора, — двете с нея започнахме да спорим и татко ни чу. Поиска да разбере за какво се препираме.

— И какво му отговори?

— Не ми остави никаква възможност да кажа каквото и да било. Татко взе думата. Поне двамата с него сме на едно мнение. Валери трябва да обсъди нещата лично с Колби. Между другото, какво става между теб и Чарлз? — не прикри любопитството си сестра й. — Дори не знаех, че го харесваш.

— Ние сме просто приятели. — И преди да се окаже отрупана с нови въпроси, Стефи се понесе нагоре по стълбите.

Облече светлосиния костюм за пътуването до Портланд. Ако Валери си беше в къщи, несъмнено щеше да одобри избора й. Най-загадъчно, без да уведоми никого, сестра й бе изчезнала в неизвестна посока. Стефи точно излизаше през вратата, когато баща й я спря.

— Поседни за малко с мен до портата, Принцесо, нали може?

— Разбира се.

Някога майка й бе седяла в плетения стол. Сега Стефи се настани в него и загледа с любов огряната от слънцето овощна градина.

— Ти сериозно ли възнамеряваш да започнеш преподавателска работа?

— Напълно сериозно. Не мога да стоя вкъщи и да бездействам. Защо учих толкова време?

— Почакай, Принцесо.

— Но, татко... — Тези приказки за сватбата започваха да я нервират.

— Изчакай няколко седмици. Ти се завърна скоро и не ми се иска да напускаш толкова бързо. Моля те, отложи малко.

— Няма да напускам веднага... — поколеба се тя. Баща й беше напълно прав. — Две седмици — обеща с неохота. — Ще отида, ще се ориентирам в обстановката, ще запланувам някои неща... И чак тогава ще започна да си търся жилище.

— Чарлз ще дойде ли днес на вечеря у нас?

— Няма да може.

Беше го поканила, но ѝ бе отговорил, че ще е на събрание до късно следобед и едва ли ще успее да дойде навреме.

— Значи ще пропусне нашата „италианска“ трапеза.

— Пак ще приготвя някой италиански специалитет.

— Би могла да оставиш една порция за Чарлз и да му я отнесеш в града. Ерген като него рядко има възможност да се наслаждава на домашно приготвени ястия.

— Изглежда се справя добре и сам. — Стефи прикри усмивката си. Баща ѝ дори не се стараеше да проявява дискретност.

— Той е приятен млад мъж.

— Да, знам. Намирам го за най-талантливия сред журналистите, които познавам. Честно казано, учудвам се, че още стои в Орчард Вали. Доколкото си спомням, един от големите вестници в Портланд отдавна искаше да го привлече на работа.

— И други са опитвали. Чарлз обаче харесва живота тук и отхвърли доста предложения за работа.

— Откъде знаеш?

— Познавам Чарлз доста добре — отговори баща ѝ. — С него станаме добри приятели през последните няколко години.

Стефи кръстоса крак върху крак.

— Бях забравила, че заедно сте писали онази статия.

Дейвид отрицателно поклати глава.

— Заслугата за статията е изцяло негова. Аз само набавих някои подробности, тук-там вмъкнах коментар и толкова.

— Той ти приписва по-големи заслуги.

Баща ѝ потъна в мълчание. Стефи се зачуди дали и той като Нора се тревожи за Валери.

— От Чарлз ще излезе добър зет.

Тя стисна очи и пое дълбоко дъх, за да не избухне.

— Татко, моля те, недей — промърмори.

— Недей какво?

— Недей да говориш за женитба...

— Защо не? — засегна се той. — Та той е влюбен в теб от години, само дето бях прекалено сляп да не забележа. Явно умът ми е витаел в облаците, защото сега всичко ми стана ясно. Скоро след като ти замина за Италия, той започна да се навърта насам и да пита за теб.

Обаче, дяволът му с дявол, беше толкова потаен, че разбрах каква била работата едва онази нощ, когато ви видях заедно.

— Знам, но...

— Не си и предполагала, нали? — Баща ѝ се разсмя и поклати глава. — Не мога да виня теб, след като и аз самият не се досетих по-рано.

Излизаше, че Чарлз е чезнал по нея цели три години! Това не можеше да бъде истина. Та нали тъкмо той бе станал причината за нейното заминаване? Беше я унижил, беше ѝ се присмял...

— Когато майка ти спомена, че ще се омъжиш за Чарлз...

— Татко, моля те! — Стефи едва сдържаше сълзите си. — Не съм тръгнала да се омъжвам за Чарлз!

— Какво има, Принцесо? — Започна да я изучава с присвити от безпокойство очи. — Обичаш го, нали?

— Обичах го, но тогава бях млада и глупава.

Баща ѝ нямаше как да узнае точно колко глупава е била. Дори онзи инцидент в дома на Чарлз, когато се бе потопила във ваната и кожата ѝ направо се бе сбръчкала като стафида, не успя да я спре. По някакъв странен каприз на съдбата дълбоко в себе си отказваше да се примири, че Чарлз я отбягва, не и когато го обичаше толкова безумно. О, не, нямаше никакво намерение да се предава! И накрая сама се обрече на провал.

Провал в буквалния смисъл на думата. Първо бе оставила съобщение за Чарлз в редакцията на вестника, че баща ѝ държи да се срещне с него незабавно. След това бе изчакала пристигането му в конюшната, като предвидливо бе разпръснала прясна слама в първото отделение. В къщата нямаше никой и тя залепи бележка на предната врата, в която насочваше Чарлз към конюшната. Когато той пристигна и я видя сама, се поколеба, но после поиска да говори с Дейвид. Стоеше на разстояние, сякаш се страхуваше от нея.

Стефи бе обмисляла тази среща до най-малката подробност. Бе облечена в тесни джинси и карирана риза, разкопчана до средата и завързана на кръста. Доколкото си спомняше Чарлз бе настоял да говори с баща ѝ. А между другото бе споменал, че държи да изглади отношенията си с нея...

Докато му отговаряше, че не знае къде е отишъл Дейвид, тя започна да се изкачва по стълбите към плевника. В точно определения

момент, както си беше по план, загуби равновесие. За секунда се олюля и падна право в прегръдките му. Но той не издържа тежестта ѝ и двамата се озоваха на земята върху прясната слама. За известно време се умълчаха.

— Добре ли си? — с плътен и сърдит глас проговори най-сетне Чарлз.

Стефи никога досега не се бе чувствала толкова „добре“. За първи път се намираше в прегръдките му и той я притискаше към себе си толкова здраво, сякаш нямаше намерение да я пусне.

Тя го погледна и бавно поклати глава. Чарлз поглъщаше с поглед леко разтворените ѝ устни, после зарови пръсти в косите ѝ и с въздишка доближи устните си до нейните. Последва страстна целувка. Друг мъж не я бе целувал с толкова жар. Стефи не успя да разбере какво точно изпитва, само знаеше, че желае Чарлз повече от всичко на света.

Целувките му бяха пламенни. Той плъзна ръце по раменете и обхвана с ръце гърдите ѝ. Стефи дишаше тежко, от устните ѝ се изтръгна тих стон на удоволствие. Внезапно Чарлз се отдръпна.

Тя се бе възпротивила, молеше го да продължи да я докосва. Възбудата от преживяното се разливаше по тялото ѝ. Като не знаеше какво да каже, реши да действа по инстинкт. Отвърна на целувката му със същата изгаряща страст. Сякаш и двамата не можеха повече да устоят на желанието да се любят...

Стефи никога нямаше да забрави как Чарлз се бе отърсил от нея и как бе скочил с усилие на крака. Отначало стоеше безмълвен. Стефи събра смелост и го погледна. В очите ѝ се отразяваше нейната безбрежна любов, пламнала още в мига на първата им среща. Той мълчаливо я наблюдаваше, а после избухна в дълбок гърлен смях, сякаш току-що бе чул най-смешния виц на света.

Чак тогава Чарлз изсипа върху нея порой от пропити с ирония и сарказъм думи. Само тя му била липсвала наред с всички останали грижи; била някакво си заслепено от любов момиченце, тичащо по петите му. Колко пъти трябвало да ѝ обяснява, че не проявява интерес към нея! Когато пожелаел, щял да намери истинска жена, а нямало да се занимава с деца като нея. Време било тя да избие наивните илюзии от главата си!

Стефи не го дослуша. Затича се към къщата със стичащи се по страните ѝ сълзи. Ехото от смеха му я следваше по петите като безмилостен упрек...

— Чарлз те е обичал през всичките тези години — прекъсна спомените ѝ Дейвид.

— Никога не ме е обичал — прошепна със сподавен от болка глас Стефани.

— О, Принцесо — възпротиви се баща ѝ, — дълбоко грешиш!

ШЕСТА ГЛАВА

— Татко, изслушай ме. — Стефи рязко се изправи и извърна глава от страх баща ѝ да не забележи сълзите в очите ѝ. — Прави каквото искаш, само, моля те, не споменавай пред Чарлз за... Знаеш за какво.

— За това, че е влюбен в теб?

— И за това, но имам предвид женитбата...

— Да не би да се притесняваш, Принцесо?

— Да, татко, притеснявам се, и то много.

— Преструваш се, че нищо не разбираш, така ли?

— О, татко, ти си този, който нищо не разбира!

— Стефи, не се ограничавай само с нещата, които разбираш. — Дейвид говореше с възможно най-нежен тон. — В противен случай рискуваш да пропуснеш половината от удоволствията на живота.

Трябваше да избяга, преди да избухне неудържимо в плач...

Едва когато се качи в колата и потегли в неznайна посока, осъзна, че баща ѝ не бе дал никакво обещание. Дейвид спокойно можеше да изтърси всичко пред Чарлз.

Когато наближи центъра на града, Стефи се успокои. Щеше да прибере прането, да посети местната библиотека и да изпрати картичка в Италия за рождения ден на малкия Марио. После щеше да поеме към Портланд. През почивните дни Мейн Стрийт бе много оживена. За щастие Стефи успя да намери свободно място на паркинга. Е, не искаше да спира точно пред редакцията на вестника, ала нямаше друг избор.

Около десет минути тя размишляваше в колата дали сама да разкаже всичко на Чарлз. Трябваше ли да го занимава с налудничавия сън на баща си?

Още си блъскаше ума над проблема, когато видя Чарлз. Той говореше с момичето от първото бюро. Беше свалил самото си и ръкавите на бялата му риза бяха навити до лактите. Изглеждаше

толкова привлекателен! Няколко минути Стефи го гледаше като хипнотизирана, а сърцето ѝ биеше лудо.

Първоначално помисли, че той вероятно говори с Нора, но бързо осъзна абсурда на предположението си. И все пак, имаше някаква прилика. Момичето бе русо и изключително симпатично. Дори от колата тя видя изпълнените му с обожание очи, впити в Чарлз.

Внезапно Стефи изтръпна от страх. Ревнуваше и бе напълно безпомощна да надмогне парливата болка на чувството. Блондинката вероятно бе Уенди — стажантката, за която Чарлз бе споменал. Без съмнение, тя бе влюбена в него. Не можеше да я вини. Някога и Стефи се бе озовала в ролята на всеотдайна обожателка. Изпълняваше тази роля дори сега, въпреки неимоверните усилия на волята си.

Чарлз още говореше със стажантката. Двамата преглеждаха някакъв материал и той бе наведен напред, а главите им се допираха. Блондинката се засмя и вдигна поглед към него.

Гледката стана непоносима. Стефи се върна назад в спомените и се почувства като абсолютна глупачка. Бързо слезе от колата и метна чантата си през рамо. Тъкмо се канеше да тръгва, когато Чарлз излезе навън.

— Здравей, Стефани. — Бе приятно изненадан и не скри удоволствието си от случайната им среща.

— Здравсти — отвърна Стефи с нотка на вина в гласа. Защо се измъчваше? Не бе имала никакво намерение да го шпионира.

— Накъде си тръгнала? — попита той и погледна с гордост към редакцията на вестника.

— Мислех да отида с колата до Портланд и да мина край университета, обаче първо трябва да изпълня няколко поръчки тук. Възнамерявам след време да наема собствен апартамент в Портланд, ала татко...

Той се усмихна с разбиране.

— Баща ти сигурно не е бил очарован от идеята.

— Именно. Обещах му да изчакам още две седмици.

— Защо точно две седмици?

— Ами... — Едва успя да прикрие смущението си. Дали Чарлз се бе досетил? Дали знаеше за съня на баща ѝ? Нали Дейвид бе дал дума да не казва нищо? Разяждана от съмнения, Стефи отчаяно се луташе в лабиринта от въпроси. — Попитай него.

— Имаш ли минутка свободно време? Бих искал да те запозная с Уенди. Стажантката, за която ти говорих. И Барт е тук. Не си забравила Барт, нали?

Тя прехапа устни. Не изгаряше от желание за запознанство с чаровната блондинка.

— Време е за обяд, Чарлз, и... Е, добре, имам малко време.

Чарлз я хвана за лакътя и я въведе в редакцията. Стефи изпита облекчение. В крайна сметка, отдаваше се чудесна възможност да прекарат известно време заедно, дори и само броени минути.

Дали така ѝ се струваше, или работещите във вестника наистина се радваха да я видят и я приемаха радушно? Двама репортери я поздравиха със завръщането в Орчард Вали. Барт, работникът от пресата, се заинтересува от състоянието на баща ѝ. Дори Уенди се държа приветливо с нея и засвидетелства своите симпатии, което още повече подсили чувството ѝ за вина.

— Ще се върна в един часа — заяви Чарлз на излизане.

— Но... — Барт рязко млъкна, щом Чарлз го стрелна с поглед.

— Ще дойда тук навреме, Барт. Къде предпочиташ да отидем? — обърна се той с усмивка към Стефи.

— Където ще бъде най-удобно за теб.

— В „Хаф Мун“ сега предлагат сандвичи. Как ти звучи идеята?

— Примамливо.

„Хаф Мун“ се намираше надолу по улицата, близо до редакцията на „Апел“. Преди Стефи да замине за Италия, това бе обикновено малко кафене. Сега собствениците го бяха разширили и модернизирани. Докато Чарлз даваше поръчката, Стефи зае маса. Няколко стари познати я поздравиха и попитаха за баща ѝ. Още преди да се опомни, успя да се отпусне напълно и се смееше и шегуваше с хората наоколо.

Чарлз се върна с кафето и сандвичи с пуешко месо и домати и тя се усмихна щастливо. Доволна бе, че успя да разсее неприятните си мисли. Поне временно...

— Как е баща ти тази сутрин? — Чарлз придържаше сандвича с две ръце да не изпадат доматиите и марулята.

— Държи се своенравно, както винаги.

Седяха един срещу друг и разговаряха безгрижно. Светът им се струваше удивително прекрасен. „О, миг поспри!“

Единият час се изтърколи неусетно. Истинското щастие е мимолетно, помисли тя. Как искаше да задържи това щастие завинаги! А и Чарлз с неудоволствие прие края на почивката.

Стефи изпрати Чарлз до редакцията.

— Благодаря за обяда. — Стефи стоеше на тротоара пред офиса.

— Ще ти се обадя — обеща Чарлз, когато Барт излезе от редакцията и нетърпеливо погледна към часовника. — Време е да тръгвам — припряно каза Чарлз и се обърна се към Стефи. — Ще се видим ли утре?

— Разбира се — кимна тя.

Утре по някое време! Бяха откраднати няколко мига заедно, а ѝ се сториха като цяла вечност.

Валери заминаваше. Стефи настойчиво се опита да я разубеди. Човек не може насила да избяга от любовта. Тя ще смуцава сънищата му и ще го следва неотклонно. Сестра ѝ я изслуша и мълчаливо опакова багажа си.

В неделя сутринта, когато Валери се канеше вече да потегля, неочаквано се появи Колби. Стефи се развълнува повече от всякога. Сякаш всичко онова, което бе чела за силата на любовта и в което тайно бе вярвала, бе вярно. Колби щеше да го докаже. Щеше да разкрие чувствата си и да спечели сърцето на любимата жена.

Скоро стана ясно, че Колби не е дошъл заради Валери. Не бил разбрал, че тя ще излети със самолета същия следобед, обаче прие новината като нещо неизбежно. На всичко отгоре, нямаше никакво намерение да я спира или моли да остане. Дори изпита известно облекчение от предстоящото ѝ заминаване.

Дойде време Валери да потегля. Стефи с мъка сдържаше сълзите си. Любовта премахвала бариери и преодолявала препятствия! Къде се криеше разковничето на нейната жизнеутвърждаваща сила сега?

Валери прегърна всички на сбогуване и с гордо вдигната глава измина разстоянието от вратата до наетата кола. Преди да потегли, погледна към Колби. Стефи никога нямаше да забрави топлината в погледа на сестра си. Сякаш се обръщаше назад за последен път да си вземе сбогом... И да му благодари. Така поне се стори на Стефи. Никога досега не се бе трогвала от нечий поглед. Очите на сестра ѝ

бяха пълни с любов, изразяваха достойнство и внушаваха гордо примирение. Валери замина и Стефи остана сама с тръпчивия вкус на болката и гнева. С върховно усилие на волята се стърпя да не се нахвърли срещу Колби. Той гледаше безучастно след колата на сестра ѝ. В очите му се четеше страдание.

— Замина си — прошепна Стефани, покъртена от раздялата. Гневът ѝ прерасна в мрачна безнадеждност.

— Ще се върне. — Самоувереният тон на баща ѝ подсили усещането за безизходност от положението.

— Няма да се върне — отвърна тя с разтреперан глас. — Ще трябва да мине много време.

Стефи се отдаде на философски разсъждения. Нервите ѝ не издържаха. Не можеше повече да гледа нито баща си, нито да наблюдава Колби и се втурна към къщата. И Нора я последва. По лицето на по-малката ѝ сестра също се стичаха сълзи.

— Сега ще се омъжи за Роуди Касиди — простена Нора. — И което е още по-ужасно, тя изобщо не го обича.

— Тогава защо мислиш, че Вал ще извърши подобна глупост? — спокойно попита Стефи. Валери можеше и да страда от раздялата с Колби Уинстън, да я преживява, да тъгува, но бе достатъчно разумна да не се обрече на брак без любов.

— Нищо не разбираш — продължи да хлипа Нора. — Той е влюбен в нея. Обаждаше се почти всеки ден и изпращаше цветя, а точно сега Валери е много уязвима. Знам само, че е на път да стори най-ужасната грешка в живота си.

— Вал няма да извърши глупост — увери я Стефи.

Валери нямаше да се омъжи за шефа си напук — бе убедена в това. Дълбоко в себе си знаеше какво щеше да прави сестра ѝ през следващите три години, ако не и повече. Помнеше от горчив опит. Валери щеше да потърси утеха в работата и да забрави за всичко останало. Само работата бе в състояние да потисне неприятното усещане от пулсиращата болка, да сподави самосъжалението и терзанията по загубеното щастие. Нямаше да има време да се връща назад и да съживява спомените.

Час по-късно Стефи занесе чаша чай на баща си. Дейвид упорито отказваше да се отдели от портата. Седеше в люлеещия се стол и тревожно изучаваше пътя.

— Ще се върне — промълви той.

Стефи не искаше да убива илюзиите му. До вечерта щеше да се принуди да приеме истината, без някой да го убеждава.

Десет минути след Валери бе заминал и Колби. Не се бе впуснал да я догонва, напротив, спокойно бе поел пътя към центъра на града с явното желание да се прибере у дома.

— Помни ми думата, Принцесо. Валери и Колби ще се оженят преди края на юни — упорстваше баща ѝ.

— Татко... — започна Стефи.

— А пък вие двамата с Чарлз ще ги последвате към олтара две седмици по-късно. И трите ми дъщери ще се омъжат до края на лятото. Сърцето ми го подсказва. Да не ми викат Дейвид, ако не стане така.

Стефи едва не припадна, но си спести възраженията и мълчаливо преглътна доводите. Испита физическа нужда да се разведри, да разсее усещането за безнадеждност и оседла Принцеса. Вече имаше обица на ухото и изобщо не дръзна да си пробва късмета с Вихър. Кобилата, макар и хрисима по природа, явно предусети настроението на Стефи и препусна лудо надолу по дългия път към пасището, през каменистото поле, та чак до отвесната скала. Точно там, където я бе отвел и Вихър.

Като държеше здраво юздите, Стефи слезе от гърба на Принцеса и седна на голямата скала. Унесе се в мисли за Валери и Колби и загуби всякаква представа за времето. В съзнанието ѝ изплува нейната пагубна връзка с Чарлз. Заради собственото си твърдоглавие бе проиграла всички шансове преди три години. Сега се откриваше ново начало, макар и несигурно. Валери доброволно се бе принесла в жертва. Очакваха я дни на самота и безкрайна борба. Нямаше никаква справедливост в живота. Любовта не гарантира безоблачни дни, мислеше Стефи.

На връщане яздеше бавно. Точно разтри Принцеса и я въведе в нейното отделение, когато се появи Чарлз.

— Стори ми се, че някой се върна тук. — Бе застанал усмихнат до вратата на конюшните с ръце на хълбоци.

— Чарлз! — Посещението му не биваше да я изненадва толкова. Бе обещал да се обади.

— Баща ти мислеше, че си излязла на езда, но останах с впечатлението, че няма да се бавиш.

— Отдавна ли ме чакаш?

— Не съвсем. С баща ти си правихме компания.

— Той още ли седи пред портата?

— Откакто съм дошъл, не е мръднал от там.

Обезсърчена, Стефи извърна поглед встрани.

— Това най-много ме притеснява. Валери замина, а той си е наумил, че ако чака там достатъчно, тя ще се върне.

— Какво става тук? — Чарлз се намръщи. — Да няма някакъв проблем?

— Не — отвърна тя толкова прибързано, че Чарлз подозрително присви очи. — Имам предвид, че няма нищо, което да си заслужава притеснението. Татко отчаяно се надява, че Колби и Валери ще се целунат и ще се сдобрят, затова се е заинатил толкова. Към залез-слънце ще бъде принуден да се откаже да упорства.

От притеснение или от вълнение, а най-вероятно от недоглеждане, Стефи се спъна в някаква бала сено. Разпери ръце в опит да запази равновесие, но политна напред. Преди обаче да се озове на земята, Чарлз я улови през кръста и рязко се обърна, за да поеме с тяло силата на удара при падане.

Сякаш времето бе спряло. Преди три години пак бяха попаднали в същото положение и Стефи лежеше върху Чарлз с разтуптяно сърце. Само че този път всичко стана съвсем случайно. И двамата дишаха тежко. Завладяна от противоречиви страсти, Стефи се подпря на ръце и бе готова бързо да се отмести и изправи. Но той я възпря.

— Това сякаш се случва за втори път. — Впи поглед в нея.

— Аз... — Внезапно млъкна и кимна.

— Помниш ли какво стана онзи ден?

Неспособна да каже каквото и да е, тя кимна отново.

— Помниш ли целувката ни, Стефи?

Не искаше да срещне погледа му, не желаше Чарлз да прочете отговора в очите ѝ.

— Пусни ме да стана — настоя тя тихо, без да отваря очи.

— Не още.

Тя се възпротиви и опита да се изправи. Но Чарлз я задържа в прегръдките си цяла вечност, преди да благоволи да я пусне.

— Нека поговорим за онова време.

— Не! — отсече тя. Щом се освободи, веднага скочи на крака, без да подозира, че си е навехнала глезена. Когато стъпи с цяла тежест

на левия си крак, изпита остра болка. Изохка и се подпря на вратата.

— Ти се нарани! — Чарлз незабавно скочи на крака. Обгърна я с ръка през кръста.

— Убедена съм, че нищо ми няма. Обикновено навяхване на глезена. Изобщо не ме боли — излъга тя.

Той я вдигна на ръце с лекота.

— Чарлз, моля те! — сърдито възропта Стефи. — Не нужно да ме носиш! Повярвай, мога да ходя и без чужда помощ.

Отговор не последва. Чарлз я понесе извън конюшните.

— Къде ме носиш?

— В кухнята. Трябва веднага да сложиш лед.

— Държа да знаеш, че подобна допотопна народна медицина изобщо не ми е по вкуса.

— Ще стане по-зле, затова послушай ме! — настоя той.

Когато стигнаха до задния вход на къщата, Чарлз бе останал без дъх. Това ядоса Стефи.

— Веднага ме пусни на земята! — сопна се тя.

— Изчакай само секунда — отвърна той.

Успя с известно затруднение да отвори вратата и най-безцеремонно я пусна в един стол като торба брашно. Стефи побесня от яд. Чарлз отвори хладилника и започна да вади формичките за лед. Тя подпря наранения глезен върху дясното си коляно и понечи да събуе обувката си.

— Остави това на мен — спря я Чарлз.

— Не ставай смешен!

Той не отговори, а внимателно се зае да събуе първо обувката, после чорапа. Опипа глезена ѝ. Стефи потръпна. Стори ѝ се прекалено интимно да я докосва така.

— Казах ти вече, изобщо не ме боли. Сигурно съм станала прекалено бързо и съм стъпила накриво. Не чувствам никаква болка!

— Опитай се да станеш.

Стефи се подчини. Докато се изправяше, той я придържаше с ръка през кръста.

— Виждаш ли! Нищо ми няма — настоя тя.

— На твое място нямах да съм толкова сигурен. Опитай да ходиш.

Подът беше студен. Тя внимателно пристъпи напред и прехапа долната си устна, защото изпита болка. Опита повторно. Същият резултат.

— Виждаш ли? Добре съм. — И в потвърждение закричи победоносно из кухнята, макар че я болеше.

— Радвам се, Стефи. — Върна формата за лед обратно в хладилника, но се намръщи.

— Не се прави на разочарован — подразни го тя, като обуваше чорапа и обувката си.

— Все бях слушал за изобретателността на жените, когато искат да отбягнат целувката на някой мъж, но... — Не довърши. Погледна я и бавно и чувствено се усмихна. Седна до нея и придърпа стола ѝ към себе си. Колената им се допряха. Той обгърна раменете ѝ, а Стефи затвори очи.

— Стефани... — прошепна Чарлз и дишането му се затрудни. Наведе се и устните им се допряха.

Стефи се страхуваше от целувката му, боеше се от себе си. Тръпка на възбуда премина през тялото ѝ. Той долови вълнението ѝ и изстена. Силата на неустойимото влечение го бе завладяла. Желаше я повече от всякога. Тя плъзна ръце по гърдите му и усети стегнатите мускули. Примря от удоволствие и се отдаде изцяло на магията от целувката му.

Той рязко се отдръпна и застана с приведени от прегръдката рамене. Стефи изненадано отвори очи. Дълго се гледаха. Дъхът ѝ пареше. Чарлз протегна ръце, хвана я през кръста, вдигна я от стола и внимателно я издърпа в скута си. Не ѝ остави възможност да протестира, а впи устни в нейните.

Целуна я бавно и нежно. Тя престана да се съпротивлява и се отпусна блажено в прегръдката на любимия мъж.

— Искам да поговорим за миналото — прошепна той.

— То отдавна потъна в забрава — отклони Стефи неприятната тема.

Сцената в конюшната бе мъчителна дори сега, когато от нея ги деляха години. Не искаше да разваля удоволствието от споделената нежност. Да можеше завинаги да прогони призрака на горчивия спомен!

— Нека да обсъдим всичко заедно.

— Не — отсече тя и се опита да отклони мислите му от неприятната тема с дълбока и страстна целувка.

— Стефи, преди да започнем да мислим за бъдещето, сме длъжни да си изясним миналото — прозвуча дрезгаво гласът му.

— Та ние току-що се запознахме, забрави ли?

Нали бе предложил да започнат всичко отначало? Тя не можеше да зарови миналото, а после да го съживи повторно...

— Просто ме изслушай...

— Не сега — помоли тя. Сърцето ѝ трепна при мисълта за преживяната болка.

— Но скоро трябва да го направим. — Зарови пръсти в косите и обсипа лицето ѝ с целувки.

— Може — съгласи се тя най-сетне.

Силен смях наруши магията на блаженството им. Поне така се стори на Стефи. Измина доста време, преди да разбере, че смехът се носи от портата и сигурно принадлежи на баща ѝ. Напълно шокирана, тя се отдели от Чарлз.

— Дейвид ли се смее? — попита той.

Стефи сви рамене в недоумение.

— По-добре да отида и да проверя какво става.

Двамата отидоха при портата. Държаха се за ръце.

— Татко? — обърна се към баща си Стефи, щом приближиха.

Баща ѝ доволно се засмя. В очите му проблесна лукаво пламъче, когато съзря дъщеря си и Чарлз, хванати за ръка.

— Би ли проверила какво има в хладилника? Господи, трябваше по-рано да помисля за това!

— За хладилника ли? — повтори недоумяващо тя и погледна Чарлз, сякаш настойчиво питаше дали баща ѝ не е загубил разсъдъка си. — Защо да го проверявам?

— Днес ще се наложи да приготвим нещо по-специално за вечеря. Ще празнуваме!

— За какво празненство говориш? — Стефи го изгледа с почуда.

— В семейството ще има сватба.

— Татко... — простена тя.

— Не спори с мен, Принцесо, нямаме време.

— Но...

— Виждаш ли там? — посочи Дейвид към шосето. — Какво ти казах?

Стефи погледна натам. Какво трябваше да види? Някъде, далеч на хоризонта се мержелееше смътно едно малко кълбенце пушек и нищо повече.

— Вече съвсем ги бях отписал — иронично се засмя баща ѝ. — И двамата упорито бягаха от щастиято си. Трябва да призная, че ме накараха да се разколебая, но майка ти излезе права. Май трябваше да ѝ се доверя напълно, без да се съмнявам.

— За бога, татко, какви ги приказваш?

— Сестра ти и Колби. Те са вече на път за вкъщи.

Тя отново вдигна поглед и този път успя да различи марката и цвета на колата. Колби се връщаше! И макар да не виждаше кой седи отпред до него, бе почти сигурна, че е Валери...

СЕДМА ГЛАВА

— Още ми е трудно да повярвам — замисли се Валери. Седеше с кръстосани крака на леглото. Стефи и Нора се бяха излегнали на другия край и слушаха.

— Наистина ли Колби те преследва по магистралата? — полюбопитства Нора.

Лицето на Валери се озари от радостна усмивка.

— Беше много романтично! Догони ме с колата. Каза ми, че нямал такова намерение до момента, в който излязъл на междуцатското шосе.

— Всичко ли си изяснихте? — попита Стефи.

— Договорихме се по възможно най-добрия начин. Постарахме се да направим компромиси. Ще трябва да се обадя на Роуди Касиди в ЧИПС. Мисля, че ще успея да го склоня да ми позволи да открия клон на компанията в Орегон. Вече е направил цялостно проучване в северозападната част на Тихия океан. Просто чакаше да намери подходящия човек, който да оглави дейността в района. Вярно е, че в началото не е имал предвид да назначава мен. Надявам се обаче да се отнесе с разбиране. Спокойно може да уреди моето преместване в новия филиал. Тогава отново... — Млъкна и се замисли. — По-добре да обсъдим всички въпроси лично.

— Колби има ли нещо против да продължиш да работиш? — В гласа на Нора се прокрадна нотка на съмнение.

— Изобщо не възразява, защото имам нужда от работата си. Естествено, би предпочел да си стоя у дома и да му угаждам всяка вечер, когато се прибира от болницата. Но така ще свикнем да си помагаме един на друг.

— Много се радвам за теб, Вал. — Стефи се наведе напред и прегърна сестра си.

Валери се намираще на седмото небе. В очите ѝ искреше истинско щастие.

— И след като решихме да се оженим — продължи Валери, — Колби държи да я уредим колкото е възможно по-скоро. Надявам се всички да действаме бързо, защото ни предстои да организираме сватбено тържество идния месец.

— Идния месец?! — учуди се Нора.

— За щастие, успях да го склоня да изчака поне толкова. Ако зависи от него, ще излетим още тази вечер с първия самолет за Лас Вегас и всичко ще приключи светкавично.

— В никакъв случай! — в един глас отвърнаха Стефи и Нора.

— Не бях предполагала, че съм сантиментална — свенливо призна Валери. — Искам да вдигнем голяма и пищна сватба. Колби ме обича твърде много и се съгласи, ала постави условие да организирам всичко по най-бързия начин. Когато този човек си науми нещо, няма какво да го спре.

Стефи се усмихна. Доктор Колби Уинстън щеше да остане истински изненадан. Валери бе способна да управлява и Организацията на обединените нации. Щом ѝ бе дал на разположение цял месец, тя щеше да се справи блестящо и дори да намери време за почивка. Предстоящото сватбено тържество неминуемо щеше да въввлече цялото семейство във вихъра на приготовленията. Стефи само това и чакаше. Време бе да започнат да празнуват. Край на притесненията!

— Напоследък често се срещаше с Чарлз, нали? — Нора настойчиво загледа сестра си. — Мислиш ли, че сватбата може да стане двойна?

Валери широко се усмихна на Стефи и кимна в знак на съгласие.

— Не съм се срещала с Чарлз толкова често — отвърна Стефи смутено и се изчерви. — Добре де, признавам, че напоследък се виждаме, ала не сме опирали до въпроса за женитба.

— Чарлз винаги ми е харесвал. — Нора изпитателно изучаваше Стефи. — Искам да кажа, че не бих имала нищо против да се срещам с него, ако ми бе дал и най-малък повод за надежда. Първо Валери се влюби, сега и ти. Къде отиде проклетата справедливост на този свят? Аз съм тази, която винаги е живяла тук, без да пътува насам-натам. Изведнъж двете ми сестрички пристигат със самолет и за две седмици замайват главите и отмъкват най-представителните мъже в града!

— Аз ли? — запротестира Стефи. — Говориш така, сякаш всичко е предрешено. Повярвай ми, лъжеш се.

— Ти си влюбена в Чарлз — тихо промълви Валери.

Стефи не отговори. Не искаше открито да огласява чувствата си. Би било лесно да заживее с илюзията, че той държи на нея. Но той никога не го бе споменавал. Няколко споделени целувки не означаваха нищо. Все пак вътрешният глас ѝ вдъхваше надежда.

Стефи не можеше да забрави, че се бе изложила пред него не един, а цели три пъти. И то защо? Защото го обичаше безумно, а той нехаеше...

— Не знам какви са чувствата на Чарлз към мен — каза Стефи със спокоен и равен глас.

— Шегуваш се! — възкликна Нора.

— Стефи, неговите чувства са пределно ясни — допълни Валери.

Стефи пренебрегна уверенията им и сви рамене.

— Той спокойно може да се навърта около мен, за да се доближи повече до Нора...

— Чарлз? Това е невъзможно — заяви Валери и двете с Нора избухнаха в смях.

— Да не искаш да кажеш, че нямаш нищо против да се срещам с него? — подразни я Нора и смигна на Валери.

— Прав ти път! — тросна се Стефи.

Всъщност тя би извила врата на по-малката си сестра, ако се приближи и на десет стъпки до Чарлз, макар да не смееше да си го признае.

— Сигурно се шегуваш — поклати глава Нора. — Отдавна трябваше да се досетя какво става. Как съм могла да бъда толкова сляпа? Татко и Чарлз станаха приятели скоро след, като ти замина.

— Това не означава нищо — настоя Стефи. Нямаше нужда и други да се заблуждават. Не ѝ мислеха злото, но техните насърчения щяха само да направят разочарованието ѝ по-трудно поносимо.

— Тогава защо Чарлз непрекъснато намираше поводи да пита за теб при всяко посещение? Трябва да му се отдаде заслуженото обаче, защото задаваше въпросите много дискретно.

— Имаш право. Всеки път, когато разговарях с него, името на Стефани задължително се споменаваше — замислено отбеляза Валери.

— Ти, Вал, беше толкова увлечена по Колби, че не бе в състояние да забележиш нищо друго — подразни я Нора и въздъхна. — Не ме разбирайте погрешно. От сърце се радвам за вас. Да можеше и аз да се влюбя! Не мислите ли, че идва и моят ред?

— Не правите ли прибързани заключения? — попита Стефи.

За Валери годежният пръстен бе факт. Докато при Стефи нещата не стояха така ясно. Двамата с Чарлз бяха още твърде далеч от етапа на обвързване — и вероятно никога нямаше да навлязат в него. Освен това допуснатите от нея преди три години грешки се дължаха на погрешни заключения относно неговите чувства. Не желаше да се опарва повторно.

Стефи се видя с Чарлз едва във вторник следобед. Не очакваше да ѝ се обади, защото знаеше, че ще бъде много зает.

Валери и Стефи отскочиха с колата до местния цветарски магазин „Петал Пушър“. Валери вече си бе избрала булчински букет и се бе спряла на светлозелен и бледорозов плат за роклите на сестрите си.

Стефи паркира колата до цветарския магазин. Редакцията на вестника се намиреше срещу него и Стефи отправи любопитен поглед натам.

— Не си говорила с Чарлз вече два дни, нали?

— Той е зает с поредния брой на вестника.

— Защо не се отбиеш да го видиш? Ще говоря с цветарката през това време, така че ще успееш.

Изкушението бе голямо, но ѝ бе неудобно да безпокои Чарлз в службата.

— Някой друг път — отвърна Стефи с престорена незаинтересованост, макар че душата ѝ копнееше да го зърне дори за миг.

Тези дни помагаше на Валери в приготовленията за сватбеното тържество и попадна във вихъра на общата еуфория. С нова сила изплуваха отдавна забравени вълнения. Едва през последните няколко седмици осъзна колко искрено и силно бе копняла за своята сватба. Мечтаеше да създаде собствено семейство, да намери съпруг, когото да обича и с когото да живее цял живот.

А Чарлз бе единственият мъж на света, когото си бе представяла като свой съпруг. И тя се пренесе в света на илюзиите. Представи си бъдещия съвместен живот с него. Това беше доста неразумно, но прехвърли вината върху сестрите си — именно те ѝ размътиха ума с подобни мисли! Защо да се самозалъгва? Години се бе мъчила да избяга от съкровения мечти и копнежи, които болезнено стягаха сърцето ѝ. Беше опитвала да се издигне над чувствата, да изгради защитни стени, да намери друг мъж, когото да обикне... Напразно!

Час по-късно, точно когато двете с Валери излизаха от цветарския магазин, Стефи инстинктивно погледна към отсрещната страна на улицата. Внезапно видя Чарлз и Уенди, които вървяха и разговаряха. Явно нещо му бе подсказало за присъствието ѝ, защото и той погледна в нейната посока.

Усмихна ѝ се.

Стефи се успокои и махна с ръка. Чарлз ѝ махна в отговор, каза нещо на Уенди и изтича през улицата, за да се присъедини към двете сестри.

— Здравейте! — Изпиваше с очи Стефи. Едва ли забелязваше присъствието на Валери.

— Здравсти, Чарлз. — Смешно бе да се смущава толкова от него. — Мислех да се отбия в редакцията и да те видя, но реших, че си много зает.

— Никога не съм твърде зает за теб. — В очите му грееше радост, че я вижда.

— Имам да изпълня две поръчки, така че, ако искате, отдава ви се възможност да побъбрите — предложи Валери.

— Ще дойдеш ли с мен в редакцията, Стефи? — попита Чарлз.

— Разбира се.

— Какво ще кажеш да се видим при колата след... — Валери погледна часовника си.

— Половин час — допълни Чарлз и хвана Стефи за ръка. — Има нещо, което държа да ти покажа.

— Добре, довиждане, Стефи — весело отвърна Валери. Отдалечи се с енергична походка, без да се обръща назад.

Чарлз поведе Стефи към редакцията.

— Мислех да го оставя за по-късно, но явно сега е най-подходящият момент. — Той я въведе вътре и заедно се отправиха по

централната пътека покрай заетия екип към неговото бюро.

Тя не знаеше какво да очаква. С положителност не предполагаше, че изненадата може да има вид на макет от втора страница на вестник „Апел“, Доколкото успя да види, макетът изобщо не се отличаваше от която и да било друга вътрешна страница на вестника, която бе чела през годините.

— Чарли, нещо ми убягва от погледа — каза тя след малко. — Да не би шрифтът да е сменен?

— Не, използвали сме същите печатарски шрифтове, както обикновено.

Кръстоса ръце и се облегна на бюрото, без да скрива искреното си задоволство.

— Няма ли да ми помогнеш поне малко? Подскажи нещо! — Беше озадачена.

— Бих ти предложил да прочетеш издателското каре. — Тъмните му очи заискриха.

— Карето — повтори тя със замислен вид, като преглеждаше списъка с имената и длъжностите на работещите във вестника. — Добре, ще го прочита. Чарлз Томазели, редактор и издател. Роджър Саймънс...

— Стоп! — Той повдигна важно ръка.

— Издател — повтори тя. — Това е нещо ново. Какво означава? — Лицето на Чарлз грейна от щастие.

— Това, моя красива Стефани, означава, че сега аз съм собственик на вестник „Апел“.

— Това е чудесно! — С огромно усилие потисна спонтанния порив да се хвърли на врата му.

— Да, но съм ипотекирал. Доста хора смятат, че се излагам на голям риск и залагам бъдещето си на карта, като инвестирам средствата във вестник, обречен на постепенно западане.

— „Апел“ няма да западне!

— Ако зависи от мен, няма.

Сърцето ѝ се разтуптя от радост. Знаеше колко много Чарлз обича работата си. Пословичната му преданост към града бе всеизвестна.

— Много съм развълнувана!

— Аз също — призна той и се усмихна гордо. — Бих казал, че това трябва да се полее, какво ще кажеш?

— Съвършено вярно.

— Ще вечеряме ли заедно?

Уточниха се за четвъртък вечерта и избраха ресторант с изглед към Колумбийската река, който се намираще на около час път с кола.

След като се разделиха, Стефи тръгна за срещата със сестра си. Имаше чувството, че лети. Познаваше Чарлз отдавна, ала никога досега не го бе виждала толкова оживен и ентузиазирани. Беше щастлива с него и заради него. Точно това означава да обичаш някого. Едва сега истината просветли съзнанието ѝ — голямата любов бе несъвместима с егоизма и надменността. Да обичаш истински означава да споделяш радостите и болките с любимия човек. Осъзна, че предишното увлечение по Чарлз е било изтъкано единствено от нейните желания, не и от неговите. Любовта ѝ сега бе станала по-зряла.

Чарлз бе докоснал скрита дълбоко в нея струна и бе събудил чувства, които тя не бе и предполагала, че ще изпита. Когато бе с него, особено когато се потапяше в магията на целувките му, усещаше прилив на живителни сили.

— Всеки момент ще се разплачеш от радост — заключи Валери, щом Стефи влезе при нея в колата. — Предполагам, че Чарлз не е повдигнал въпроса...

— Не — отвърна с въздишка Стефи. — Но ме покани на вечеря да празнуваме заедно. Познай какъв е поводът? Чарлз е новият собственик на „Апел“!

Новината не предизвика възторга на Ватери.

— Тогава ще трябва да работи извънредно, нали, Стефи?

— Не спомена нищо такова.

— Сигурно си е създал ужасен режим на хранене.

— Не зная. — Стефи сви рамене. Можеше само да гадае.

— Обзалагам се, че рядко изпитва удоволствието да се храни с домашни ястия. Ти как мислиш?

Стефи подозрително изглежда сестра си.

— Има ли смисъл да водим този разговор?

— Разбира се — отвърна с дяволита усмивка Валери. — Няма да е зле да затоплиш малко от онзи прословут сос за спагети и да му го

занесеш по-късно. Нали знаеш какво казват хората за любовта на мъжа?

— Странно, и татко предложи същото. Какво печелиш ти от това?

— Ами — призна Валери е престорена срамежливост, — няма да се чувствам виновна, ако те помоля да занеса малко на Колби, когато отивам при него. Ако опита твоя сос за спагети и случайно предположи — естествено няма да издавам нищо — че аз съм приготвила тази фантастична вечеря... — спря и си пое дълбоко дъх — ... ще бъде поразен от идеята да се ожени за такава виртуозна домакиня. После ще прегледаме заедно списъка за сватбата, без да се налага да го отлагаме за трети път.

— В твоята лудост, уважаема Валери Блумфийлд, се забелязва определена методичност.

— Естествено. Колби не знае, че не мога да правя разлика между пържено и печено, обаче не искам да го разочаровам от самото начало. Той предложи да сготвя нещо за вечеря днес и... Разбираш ме, нали?

— Много добре те разбирам. С удоволствие ще отсипя от соса.

— Ще се повъртя из кухнята с тайната надежда да прикача поне малко от аромата на ястието.

— Да ти дам рецептата за по-сигурно, а?

— Идеята е добра, но щом имам проблеми дори с микровълновата фурна, каква ли картинка ще представлявам като застана пред печката? Говоря за тези печки, които имат котлони и истинска фурна.

Стефи се изкикоти. Наистина нямаше нищо против да помогне на сестра си да приготви вечеря за Колби, но не беше убедена в целесъобразността на идеята да отнесе порция на Чарлз.

Час по-късно Валери и Нора обаче упорито държаха на своето.

— Чарлз никога не е имал възможност да опита твоите ястия — припомни й Нора. — Той се отби и ти му предложи вечеря. Тогава отказа, защото бил вечерял. Спомняш ли си?

— Ти откъде знаеш? — Стефи бе изненадана. Като че ли всички бяха длъжни да са в течение на взаимоотношенията й с Чарлз!

— Татко ми каза.

Техният скъп баща — сватовникът на семейството! Трябваше сама да се досети.

— Няма да те заболи, Стефи. Ако искаш, можем да тръгнем заедно с колата — предложи Валери. — Ще дойда с теб до дома на Чарлз, за да оставим яденето.

Стефи не можеше да се реши. Валери и Нора продължиха да я увещават колко романтично било предложението. Явно и двете бяха на мнение, че Чарлз държи на сестра им. Стефани се озова в задънена улица и недоумяваше как да се справи с положението. Трябваше да намери някакъв изход! Всъщност предпочиташе изобщо да не мисли за връзката с Чарлз. И все пак... Сестрите ѝ бяха толкова сигурни в успеха на начинанието, че накрая Стефи прие. Ще отнесе порция спагети в дома на Томазели, пък каквото ще да става.

В десет и половина същата вечер тя се беше изтегнала в леглото и четеше един нов криминален роман. Прозорецът на спалнята ѝ бе отворен. Навън вятърът играеше с клоните на дърветата в градината. Къщата бе утихнала. Баща ѝ си бе легнал преди час, а сестрите ѝ бяха излезли. Телефонът звънна и Стефи вдигна слушалката веднага, за да не събуди баща ѝ.

— Как ти хрумна подобна идея? — попита Чарлз с нотка на задоволство в гласа. — Прибрах се вкъщи прегладнял и капнал от умора. Точно си мислех, че трябва да спретна набързо нещо за вечеря в микровълновата печка, когато усетих божествения аромат на чесън и босилек. Тръгнах по миризмата и намерих бележката на масата.

— Благодарни на Валери и Нора. Идеята беше изцяло тяхна.

— Не съм опитвал подобни спагети, откакто почина баба ми. Бях забравил вкуса на домашно приготвения сос.

Стефи се почувства поласкана от комплимента.

— Радвам се, че ти е харесал.

— Харесал!? И още как! Имах чувството, че се връщам назад в детството към прекараните с баба вечери. Тя готвеше фантастично, обаче ти не ѝ отстъпваш.

Стефи се отпусна върху натрупаните възглавници и затвори очи, за да се наслади на изживяването.

— Бутилката вино и малката франзела бяха чудесно допълнение — добави той със задоволство, макар че в гласа му се усещаше и умора.

— Радвам се — повтори тя. Врълетяха я безброй непознати емоции.

— Ако не живееше толкова далеч от мен — продължи той, — веднага щях да дойда до вас и да ти благодаря.

— И аз бих искала да не живея толкова далеч...

— Та като подхванахме с желанията, бих си пожелал още няколко неща...

— Имаш право на три желания. — Гласът ѝ беше дрезгав.

Чарлз леко се засмя.

— Само три? Ами какво ще стане, ако имам четири желания?

— Не знам със сигурност, но си спомням, че някъде четох за един красив млад вестникар, който бил превърнат в жаба, защото прекалил с желанията.

— Колко желания ми останаха?

— Две.

— Добре, ще избирам внимателно. Бих искал сега да сме заедно в конюшната...

— Пропиляваш едно от желанията си заради конюшната?

— Точно така. Изглежда всеки път, когато отида там, ти се озоваваш в прегръдките ми. Всъщност възнамерявам скоро да посетя отново конете на баща ти.

— Това може лесно да се уреди. Вихър и Принцеса ще бъдат на седмото небе.

— Радвам се да го чуя — промърмори той.

Стефи си представяше как се е излегнал удобно на дивана и как разговаря с нея с чаша вино в ръка.

— Предупреждавам те, че ти остана само още едно желание, Чарли!

— Дай ми малко време, искам добре да го обмисля. Изпих две чаши вино и ако не си усетила, вече съм леко на градус. Питието си казва думата.

— Усетих — усмихна се тя.

— Знаеш ли какво ми се иска?

— Ти ще кажеш.

— С последното си желание бих искал да залича миналото.

Стефи веднага схвана, че той имаше предвид срещите им преди три години.

— Това желание е лесно — каза и макар той да не виждаше, вдигна три пръста. — Е, желанията станаха три. А миналото е

забравено и повече няма да се обръщаме към него.

— Ъ-ъ, мисля, че допуснах грешка.

— Каква грешка?

— Не можем просто да го отхвърлим с лека ръка.

— Защо не? — Опита се да го изрече небрежно. — Това е едно от желанията ти, а от мен зависи дали ще го изпълня и ето, че го изпълнявам.

— Не искам миналото да бъде напълно заличено. Хайде да поговорим за него, Стефи, и да приключим с това веднъж завинаги.

— Съжалявам, но то се изпари, изчезна. Нямам никаква представа за какво говориш. — Умишлено понижи глас с умолителна нотка. Не искаше да разваля хубавия момент.

Възцари се мълчание.

— Имаш право, това не е разговор за телефона. Още повече, сега аз съм пийнал, а ти си толкова далеч от мен.

— Уморен си.

— Странно — каза Чарлз с явно удоволствие в гласа. — Едва се държа на крака от изтощение. И в същото време се чувствам така окрилен, че искам да те вдигна на ръце и да те завъртя.

— Никога не бе споменавал, че ще купуваш вестника — насочи в друга посока мислите му Стефи.

Нямаше намерение да го укорява. Той бе успял да запази тайната не само от нея, но и от повечето хора в града. Когато Стефи съобщи новината на баща си, той остана приятно изненадан.

— Не можех да ти кажа, Стефи — каза Чарлз. — Повярвай ми, изгарях от желание да споделя с теб. Понякога в преговорите има уловки. Беше ми забранено да споменавам каквото и да било до момента на постигане на споразумение с издателство „Далтон“ и до окончателното уреждане на финансовите въпроси.

Стефи се сгуши във възглавниците.

— Толкова много неща се случиха изведнъж. Първо сърдечният удар на татко, сега пък Валери ще се жени... О, Чарлз, ако можеше да я видиш! Смятах, че нищо не е в състояние да развълнува сестра ми, но явно съм грешила. Тя се влюби безумно и коренно се промени. Бях с нея в понеделник, когато пробваше булчински рокли. Моята по-голяма, практична, уравновесена сестра стоеше пред огледалото и сълзите се стичаха по страните ѝ!

— Плачеше ли?

При спомена за случилото се Стефи се усмихна.

— Да, но това бяха сълзи на радост. Не бе хранила никакви илюзии, че Колби може толкова силно да я обича и да преодолее бариерите помежду им. И двамата са съвсем различни. В това се състоеше целия проблем. Явно никой от тях не осъзнава, дори и сега, че именно различията в характерите ги сблизиха толкова много.

— Ние също сме различни.

— Знам, но... — Тя се умълча.

— Харесваш ми, Стефани! И то много...

Само допреди минута, тя говореше как любовта е накарала Валери да се разплаче от щастие. Сега по бузите на самата Стефани се стичаха сълзи...

— Нищо ли няма да кажеш?

— Не — прошепна тя с разтреперан глас.

— Стефани? Какво има? Да не би да плачеш?

— Това е най-безпочвената лъжа, която някога съм чувала! — опита да се пошегува Стефи и изтри очите си с ръка.

— По дяволите, как искам да съм при теб!

— Съжалявам, Чарлз — изрече през сълзи и смях тя, — желанията ти вече свършиха...

ОСМА ГЛАВА

— Искаш ли още вино? — Чарлз посегна към бутилката бяло бургундско, което се изстудяваше в сребърна поставка.

— Не, благодаря. — Стефани се усмихна мило.

Вечерята беше прекрасна. Отлично приготвена камбана и морски скариди. И най-вече неотразимото присъствие на Чарлз.

— Искаш ли десерт?

— Не мога повече! — Тя бавно поклати глава с ръце на стомаха.

— Аз също. — Облегна се на стола и се загледа през прозореца към Колумбийската река.

Тя течеше през една от най-живописните части на Орегон. Стефи винаги бе обичала да гледа как величествената река се вие през коридора от скали.

— Отдавна чакам тази вечер — обърна се към нея Чарлз.

— Аз също.

Досега само бе мечтала да бъде заедно с него като негова равностойна, зряла, обичана жена.

— Никога не съм те виждал толкова красива.

Стефани се изчерви. Бе подбрала тоалета с вкус — лека италианска плетена рокля в бледо тюркоазен цвят. Малки изкуствени диаманти бяха разпръснати по раменете и се спускаха към деколтето. Валери бе отстъпила на Стефи седефената огърлица и обиците си, а Нора я напръска с най-скъпия си парфюм.

Явно сестрите и баща ѝ бяха заложили много на тази вечер. Без съмнение, цялото семейство очакваше да се случи някакво чудо. Самата тя просто се радваше, че прекарва вечерта с любимия мъж.

— И ти изглеждаш чудесно, Чарлз.

Не бе просто връщане комплимент, а реален факт. Беше облечен в двуреден черен костюм с копринена вратовръзка с преливащи се цветове на фона на светлосиня риза.

— Тогава сме много представителна двойка тази вечер. — Чарлз държеше чашата с вино и леко я разклащаше.

— Сигурно — съгласи се Стефи.

Той допи остатъка от виното и остави настрана чашата.

— Ти бе достатъчно щедра да ми предоставиш три желания онази вечер, помниш ли?

Как можеше да забрави? С трепет си мислеше за техния среднощен телефонен разговор и се потапяше в сгряващата топлина на спомена.

— Един почтен джентълмен като мен, толкова талантлив и красив, както самата ти изтъкна, се чувства задължен да върне жеста. Вие, скъпа лейди, също имате право на три желания.

— Каквото си поискам?

— В границите на разумното, разбира се. Съгласен съм да те закарам тази вечер до водопада Мултнома, за да го видиш на лунна светлина. Обаче ако решиш да поискаш мир на земята, може и да ме поставиш в затруднено положение.

— Да видим водопада на лунна светлина ли? — повтори тя.

— Надявах се да пожелаеш тъкмо това.

Тя премигна учудено от начина, по който Чарлз успя да превърне въпроса ѝ в неизказано желание.

— Чарлз, ти си много романтичен!

— Не се впечатлявай толкова.

— Но аз наистина съм впечатлена. Никога не бих предположила...

За нейна изненада той се намръщи.

— Така е, защото още не сме разговаряли за това, което се случи преди три...

— Не тази вечер — прекъсна го тя и постави пръст пред устните си. — Приеми го като едно от моите желания. Нека не говорим на неприятни теми.

Той се намръщи още повече.

— Според мен се налага. Има много неща, за които...

— Сега е твой ред да изпълняваш моите три желания — припомни му със сериозен вид.

Той кимна. Явно не беше очарован.

— Имаш право, не отричам. Щом си решила да прахосаш едно от твоите желания, далеч съм от мисълта да те спирам.

— Вечерта е прекалено хубава, за да се ровим в миналото, особено когато то е свързано с неприятни спомени. Нека просто се опитаме да гледаме напред...

— Добре. — Обърна се и благодари на сервитьора за двете чаши горещо кафе, които бяха сервирани на масата.

— Ще гледаме само напред. Помни, че ти остава едно желание.

— Трябва ли да го изрека веднага? — Стефи се поколеба.

— Не, но в полунощ желанията ще изгорят.

— Караш ме да се чувствам като Пепеляшка — засмя се тя.

— Може би защото искам да бъда твоят принц.

В тъмните му очи се четеше дързост. Стефи сведе поглед от страх да не издаде силата на завладялата сърцето ѝ любов.

— Изплаших ли те с приказките ми за принца? — попита той след миг.

— Не. Мислех, че аз съм те изплашила, като споменах за Пепеляшка.

— Ни най-малко — засмя се той.

Изпиха кафето в мълчание, за да не би думите да развалят приятната атмосфера. Чарлз плати сметката и се отправиха към водопада Мултнома. Вземаше завоите с лекота. Стефи бе ходила няколко пъти до водопада и винаги се боеше да пътува с кола дотам. Но Чарлз преодоляваше острите завои плавно и леко, така че тя се отпусна.

— Обичам това място. — Чарлз паркира колата срещу пътя откъм водопада. Беше делничен ден и паркингът пустееше. Силуетите на грамадните величествени скали до водопадите изпъкваха на фона на небето. Гористите склонове вече тънеха в мрак, когато Стефи и Чарлз бавно се заизкачваха по криволичещата пътека към мястото, откъдето се откриваше гледката към водната стихия. Мултнома беше най-високият водопад в Орегон. Водната струя се спускаше към площадка, където се образуваше огромен водовъртеж, а после падаше от височина сто и осемдесет метра надолу и се вливаше в реката.

Шумът от водопада изпълваше мрака с тайнственост. Когато стигнаха до тесния мост, Чарлз хвана Стефи под ръка. Пред тях се разкри великолепната гледка. Грохотът на водопада отекна в душите им. Беше студено и над разпенената повърхност на водата бушуваше силен вятър. Стефи потръпна. Добре, че беше взела една лека наметка.

— Ако изчакаме малко, ще видим отражението на луната. — Чарлз застана зад Стефи и я прегърна през кръста.

Тя затвори очи от наслада. Бе завладяна от усещането за сигурност в обятията на Чарлз.

— Мечтал съм да те прегръщам така — прошепна той. — Да те притисна до себе си и да се опивам от присъствието ти...

Стефи остана безмълвна. Думите бяха заседнали в гърлото ѝ. Преглътна и пое дълбоко дъх с надежда, че това ще помогне. Толкова думи имаше неизказани, толкова неща — несподелени!

— Не искам повече да се разделям с теб! — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Не го разбираше. Преди три години Чарлз бе станал причината тя да замине в Италия. Бе направил всичко, за да я отдалечи от себе си. Без да се откъсва от обятията му, Стефи се обърна с лице към него и помилва страните му. Чарлз се усмихна, хвана ръцете ѝ и нежно целуна дланите.

— Знаеш ли, много неща не успях да ти кажа преди три години... — започна той.

— Имам още едно желание — прекъсна го тя. — И то е да ме целунеш. Сега!

Бяха се целували и преди. Ала величествената природа разпали страстта им като никога досега. Устните им се впиха в чувствена целувка. Сякаш водната стихия плавно ги унасяше и разкрепостяваше порива на желанието им. Стефи бе искала това, беше се стремилa към този миг с цялото си същество, а сега се почувства объркана. Чарлз я бе прогонил от живота си, бе се присмял на обяснението ѝ в любов, бе я унизил... А сега се оказваше, че нито е искал, нито някога ще поиска тя да замине надалеч. Стефи се обърка напълно. С цялото си сърце копнееше да се потопи в бездната на неговите целувки, но съмнението я разяждаше. Дали просто я желае, или и в него пламва искрата на любовта? Целувката му заличи всички мисли от съзнанието ѝ. Радостно усещане замести страха и съмнението.

— Някой идва — прошепна Чарлз, задържа я още миг в прегръдките си и нежно докосна с устни челото ѝ. После леко се отдръпна...

Късно вечерта тя безшумно се промъкна в къщата. Под вратата на кабинета се процеждаше светлина и Стефи реши да се отбие при баща си.

— Татко?

Беше се разположил в кожения люлеещ се стол близо до камината, завит с вълненото одеяло на майка ѝ. Главата му беше леко наклонена встрани, а устните — полуразтворени.

Бе продумала, преди да осъзнае, че Дейвид е заспал. Вече излизаше на пръсти от стаята, когато той се размърда.

— Стефи?

— Извинявай, не исках да те будя — тихо каза тя.

— Добре направи. Чаках те. — Прокара пръсти през косата си.
— Как мина вечерята с Чарлз?

Стефи се отпусна на кушетката. Погледът ѝ беше замечтан.

— Чудесно.

— Чарлз поиска ли ти нещо?

— Да ми поиска нещо ли? — повтори небрежно. — Какво би могъл да иска от мен?

— Много неща — намръщи се Дейвид Блумфийлд. — Надявах се да спомене нещо за сватба. За вашата сватба.

— О, това ли било? — Засмя се безучастно. Ако не бе прекарала такава чудесна вечер, подобна привързаност сигурно би я подразнила. Но беше прекалено щастлива и не възрази.

— Искаш да кажеш, че вече ти е направил предложение? Какво му отговори? Не ме дръж в напрежение, Принцесо!

Стефи разпери пръсти и започна да изучава гладкия, плавно нанесен, лак по ноктите си.

— Казах, че ще обсъдим въпроса в неделя — въздъхна тя.

— В неделя? Ще мъчиш хубавото момче чак до неделя?

Тя кимна.

— Покани ме на езда и аз предложих неделята като възможен ден. За това ме питаше, нали?

— Не — последва разочарованият отговор на баща ѝ. — И не се прави на разсеяна. Очаквах, че той ще поиска ръката ти.

— Е, той не го направи, а дори и да беше...

— Е? — Пак се намръщи. — Слушай сега, Стефани, и ти си проклета като майка си в това отношение. Не ме залъгвай напразно, от

години си влюбена в Чарлз. Ако е поискал ръката ти...

— Но той не я поиска и доколкото виждам, няма никакво намерение да го стори.

— Не съм съгласен.

— Мисли каквото искаш, татко, обаче не забравяй, че става дума за моя живот и няма да ти позволя да се месиш в него! Недей да забравяш, че и Чарлз не обича да му се бъркат.

— Не е поискал ръката ти... — замърмори под носа си Дейвид.
— И според теб изобщо не възнамерява да го стори, така ли?

— Доколкото ми е известно, нещата стоят точно така.

На лицето му се изписа явно възмущение.

— Тогава най-добре да поговоря с този младеж. Няма да му позволя да нарани чувствата ти!

— Татко! — Едва се сдържа да не се присмее на старомодния му начин на мислене. Сигурно и Чарлз би се разсмял, ако Дейвид го помолеше да не си играе с чувствата й.

— Напълно съм сериозен, Стефани. Няма да позволя на Чарлз да те нарани отново! — за втори път настоя Дейвид.

— Ще ме нарани, ако му позволя, а това няма да стане.

— Въпреки всичко, по-добре да си поговоря с него, Принцесо.

Тя запази привидно спокойствие, но вътрешно се бунтуваше неудържимо.

— С никого няма да говориш!

— Явно Чарлз Томазели изобщо не си знае интересите...

— Татко! Вече обсъдихме въпроса, спомняш ли си? — От доброто й настроение не бе останала и следа. — Сега те моля да ми обещаеш, че няма се месиш в отношенията ми с Чарлз! — Баща й обаче упорито мълчеше. — Ужас ме обхваща само като си помисля, че ще повдигнеш въпроса за женитба пред него!

— Но, Принцесо...

— Имам ти доверие, татко. Лека нощ.

Стана, целуна го по челото и тръгна към спалнята си.

— Искрено ти благодаря, че ме откарваш до летището — каза Валери, когато в събота рано следобед излизаха от града. Самолетът на сестра й отлиташе по разписание в пет, така че имаха достатъчно

време да стигнат спокойно до Портланд. Валери отиваше на среща с Роуди Касиди да го уведоми за сватбата си и да го помоли да уреди преместването ѝ.

— Удоволствието е изцяло мое — увери я Стефи.

Валери бе задвижила подготовката за сватбата и можеше да си позволи да отиде до Хюстън. Освен разговора с Касиди, ѝ предстоеше да уреди и няколко други въпроса. Трябваше да събере вещите си и да обяви мебелите и обзавеждането на апартамента за продан на търг.

— Колби изяви желание да дойде с мен, но програмата му е претоварена — обясни Валери с тъга. — Явно и на двама ни ще се наложи да се приспособяваме.

— Към претоварените програми ли?

Валери кимна.

— Ще се наложи да говоря за това с Роуди.

— Мислиш ли, че ще се съгласи да оглавиш клона на ЧИПС на Западния бряг?

— Трудно ми е да отговоря... Едва ли ще бъде очарован от желанието ми да напусна Хюстън, обаче нямам друг избор. — За първи път сестра ѝ не говореше убедително. — Човек трудно може да предвиди действията на Роуди. Възможно е искрено да се зарадва за мен и Колби. Може и да се разгневи, че вземам продължителна отпуска за подготовка на сватбата. Той още не знае цялата истина защо не се върнах в уречения ден.

— Защо не си му казала? — Стефи откъсна поглед от пътя и настоятелно стрелна с очи сестра си в очакване на отговор.

— Знам, че беше редно да го известя, но според мен това не е разговор за телефон. Освен това се опасявам, че Роуди вероятно... Той бе проявил интерес към мен. По едно време дори си помислих, че и аз проявявам интерес към него! Господи, та аз не знаех нищо за любовта, преди да срещна Колби. Не искам да обидя чувствата на Касиди, ала не мога да му дам никаква надежда.

— Искаш ли да дойда с теб?

— О, не. Роуди е галантен джентълмен, нищо че има вид на безцеремонен човек.

— Знае ли Колби за чувствата на Касиди към теб?

— Предполагам, че се досеща. Никога не сме обсъждали каквото и да било, свързано с Касиди, а и не е нужно. Честно казано, Колби

скоро би забравил за него.

— Не е ли по-добре да си отвори очите на четири?

— Не му казвай нищо! — разпали се сестра ѝ. — Отношенията ни с Роуди са наша грижа.

— Да не би Колби да е ревнив? — Спомни си деня, в който видя Чарлз, застанал до Уенди. До този момент Стефи не бе предполагала, че е ревнива. Само при спомена за изпълнените с обожание очи на очарователната блондинка кръвта ѝ кипна.

— Не знам дали е ревнив. Знам само как бих се почувствала аз на негово място. — Валери се замисли, преди да продължи. — Преди решението ни да се оженим Колби излизаше с една медицинска сестра. Мисля, че е приятелка на Нора. Явно се бяха срещали известно време. Всички очакваха да обявят годеж. Нора нямаше такова предчувствие, но това е друг въпрос.

— Кълна се, Нора има шесто чувство за тези неща.

— И аз мисля така — кимна Валери. — Но първоначално и двамата с Колби смятахме, че бракът ни е напълно немислим, въпреки взаимните ни симпатии. Затова той ме помоли да побързам със заминаването си, защото моят престой правел нещата твърде болезнени.

— Не може да бъде! — Стефи се ядоса. — Добре, че не съм била наблизо.

— По онова време вероятно е мислел така — засмя се Валери, — защото аз много усложних връзката ни.

Опърничавостта е отличителна черта и на трите сестри от семейство Блумфийлд, печално помисли Стефи.

— След въпросния разговор Колби започна да се среща с Шери. Бяха излизали заедно четири-пет вечери. Не знаех това. По-скоро го чувствах. Не бях ни най-малко изненадана, когато научих. Горката Нора! Тя се вживя в цялата история много повече от мен.

— Ти изпита ли ревност?

— Отначало бях толкова заслепена от ревност, че ми се искаше да издера очите на тази Шери. Представях си как преследвам Колби до дупка и как го карам да страда.

— Трябваше да се обърнеш към мен за помощ. Щях да ти помогна с удоволствие.

— Това се казва истинска сестра! — Валери потупа Стефи по рамото. — Обаче това бе първата ми реакция. По-интересното е, че ревността ми не продължи дълго. Размислих и осъзнах колко е егоистично това от моя страна. Ако обичаш истински, би следвало да се радваш на щастието на любимия човек. Ако Колби се оженеше за Шери Уотърман, значи така ни било писано...

— С други думи, била си съгласна да се откажеш от него?

— Да. И това щеше да бъде повратен момент в моя живот. Не ме разбирай погрешно, болката бе непоносима. Спомняш ли си деня, в който трябваше да отлетя за Хюстън?

— Разбира се!

— Щом си стегнах багажа, трябваше да положа неимоверно много усилия да се овладеея. Мислех, че ще избухна в сълзи още на стълбите пред къщата.

— Знаех колко си разстроена...

— Естествено, Колби трябваше да реши да се отбие на посещение точно тогава. Нюхът на този човек при избора на най-подходящия момент може да се окаже сериозен проблем за в бъдеще. — Валери поклати глава с престорен гняв.

Стефи се засмя. Дай една седмица на Валери и само гледай как ще промени живота на Колби изцяло!

— Все пак намерих сили да се овладеея. Спомням си как седнах в колата и — странно, но изпитах чувство на облекчение. Не знам дали изобщо мога да го обясня. Бях осенена от някакво благородство. Не се смей, Стефи, говоря напълно сериозно. Не бях престанала да обичам Колби. Дори осъзнавах, че го обичам още по-силно. Вижте ме как доброволно напускам единствения мъж, когото съм обичала истински!

— Как ми се искаше тогава да удуша Колби! А на теб?

— Не, бях доволна. Напусках го и в същото време му предоставях възможност да намери сам своето щастие. Това ме караше да се чувствам някак извисена.

Стефи си спомни колко бе ядосана на Колби в момента на сбогуване пред входната врата.

— Не знам дали ще бъда способна на такова благородство по отношение на Чарлз.

— Как стоят нещата между вас?

— Не знам... — Стефи не лъжеше. — Прекарахме чудесна вечер в четвъртък, после отидохме до водопада Мултнома да му се полюбуваме на лунна светлина.

— Звучи романтично.

— Наистина беше романтично. Вървахме чак до тесния мост и си говорихме.

— Не се и съмнявам! — разсмя се Валери.

— Наистина си говорихме! Но повече се целувахме.

Чарлз бе настоявал да обсъдят заедно миналото. Призляваше ѝ само при мисълта, че болката от миналото ще се върне. Повече се притесняваше обаче от своето нелепо държане. Превъплъщението ѝ в омайна съблазнителка в банята му преди три години бе крайно унизително. Един ден можеха и да се върнат към миналото, но не сега. Още бе твърде рано.

— Татко явно смята, че вие двамата ще се ожените.

Разговорът заприлича на всички онези препирни с баща ѝ от последните две седмици.

— Нали знаеш какво става, когато му пуснат някоя муха? Наложил се да го накарам да обещае, че няма да спомене нито дума за женитба пред Чарлз.

— Сериозно ли вярваш, че ще те послуша? — любопитства Валери.

— Дано!

Валери намръщено се загледа през прозореца на колата. Стефи здраво хвана волана и хвърли поглед наоколо. Диви рододендрони цъфтяха покрай шосето и яркорозовият им цвят изпъкваше на фона на зеленината.

— Притеснявам се за татко, Стефи.

— Защо? — Не успя да прикрие изненадата в гласа си. — Състоянието му се подобрява с всеки изминат ден. Но не може да се възстанови изведнъж, като по заповед на Щуката. Самата ти неведнъж си го казвала.

— Добре, ще се изразя по друг начин. Притеснявам се за теб.

— За мен ли? И за какво?

Що се отнасяше до Стефи, едва ли някога се бе чувствала по-добре. Беше кандидатствала да се включи в програмата за докторска степен и планирала скоро да се захване с дисертацията. Плановете за

кариера щяха да почакаат засега. А що се отнасяше до Чарлз... Ами, нещата бяха потръгнали добре. Вярно, че съществуваха много неизвестни, но времето щеше да покаже.

— Татко прекалено се възгордя от успеха — напомни Валери. — Явно е на мнение, че след като нещата между мен и Колби се уредиха, сега идва вашият ред с Чарлз. Точно така е било в съня му.

— Знам. Вече неведнъж сме говорили по въпроса. През последните две седмици поне два пъти на ден ми дотягаше с неговите приказки, че ще се омъжа за Чарлз до края на лятото. Аз вече само се усмихвам, кимам и го оставям да си мисли каквото иска.

— Не се ли засягаш?

— На път съм да полудея.

Вероятно защото неистово желаете да повярва в думите му.

— Не се ли притесняваш, че татко може да не се стърпи и да реши да поговори с Чарлз?

— Не — последва моменталния отговор на Стефи. — С татко се разбрахме по въпроса. Нищо няма да казва на Чарлз.

— Де да имах твоята увереност!

През останалата част от пътуването Стефи караше бързо и ставаше все по-загрижена...

Още щом Валери се качи на борда на самолета, Стефи потегли обратно към Орчард Вали. С всяка измината минута желанието ѝ да се прибере по-скоро у дома се увеличаваше. Валери както винаги бе посяла семената на съмнението и бе отлетяла. Сега Стефи трябваше да мисли за покълналите бурени!

Изпита истинско облекчение, когато зави по алеята към къщи. Всичко си беше наред, страховете ѝ бяха малки пращинки в безкрайната пустиня. Нямаше никакви проблеми. Баща ѝ седеше пред портата, както всяка друга вечер. Видя я, усмихна се и махна с ръка.

— Здравей, татко! — Тя излезе от колата. — Как мина денят?

— Прекарах чудесен следобед. Всеки ден за мен е прекрасен, нали животът ми вече придоби смисъл, преди да съм забравил, Чарлз намина да те види. Може би пак е имал работа наоколо. — Очите му радостно искряха. — Сигурно чака да му се обадиш.

Стефи застина на място. Отново я загложди съмнение.

— Не си споменавал нищо пред него за това, което говорихме, нали, татко?

— Принцесо, не съм споменал нищо, което би те разстроило.

— Сигурен ли си?

— Както съм сигурен, че седя тук.

Обнадеждена от думите на баща си, Стефи влезе в къщата. В кухнята Нора месеше тесто за хляб върху набрашнения тезгях.

— Случайно да си виждала Чарлз? — попита в движение. Отвори хладилника и извади кутийка студена кока-кола.

— По едно време се отби и поседя малко при татко. Не е стоял повече от петнайсетина минути.

— Ще му звънна по телефона. — Отпи голяма глътка от прохладната напитка.

Стефи се прибра в стаята си, седна на леглото и вдигна слушалката на телефона. Явно Чарлз очакваше обаждането ѝ, защото се обади веднага.

— Здравей, Чарлз. Татко каза, че днес си наминал.

— Да, наминах. — Гласът му беше студен и Стефи примря от страх.

— Всичко ли е наред?

— Не съвсем. Може да се каже, че съм разочарован. Мислех, че си се променила, Стефи, че си пораснала и си престанала с наивните номера. Но съм сгрешил, нали?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Татко! — Стефи с мъка сдържаше гнева и отчаянието в гласа си. Втурна се към портата със стиснати юмруци. — Ти ми беше обещал... Какво точно си казал на Чарлз?

— Уверявам те, нищо драстично. Има ли значение? — Дейвид я погледна озадачено.

— Да, има значение! Трябва да знам! — Положи неимоверни усилия да запази присъствие на духа, да не се развика и да не потърси сметка на баща си.

— Изглеждаш разстроена, Принцесо.

— Разстроена съм и много добре знаеш защо! Просто ми кажи какво си наговорил на Чарлз?

— Седни малко при мен.

Стефи се подчини и седна на горното стъпало до стола на баща си.

— Чарлз се е отбил тук днес следобед, нали така?

— Да, побъбрихме си. Той опита да ми внуши, че е дошъл да види мен, обаче съвсем скоро се убедих в обратното. — Усмивката на баща ѝ издаваше всичко.

— Вероятно аз бях обект на разговора ви, нали? — Насили се да не повиши тон.

— Говорихме за теб.

— Разбирам. — Тя стисна очи. — И до какъв извод стигнахте?

— Нека първо да чуеш какво каза Чарлз.

— Какво? — Сви ръце в юмруци, само и само да запази спокойствие.

— Ами, Чарлз се отби, както вече споменах, и се престори, че идва при мен, когато и на двамата ни беше пределно ясно, че иска да види теб. Известно време се правих на разсеян, а после направо го попитах какви са намеренията му към теб. Казах му, че според моите очаквания дъщеря ми трябваше отдавна вече да има годежен пръстен на ръката си.

— Татко! — Стефи скочи на крака. — Ти не оправда доверието ми! Вярвах, че ще удържиш на обещанието си и няма да говориш с Чарлз! А сега се отмяташ от думата си! Не си ли даваш сметка какво си направил?

— Направих го от обич към теб, Принцесо. — Лицето му посърна от огорчение.

— О, татко, ако знаеш само колко усложни всичко!

— Не искаш ли да узнаеш какво отговори той? — Дяволита усмивка отново грейна на лицето му. — Искаш, нали? Седни пак и ще ти кажа.

— Добре, добре. — Разтреперана, тя се отпусна на стъпалото.

— Чарлз се изненада от въпроса. Явно нямаше намерение да отговаря. Честно казано, Принцесо, не остана много очарован.

— Не вярвам да ти е дал отговор.

— Разбира се, че даде отговор. При това много уместен. Заяви, че ако въпросът за сватбата бъде повдигнат, то следва да го разрешите вие двамата помежду си, без намесата на трети човек.

— Изобщо не трябваше да споменаваш за никакви сватби!

— Виж, Принцесо, така или иначе Чарлз щеше да постави въпроса. Освен това не изпитвам желание да бъдеш подведена или наранена от него.

— Татко, ти издигна такава преграда между мен и...

— Остави ме да довърша, защото това не е всичко — прекъсна я той.

— Тогава продължавай! — Стисна зъби.

— Опитвам се да намеря подходящите думи, за да не те нервирам повече. Разказах на Чарлз нещо, което ти не би желала.

— Разказал си му за съня? — прошепна Стефи. — Нали ме увери, че не си му наговорил неща, които искам да се запазят в тайна! На всичко отгоре, обеща да не засягаш въпроса за сватбата!

— Грещиш, Принцесо, никога не съм давал подобно обещание. Уважих мнението ти, ала нищо не съм заявявал на глас. Престани с твоите притеснения. Чарлз не знае нищо за моя разговор с майка ти и за трите разкошни дечица, които ще ви се родят.

— Какво отговори Чарлз? Не — бързо се поправи, — първо повтори какво точно му каза ти.

— Ами, както ти е известно, ние си бърбихме...

— Мини направо към разговора ви за сватбата.

— Добре. Само знай, че не съм му разказвал съня си. Не защото ти не беше съгласна, а защото едва ли щеше да ми повярва. Вие трите се отнесохте с недоверие, какво остава за един външен за семейството човек?

— На Колби си разказал!

— Разбира се. Като мой лекар той имаше право да знае.

— Чудесно. С други думи, изръсил си, че очакваш Чарлз да се ожени за мен, защото не си искал да нарани чувствата ми?

Думите увиснаха нелепо във въздуха. Каква горчива ирония! Ето защо Чарлз се държа хладно с нея.

— Не точно. Искях да узная намеренията му. Той отвърна, че въпросът засяга само вас двамата. Вече ти го казах.

— Добре. — Стефи почувства облекчение. — Това ли е всичко?

— Не съвсем.

— Какво още има?

— Казах, че очакваш предложение за женитба, а аз също.

Стефи стисна зъби, за да не си излее гласно гнева си. Това вече надминаваше всичките ѝ опасения. Оклюма се, съсипана от отчаяние. По-добре Дейвид да беше разказал съня си! Така Чарлз изобщо нямаше да се усъмни в нея. А сега премълчаните подробности усложняваха положението неимоверно.

Гласът на Чарлз бе прозвучал сърдито по телефона. Беше отказал да се разпростира нашироко и бе изразил неведнъж своето „разочарование“. Явно вярваше, че тя е подтикнала баща си да постави ребром въпроса за женитбата. Налагаше се убедително да изложи истината пред Чарлз.

— Къде отиваш? — попита я баща ѝ, когато пет минути след разговора им тя се появи с пуловер и чанта.

— Да говоря с Чарлз и да му обясня нещата. Ако мога!

— Добре. — Дейвид се усмихна доволен. — Момчето се нуждае от малко насърчение. Почакай и ще се убедиш сама. Като се върнеш, ще ми благодариш, че съм взел инициативата в свои ръце. Трябва да се отдаде заслуженото на жената, която уреди всичко.

Стефи се чувстваше изцедена. Не можеше да се сърди на баща си. Човекът бе подхванал темата с най-добри подбуди и намерения.

Той нямаше как да надникне в миналото и да узнае какви номера беше правила на журналиста. Затова и не проумяваше гнева на Чарлз.

— Ще те изчакам да се върнеш, за да празнуваме заедно.

Стефи вяло се усмихна. Едва ли щеше да има повод за празнуване!

На път за къщата на Чарлз тя опита да събере мислите си. Дано той не подходи към обяснението ѝ с предубеждение. Най-вече искаше да го увери, че не е придумвала баща си да поставя въпроса за женитба...

Чарлз я очакваше или поне имаше такъв вид. Едва бе звъннала, когато той отвори вратата.

— Здравей! — Стефи се стресна от мигновеното отваряне на вратата. — Сметнах, че ще бъде добре да седнем и да поговорим.

— Добре. — Той дори не се усмихна.

— Татко ми разказа, че е говорил с теб за... нашата женитба. — Думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Наистина спомена нещо такова — мрачно потвърди Чарлз.

Не я покани да седне и да се настани удобно. Както и да е, и без това не я свърташе на едно място. Разхождаше се напред-назад из хола. Въпреки топлото пролетно време ледени вълни обливаха тялото ѝ.

— Смяташ, че аз съм придумала татко да повдигне въпроса, нали?

— Да — открито призна той.

Докато тя се движеше безцелно, Чарлз стоеше безучастен на едно място и гледаше с безизразен поглед.

— Не съм молила татко за подобна услуга.

— Де да можех да ти повярвам!

— Какво ти пречи? Ако възнамеряваш да въвлечаш миналото във всеки наш спор и да ме наказваш за неща с тригодишна давност, тогава...

— Не говоря за времето преди три години, а за настоящето.

— Какво точно имаш предвид?

— Ще ти кажа, Стефи, станала си много по-потайна.

— В какъв смисъл?

— Първо, паркираш пред редакцията на вестника точно когато...

— И кога това?

— Миналата седмица. Говорех с Уенди и щом вдигнах поглед, видях как ни наблюдаваш втренчено от колата. Колко време си стояла там?

— Откъде да знам?

— Сега, като се замисля, осъзнавам какъв глупак съм бил. Шпионирала си ме от седмици, нали?

Идеята беше толкова абсурдна, че Стефи се засмя. Ако той беше убеден в думите си, нямаше никакъв смисъл да разговарят. При това положение връзката им бе обречена.

— Май нищо не ти убягва, а? — подметна саркастично тя. — Дни наред се спотайвам в града и наблюдавам с бинокъл всяка твоя стъпка. Учудвам се, че не ме разобличи по-рано.

— Намери сгоден случай да си изкълчиш крака онзи ден, нали? За да паднеш право в прегръдката ми!

— Избрах най-подходящия момент, не мислиш ли? — Не й беше изобщо до смях. — Прав си, успях да изпипам всичко до съвършенство.

— А след това вечерята, която ме чакаше вкъщи онази вечер... Спагети по италиански, приготвени по рецепта на баба ми.

— Учудваш се откъде имам рецептата ли?

— И всичко това води до един-единствен извод!

— И какъв е той? — попита Стефи. Беше засегната, но скръсти ръце и гордо вирна глава. Толкова много държеше на тази връзка! Бе свалила всички прегради и почти повярва в чувствата на Чарлз, защото го обичаше искрено. Осъзна колко се е лъгала.

— Ти пак играеш номера, госпожице.

— Пропусна лунната светлина през нощта, когато ходихме до водопада. Аз я поръчах наред с всичко останало. Трябва да призная, че ми костваше доста усилия, но нали съм си хитрана!

— Не е нужно да бъдеш саркастична.

— Не мисля така — отвърна предизвикателно.

Чарлз промърмори нещо под нос, но тя не го чу.

— Държа да подчертая, че разкри много бързо колко съм потайна и как ти въртя детски номера, как те преследвам и всичко останало.

— Нека си изясним отношенията веднъж зави...

— Те са си от ясни по-ясни — прекъсна го Стефи и махна с ръка. Знаеше, че се е разгорещила прекалено, но не можеше да спре. — Бях разкрита и всичко свършва дотук!

— Свършва дотук?

— Разбира се. Защо да се преструвам повече?

— За какво говориш?

— За отмъщение. Щеше да бъде фино изпитано, ако не бе успял да ме разкриеш на време.

— Какво възнамеряваш да направиш?

— Искаш да кажеш, че още не си се досетил и за това?

— Кажи ми, Стефани! — Гласът му бе студен и твърд като лед.

— Добре, щом толкова държиш да знаеш. Ако ти се беше обърнал към мен с предложение за женитба — прекъсна драматично, — щях да ти се присмея и да те отблъсна. Справедливо е, като си има предвид начинът, по който ме унижи. Веднъж се присмя над мен. Чарлз, а сега аз на свой ред щях да ти се присмея. Само че ти пръв разкри...

— Баща ти... — Лицето му се сгърчи от болка.

— Не се притеснявай, той изобщо не е в течение на тази част от моя план. Да го заставя да те засрами и да те подтикне да отправиш предложение за женитба криеше известни рискове, но не беше трудно да споделя с него колко се страхувам да не накърниш чувствата ми. — Тя въздъхна, дълбоко учудена, че Чарлз приема тези втели-некипели за чиста монета.

— Разбирам...

— Как да те надхитря, Чарлз? Какво да кажа? Няма смисъл повече да играя този театър.

— Най-добре си върви.

— Прав си. Сега поне знаеш колко боли да ти се присмеят!

Чарлз отиде до входната врата и я отвори. Стефи напусна дома му с твърди крачки.

— Е, може пак да се видим. Бъди спокоен, няма да те шпионирам повече.

Чарлз не отговори и Стефи разбра, че е прекарила — той бе отвратен от нея. Беше направо бесен! Дори не можа да я изгони от дома си навреме.

— Не би трябвало да обвиняваш едно момиче, че си е опитало късмета — сви тя рамене, като минаваше покрай него.

Вместо отговор Чарлз тръшна силно вратата след нея. Стефи трепереше толкова силно, че едва запали мотора. Въздухът бе заседнал в гърдите ѝ, изпита остра нужда да издиша. Подобно на Чарлз, никога досега не е била толкова ядосана. Дълбоко в съзнанието си усещаше, че не биваше да изкарва Чарлз от нерви с всички тези нелепи лъжи.

Най-странното и тъжно бе, че ѝ повярва. Според него всичко си пасваше идеално. След време Стефи можеше и да съжали за избухването си. В момента обаче бе напълно заслепена от гнева и не я бе грижа.

— Е? — погледна я баща ѝ с нетърпение и очакване, когато час по-късно тя влезе в къщата. — Ще търсите ли годечни пръстени идните дни?

— Не точно — отвърна Стефи на влизане в кабинета.

Баща ѝ я чакаше, както бе обещал. Седеше в любимия си стол и четеше.

— Говорихте за женитбата, нали?

— Не съвсем. Ние, въ, решихме да отложим това за по-късно.

— Ти не се възпротиви, нали?

— Не съвсем.

Стефи не знаеше до колко може да се довери на баща си. Ако той разбере за настъпилия разрыв между нея и Чарлз, щеше да се почувства задължен да закърпи положението.

— Ще се видиш ли с него скоро? — Дейвид остави настрана очилата за четене и я загледа настойчиво.

Напълно възможно, нали и двамата живееха в Орчард Вали? По тази причина отиде да учи в Европа преди три години!

— Естествено, ще се виждаме.

— Добре — успокои се баща ѝ.

— Мисля да се кача в стаята си и да почета. Лека нощ, татко.

— Лека да е, Принцесо.

Стефи срещна Нора на стълбите. Сестра ѝ само я погледна и моментално я атакува с въпрос:

— Какво не е наред?

— Какво те кара да мислиш, че нещо не е наред?

— Бързаш да се добереш до стаята си, преди да си избухнала в сълзи.

Нора я познаваше прекалено добре. Стефи се чувстваше ужасно — обезсърчена, обезверена, потисната. Но в сегашното състояние не беше в състояние да разкаже за случилото се.

— Какво да не е наред? — Насила се опита да живне малко.

— Странно — Нора подхвана сестра си под ръка и я поведе към стаята, — но неотдавна и Валери ми зададе същия въпрос. Какво може да не бъде наред? Имаш неприятности с мъж.

— Колко си досетлива!

— Тогава става въпрос за Чарлз. — Нора не обърна внимание на сарказъма в думите на сестра си.

— Явно.

Стефи бе уморена до мозъка на костите и копнееше да се потопи във ваната. Но без пяна. Отбягваше ваните с пяна заради времето, прекарано във ваната на Чарлз...

— Да не сте се скарали?

— Не точно. Слушай, Нора, ценя твоята загриженост. Нека не звучи неблагоприятно от моя страна, обаче съм капнала от умора и искам да си легна.

— Да си легнеш ли? Боже мой, още няма седем!

— Имах уморителен ден.

— Сигурно — подозрително я изгледа Нора.

— Освен това ме чака много работа за понеделник.

— Какво ще става в понеделник?

— Ще ходя до Портланд да придвижа въпросите по моето кандидатстване в университета и да си намеря апартамент.

За миг Нора остана безмълвна. Направо зяпна от учудване.

— Не беше ли обещава на татко да изчакаш малко?

— Да...

— И няма да отлагаш повече? Въпреки даденото обещание?

Стефи извърна поглед, не искаше сестра ѝ да съзре огромната болка в очите ѝ. Чувстваше се ограбена. Нима Чарлз наистина допускаше, че е способна по такъв коварен начин да го принуди да се ожени за нея? Явно всичко, свързано с Чарлз Томазели, бе неизбежно обречено на болезнен крах...

— Какво красиво утро! Чувствам се по-добре от всякога — каза Дейвид на Стефи на следващата сутрин. Той седеше край масата в кухнята, пиеше кафе и преглеждаше неделното издание на централния портландския всекидневник. Посрещна я с топла усмивка, без да обръща внимание на мрачното ѝ настроение.

— Красиво е — промърмори Стефи, сипа си кафе и се затътри към масата. Очите ѝ бяха зачервени от безсъние. Сякаш се движеше в някакъв кошмар.

Цяла нощ си бе блъскала главата с лъжите, които бе наговорила на Чарлз. Накрая стигна до убеждението, че е постъпила съвършено правилно. Той искаше да чуе тези думи. Попиваше всички нейни подмятания и с готовност ги приемаше за чиста монета.

— Към колко часа ще намине Чарлз? — опита се да подхване разговор баща ѝ.

— Чарлз ли? — Сякаш за пръв път чуваше това име.

— Нямахте ли уговорка да поездите днес следобед?

— О, не съм сигурна дали ще успее да дойде.

Сигурно бе забравил за тази уговорка, след като и на нея ѝ бе излетяла от ума. Що се отнасяше до нея, всичко между тях бе приключило. Колкото повече се връщаше към снощната кавга, толкова повече се ядосваше. Ако Чарлз действително вярваше в лъжите, които му бе наприказвала — а той явно бе повярвал — връзката им бе безнадеждно обречена. Завинаги.

— По-добре да се приготвя за църква.

— Имаш достатъчно време.

— Нора трябва да отиде там по-рано.

Сестра ѝ пееше в хора и обикновено тръгваше преди всички. Стефи реши да пътува с нея тази сутрин, ако не за друго, то поне да избяга от въпросите на баща си. Само да поостане още малко в кухнята и Дейвид щеше да я подложи на кръстосан разпит!

След посещението в църквата Стефани се почувства пречистена. На душата ѝ бе по-леко. Към обяд двете с Нора се прибраха вкъщи.

Колата на Чарлз бе паркирана отпред. Душевният покой на Стефи, получен сред тишината и песнопенията в църквата, се сгромоляса.

— Някакви проблеми? — попита я Нора.

— Не знам.

— Искаш ли да говориш с него?

— Не — на минутата отвърна Стефи. Но не можеше и да се отдръпне. Нямаше да позволи на Чарлз да я изгони от собствения ѝ дом. Сега той беше на нейна територия!

Стефи паркира зад колата на Чарлз и се насили да запази спокойствие и самообладание. Баща им явно ги беше чул и излезе да ги посрещне с усмивка. Още се предвижваше бавно, но доста по-уверено. Понякога направо не беше за вярване, че се възстановява от тежка операция.

— Стефи, Чарлз е тук!

— Виждам. — В гласа ѝ не прозвуча никакво въодушевление.

— В конюшната е и те чака.

Тя кимна и с разтуптяно сърце мина покрай него нагоре по стълбите.

— Няма ли да говориш с него, Принцесо?

— Първо трябва да се преоблека.

— Но... — Дейвид се поколеба и с неохота прие решението ѝ.

Стефи влезе в стаята си разтреперана. Вече беше толкова объркана, че не знаеше дали трепери от гняв, или от притеснение. Не беше готова да се среща с него, нито пък да издържи пороя от обвинения и укори. Седна на леглото и се опита да вземе някакво решение.

— Стефи! — Нора стоеше на прага на вратата и я наблюдаваше със загриженост. — Добре ли си?

— Да... Не... Не съм добре. Не съм подготвена психически за разговор с Чарлз.

— Никъде не е казано, че трябва да говориш с него, ако нямаш желание. Ще измисля извинение и ще го отпратя.

— Няма нужда. — Гордостта не ѝ позволяваше да издаде колко дълбоко е наранена.

— Всеки момент ще се разплачеш!

Стефи изправи рамене и срещна загрижения поглед на сестра си.

— Няма да му доставя това удоволствие.

— Само така! — одобрително я насърчи Нора.

Стефи се преоблече в джинси и тениска и слезе по задните стълби в кухнята. Не очакваше да намери Чарлз, седнал до масата, унесен в приказки с баща ѝ. Гледката я поразя. Но най-много я стъписа поведението на Чарлз — държеше се така, сякаш изобщо не се бяха карали.

— Здравей, Стефани — прекъсна разговора си с Дейвид той и присви очи.

— Ще ви оставя насаме — каза баща ѝ, стана и се запъти към вратата. — Имате да обсъдите доста неща.

Стефи понечи да се възпротиви. Каква полза? Просто сви рамене и остана на няколко крачки на Чарлз. Не гледаше към него. Възцари се тягостна тишина.

— Не очаквах да дойдеш — с дрезгав глас наруши мълчанието Стефи. — Наистина нямаше нужда да се правиш труда.

— Знам, че не си ме очаквала.

— Нямам настроение да яздя, а и ти едва ли изгаряш от желание.

— Не съм дошъл заради ездата.

— Тогава какво те води насам?

Чарлз нямаше готов отговор. Стана и отиде до прозореца. Явно се прехласна по нещо, защото известно време остана безмълвен.

— Защо си дошъл? — Готова бе да го помоли да си върви.

— Не знам за теб, но аз не успях да заспя снощи. — Рязко се обърна към нея.

Стефи не искаше да признае, че с нея се е случило същото, затова не отговори.

— Премислях отново и отново това, което ми каза баща ти и това, което ти наговори — продължи той.

— И до какви изводи стигна? — Гордо отбягваше погледа му и се преструваше на безразлична.

— Изводът е само един.

— И какъв е той? — Стефи се престаши и най-последно погледна към него. Беше впил поглед в нея.

— Струва ми се, че след като баща ти гори от нетърпение да те задоми, а и на теб не ти липсва желание, тогава добре.

— Добре?! — Повтори го така, сякаш бе някакъв тъп виц.

— С други думи — отвърна кратко Чарлз, — съгласен съм да
поискам ръката ти.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Моля?! Да поискаш ръката ми от татко? — Сигурно не говореше сериозно. Нито една нормална жена не би приела подобно обидно предложение за женитба.

— Не ме ли чу?

— Кажи ми, че се шегуваш!

— Никога през живота си не съм говорил по-сериозно. Искаш да се омъжиш за мен. Е, нека бъде така. Съгласен съм при положение, че ще проявяваме разбиране един към друг...

— В такъв случай оттеглям предложението си. Не, че някога съм правила подобно предложение.

— Не можеш да направиш това. — Чарлз я погледна изненадано. — Баща ти е на мнение, че трябва да се задомиш и след като размислих малко, съм напълно съгласен с него.

— Толкова по-зле, тъй като не проявявам интерес.

— И двамата знаем, че това не е истина. От години си луда по мен.

— Не мога да се омъжа за теб, Чарлз. — Тя скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се предпази от думите му.

— Защо не? Ти ме обичаш. Каза ми го, преди да заминеш за Италия. Убеден съм, че чувствата ти не са се променили.

— Недей да бъдеш толкова сигурен.

— Да, но аз съм сигурен. Съвсем наскоро самата ти ме увери.

— И кога?

— Онзи следобед, когато се срещнахме на бензиностанцията.

Стефи се напрегна да си припомни. Бяха се срещнали случайно, когато си плащаха бензина. Спомни си колко щастлива бе, че го вижда, с какво нетърпение очакваше да изгледят отношенията си. Не помнеше обаче да е изрекла нещо, което да наведе Чарлз на мисълта, че още го обича.

— Нищо не съм ти казвала.

— Вярно, пестеше си думите, но цялото ти поведение издаваше чувствата ти. Същото важи и за онази нощ, когато донесох азалията и ти ме покани на вечеря, спомняш ли си?

— Да. Но не намирам нищо общо.

— Всъщност има много общи неща. Непрекъснато намираше поводи да сме заедно.

— И все пак не виждам връзката! — настоя Стефи и се изчерви.

— Прекарахме чудесно онази вечер, когато обикаляхме с колата Орчард Вали. Съгласна ли си?

Тя кимна вместо отговор. Как да забрави онази нощ? Тогава за първи път усети, че връзката им има бъдеще. Не беше точно такава, каквото си го беше представяла преди три години, но в основата му стоеше истинското приятелство. На Чарлз му бе приятно с нея, говориха и се смяха като добри приятели.

— Каза ми, че в Италия си била прекалено заета с учене и не ти е оставало много време за срещи.

— Е, и?

— Стигнах до заключението, че не си се влюбила в друг.

— Не съм.

— Баща ти няколко пъти бе изразявал гласно притеснението си за теб, защото явно не се срещаш с никого. Обичаше ме тогава, обичаш ме и сега.

— Не ти липсва дързост, Чарлз Томазели! — Изгледа го свирепо с надежда да го разколебае. — Откъде си толкова сигурен, че съм влюбена в теб?

— Познавам те по-добре, отколкото съзнаваш.

— Каква глупост! — изсмя се престорено тя. — Изобщо не ме познаваш, в противен случай не би... — Рязко млъкна.

— В противен случай какво?

— Нищо.

В противен случай не би повярвал на лъжите ми, помисли тя.

— Смятам, че е крайно време да спрем да си правим разни номера — каза той меко.

— Какви номера? Отказах се от тях преди години.

Чарлз недоверчиво се намръщи. Обидена и сърдита, Стефи вдигна ръка и посочи към него.

— Затова не искам да се омъжа за теб! — Немислимо бе да сдържа емоциите си повече, което пролича и в интонацията на гласа ѝ. — Сигурно трябваше да бъда поласкана от готовността ти да поискаш ръката ми от татко. Всяка жена мечтае да чуе тези романтични думи. Аз обаче желая много повече от съпруга си, Чарлз Томазели! А ти не си способен да ми го дадеш!

— Какво искаш да кажеш? — Изобщо не я остави да продължи. — О, разбирам. Страх те е, че ще бъда финансово обвързан с вестника? И няма да съм в състояние да те издържам, така ли?

Стефи замръзна. Беше слисана и обидена.

— Нали прекрасно ме познаваш? — Гласът ѝ бе пропит с презрение. — Кога най-после ще прогледнеш? Мисля, че е най-добре да си вървиш! — Въздъхна дълбоко, прекоси кухнята и отвори задната врата. — И то веднага.

— Съжалявам — намръщи се Чарлз и поклати отрицателно глава, — но не искам да си ходя. Ще изясним всичко веднъж и завинаги. — Придърпа един стол и се отпусна върху него.

— По дяволите, колко си проклет!

— И ти!

— Ще бъдем невъзможна двойка, Чарлз!

— Напротив, ще сме страхотен отбор — възрази той. И понеже Стефи се мръщеше, Чарлз продължи: — Разбирам. Допуснах грешка. Предложението ми за женитба прозвуча недодялано.

— Да поискаш ръката ми от татко наистина не е романтично — кисело се съгласи Стефи.

Тя взе чаша и си наля кафе. Щом предстоеше да говорят сериозно, трябваше да се подкрепи.

— Бях сърдит.

— Тогава защо дойде тук? — Седна на стола срещу него.

— Защото се страхувах да не те загубя отново. — Тонът му бе сърдит.

— Да ме загубиш ли? — Не можеше да схване смисъла.

— Страхувах се да не се върнеш в Италия, да не потеглиш на сафари или нещо такова.

— Ще се местя в Портланд, но не заради случилото се между нас. Имах намерение да сторя това още със завръщането си. Защо се интересуваш?

— Защото не желая да заминаваш.

— Защо искаш да остана, след като повярва на думите ми вчера?

— Не съм ти повярвал. — Погледна я право в очите.

— Преди създаваше друго впечатление. — Заля я вълна от болка.

— Така е, защото бях бесен.

— Ти и сега си ядосан.

— Вярно, но чисто и просто не искам да заминаваш.

— За жалост, в случая не съм искала мнението ти.

— Сега ти си сърдитата. — Чарлз се намръщи.

— Дяволски прав си, сърдита съм! Наистина ли смяташ, че толкова отчаяно се нуждая от съпруг, че бих приела обидното ти предложение? За каква ме мислиш, Чарлз?

— Не! — изкрещя той. — По дяволите, влюбен съм в теб! Влюбен съм в теб от години! Трябваше да сторя нещо, за да те задържа. Нямам намерение да чакам още три години, докато се вразумиш!

Възцари се пълна тишина. Стефи упорито съзерцаваше чашата си. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Страх ме е, че не мога да ти повярвам.

— Въпреки това е вярно.

— Не може да бъде. — Тя изтри сълзите от очите си. — Ти беше толкова, толкова...

— Жесток — каза той вместо нея. — Никога няма да разбереш колко трудно ми бе да преодоля изкушението да се любя с теб онзи ден в конюшната. Някоя друга жена не ме е привличала толкова силно.

— Изпитал си влечение към мен, така ли? — попита Стефи тихо, без да вярва на ушите си.

Чарлз се усмихна. Усмивката му беше тъжна, пълна със съмнение и скръб.

— Спомням си, когато започна да се навърташ из редакцията на вестника. Бях поласкан. Скоро открих, че с нетърпение очаквам времето на твоето пристигане. Беше благородна и умна и винаги уместно коментираше темите, публикувани във вестника. Бързо открих, че не си само красива кукличка...

— Щом си изпитвал такива чувства, защо тогава ме помоли да не идвам повече?

— Трябваше да кажа нещо, преди да се предам и цялата ми предпазливост да отиде на вятъра. Скоро беше починала майка ти и ти беше толкова млада, доверчива и уязвима! Дълго се борих със собствената си съвест и се опитвах да реша какво да правя с теб. Ако не си забелязала, аз съм с шест години по-възрастен. Тогава разликата се чувстваше осезателно.

— Разликата в годините не е намалела и сега.

— Да, но ти вече не си момиченце.

— Бях на двасет и една! — възпротиви се тя.

— Двасет и една години са крехка възраст. Ти още не бе успяла да превъзмogneш скръбта от загубата на майка си. Целият ти живот бе разтърсен. Как можех да бъда сигурен, че изпитваш към мен истинска любов?

Стефи затвори очи, сгръна от топлината на думите му.

— Наистина беше любов — промълви тя. Любов, която бе станала по-зряла и по-силна по време на раздялата.

— Беше ми неимоверно трудно, когато те заварих във ваната си.

— Но ти беше толкова сърдит!

— Трябваше или да се престоря на сърдит, или да те отнеса в спалнята да се любим.

— Ти ми се присмя, когато споделих открито чувствата си към теб в конюшната! — Стефи бе напълно объркана.

— Знам. — В гласа му се долавяше болка и разкаяние. — Но пък платих скъпо за това. Не бях и помислял, че може да напуснеш Орчард Вали.

— Какво очакваше от мен? Беше невъзможно да остана. Имах само един избор. И напуснах.

Чарлз посегна към ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

— Никога няма да забравя деня, в който научих, че си заминала за Европа. Бях смазан.

— Болеше твърде силно и се налагаше да замина.

— Зная. — Стисна по-силно пръстите ѝ и бавно поднесе ръката ѝ към устните си. — Чаках цели три години да се извиня за причинената болка. Три години, за да призная чувствата си.

Стефи безуспешно опита да преглътне сълзите си.

— Преди три години, ако бях сигурен, че не се опитваш да замениш любовта на майка си с моята, нещата щяха да бъдат различни.

А и не смеех да повярвам в чувствата си.

— И се усъмни в моите чувства...

— Съжалявам, Стефани, че те отблъснах. Опитай се да осъзнаеш, че и на двамата ни е било еднакво трудно. Дори за мен бе по-болезнено, защото знаех цялата истина.

— Но ти не ми писа нито веднъж!

— Исках, повярвай ми, но не смеех да се поддавам на настроението. Дори тогава не бях сигурен дали ме обичаш истински, или е било само младежко прехласване. Затова реших да изчакам... Все някога щеше да си дойдеш.

— Страхувах се от срещата с теб, Чарлз. Макар че бях на хиляди километри от теб, пак те обичах. Трите години не бяха достатъчни да те забравя.

— Била си приключила с лекциите и си била в процес на премисляне дали да останеш в Италия.

— Откъде знаеш?

— Баща ти ми каза. Той беше единственият ми източник на информация и аз го експлоатирах безмилостно.

— Той спомена, че си започнал да идваш на гости скоро след като съм заминала...

— Чудно, че не се е досетил за чувствата ми към теб. Не бих могъл да ги скрия, дори да бях направил опит.

— Татко не е имал никаква представа съвсем до скоро и ако не беше онзи... — Млъкна, щом осъзна какво щеше да изръси.

— Ако не беше онзи какво?

— По-добре питай татко.

— Добре, ще го попитам. — Веднага извърна поглед от нея. — Макар и да не си се срещала сериозно с никого, все пак е имало някой в Италия, нали? Мъж, за когото си се грижила?

— Кой? — учудено се намръщи Стефи.

— Мъж на име Марио...

— Марио?! Мъж?!

Вече беше станал на четири години и беше любимецът на сърцето ѝ по време на престоя в Италия.

— Заради него не можах да спя няколко нощи от притеснение. Баща ти само веднъж го спомена. Каза, че „го“ обожаваш. Чувствах се

като прокълнат, опитах дискретно да изкопча информация за него, но баща ти не спомена името му повече.

— Марио... — повтори Стефи с широка усмивка. — Наистина го обожавах.

— Какво стана? — Лицето му помръкна.

— Има известно разминаване в годините ни. Аз съм с около двайсет години по-голяма от него.

— Значи е дете!

— И то какво! Син е на хазайката ми. Бях луда по него.

— Значи обичаш децата. — Усмивката се върна на лицето му.

— Винаги съм ги обичала.

— Надявам се младият момък да съзнава какъв ужас изживях заради него.

— Той едва ли, обаче аз напълно те разбирам. Знам какво е да обичаш човек и да не срещнеш взаимност.

— Винаги съм те обичал, Стефани! Нямах смелост да ти го кажа. Не бях сигурен в чувствата и на двама ни, ала вече разсеях всички пагубни съмнения.

Тя отбягна погледа му. Въпреки страха си трябваше да попита още нещо.

— Ако това е истина, защо се разгневи толкова, когато татко постави въпроса за женитбата?

— Бях объркан — въздъхна Чарлз. — Мислех да ти направя предложение, когато излязохме на вечеря. Бях обмислил всичко до последната подробност.

— Какво те възпря?

— Миналото между нас не беше изяснено. А пък ти недвусмислено отказа да обсъждаме недоразуменията. Бях с вързани ръце. Срам ме е да призная, но се чувствах съвсем изнервен, макар че ти не забеляза.

— Беше едно от трите ми желания — спомни си Стефи със съжаление. Бе пожелала да не говорят за миналото и бе пропуснала възможността да получи романтично предложение от любимия мъж. Щеше да си вземе сериозна поука. — Обаче това не обяснява раздражението ти от думите на татко.

— Един мъж предпочита сам да вземе подобно решение — обясни й Чарлз. — Трябваше ли да поръчвам специална въздушна

реклама, за да изясня намеренията си първо пред баща ти, а после и пред теб?

— Пред мен?

— Вчера ме обхвана страх при мисълта, че може наистина да искаш да ме съкрушиш — да получиш признанието ми в любов и да ми се присмееш...

— Но това беше моя измислица! Просто трябваше да кажа нещо. Не смятах, че ще се вържеш на онези нелепи лъжи. Ти сякаш се хвана за тях и всичко се усложни. Точно бях започнала да мисля, че от нашата връзка ще излезе нещо.

— Аз също, затова и бях толкова потресен.

— Никога не бих те наранила умишлено, Чарлз. Не и без да нараня себе си!

Очите им се срещнаха и всичко наоколо започна да губи реалните си очертания. Точно бе на границата да открие цялата си любов, когато на вратата се почука и баща ѝ надникна.

— Безопасно ли е вече? Преди двацет минути и двамата приличахте на бомби със закъснителите.

— Безопасно е. — Чарлз се усмихна на Стефи.

— Дано да сте уредили вече всички въпроси, защото се уморих да чакам. Както си представям нещата, вие двамата ще се ожените към края на лятото. Вашето най-голямо...

— Татко — прекъсна го Стефи, — не мисля, че Чарлз иска да обсъждаме въпроса сега. Защо не оставиш нещата в наши ръце?

— Нашето най-голямо какво? — намръщи се Чарлз.

— Дете, разбира се — поясни Дейвид. — Ще бъде момиченце, а след него ще имате момче и още една дъщеря. Три малки сладурчета. Момчето ще бъде цял бащичко, със същите тъмнокафяви очи и черти на лицето.

Чарлз погледна недоумяващо към Стефани.

— Татко, по-добре разкажи съня си на Чарлз.

— Ти още ли не си го направила?

— Не. Не исках да прогонвам любимия човек от семейството ни.

— Ще ми каже ли някой какво става тук? — Чарлз гледаше ту Дейвид, ту Стефани.

— Съмнявам се, че ще повярваш — Дейвид придърпа един стол и се настани на него с доволна усмивка, — но аз надзърнах в

бъдещето. Това беше един подарък от Грейс. Искаше да ме увери, че животът ми има смисъл и затова...

— Но нали Грейс е...

— Тя е в рая и аз бях за малко там. Това се нарича състояние, близко до смъртта. Питай Колби, ако не вярваш.

— Колби?

— Не съм убеден, че ми вярва безрезервно. Времето обаче ще докаже, че съм прав. Виж какво се случи с Валери и Колби. Стана точно така, както предрекох. Същото важи и за вас. Ще се ожениш за моето малко момиче, нали?

— От душа и сърце — увери го Чарлз.

— Така си и мислих. Обичаш го, нали, Принцесо? — Усмивка озари лицето на баща ѝ.

— Повече отколкото предполагам, че е възможно — прошепна Стефани.

Дейвид се усмихна разбиращо.

— Тогава ще ви оставя да обсъдите подробностите по сватбеното тържество насаме. Бих ви предложил средата на лятото, но оставям да решите сами. — Дейвид се измъкна от кухнята.

— Средата на лятото ли? — повтори Стефи.

— Според мен идеята е добра. Ще имаш ли достатъчно време?

— Разбира се, дори ще успея да се запиша на курсовете според плановете си! — възкликна щастлива тя. И бързо добави: — Ако нямаш нищо против, естествено. — А след като получи съгласието му, додаде: — Какво ще кажеш за съня на татко?

— Момче и две момичета... Как се чувстваш, Стефи?

— Добре, много добре. А ти?

Чарлз я притегли в обятията си със силата на мъж, живял дълго време без любов. Зарови лице в изящната извивка на шията ѝ и пое дълбоко дъх.

— За малко да те загубя за втори път.

— Никога нямаше да ме загубиш! Толкова отдавна те обичам, че не мога да си представя как бих могла да живея без теб.

— Обичам те, Стефани. Дай ми шанс да ти го докажа.

Самият факт, че не се бе присмял над съня на баща ѝ, бе достатъчно доказателство за нея...

Чарлз я целуна, а сърцето ѝ преливаше от любов и щастие.

— Стефани — прошепна Чарлз с устни, допрени до нейните, —
имаме достатъчно време да наваксаме пропуснатото...

— Ще ни трябват поне петдесет години, нали?

— Най-малко! — Отново я целуна и я остави без дъх...

Дейвид Блумфийлд се бе отпуснал на стола пред портата и на лицето му бе изписана доволна усмивка. Нещата се подреждаха така, както бе очаквал. Както му бе казала Грейс. Първо Валери, а сега и неговата Принцеса. Усмивката му се разшири. Боже мой, помисли си Дейвид, каква изненада очаква и Нора!

Издание:

Деби Макомбър. Стефани

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0098-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.